I. Čtvrtek, 21. června

"Třetí cé, do toho! Třetí cé, do toho!" Skandování, které se k nám nese z první řady, není zdaleka tak mohutné, jak by se slušelo k našim takřka skvělým výkonům. Ono není divu, těch pár lidí, co ze solidarity vůči nám na turnaji zůstalo, je vyloženě v menšině, jiné třídy mají své fankluby zastoupené určitě početněji. Dost možná nešlo o solidaritu, jako spíš byl tou správnou motivací strach zdrhnout ze školy v době, kdy by se, nebýt školního turnaje, konala normální výuka. Naši spolužáci jsou odvážnější, nebáli se risknout útěk a využít čtvrtečního dopoledne na samém konci školního roku užitečněji. Zvláště když turnaj trvá už druhý den! A pak, ani to označení třetí cé není až tak úplně přesné, protože s Vandou, naší kapitánkou, Ninou, Ivetou a mnou totiž hrají dvě holky z béčka, Monika a Kamča.

"Dobrý!" zahučí chorál uznalých hlasů po Ivetině přihrávce, kterou mi pinkne k síti a já ji s výskokem umístím nechytatelnou smečí do soupeřova hřiště. Bezděčným pohybem odtáhnu alespoň na prchavou chvíli ulepený dres od těla, nesnáším přilnavá trička, elastické bych na sebe dobrovolně nikdy nevzala, natož když je prosáklé potem, a posunu se po směru hodinových ručiček na Moničinu pozici.

"29:28," zahlásí tělocvikář Jan Sladký zvaný Kozina skóre a dodá poněkud neadresně: "Do toho, děvčata, makám, makám, jedu, jedu!"

Není jasné, jestli myslí nás nebo druhandy, které nám po celý letošní rok úspěšně šlapaly na paty a mnohými bezvěrci byly považované za favorizované družstvo! Nakonec se skutečně dostaly spolu s námi do samotného finále. Miluju tyhle ambiciózní slepice! Je fakt, že v trénincích se Kozina věnoval víc jim, ale my s holkama to braly tak, že jsme prostě lepší, proto nemusíme tolik dřít. Většinou každá střední škola preferuje určitý druh sportu. GVN, cvokárna zvaná Gymnázium Vítězslava Nováka v Bakově, volejbal. A to od nepaměti, protože naše sousedka a mamka mé nejlepší kamarádky Zuzky tenhle ústav navštěvovala o pětadvacet let dříve než já a už tehdy měl volejbal zelenou.

"Nejvyšší čas to ukončit," broukne Vanda a připraví se k servisu. Mistři končí esem, aspoň se to tak říká, my si s těmi snaživkami s ředitelovou dceruškou Aničkou v čele vyměníme několik míčů, načež je Nina převeze blafákem, naznačí tělem směr a umístí balon přesně na opačnou stranu, holkám nepomůže ani ukázkový blok všech tří předních hráček.

"Super!" Tlesknutím dlaněmi o dlaně si se spoluhráčkami vzájemně poblahopřejem k výhře a se soupeřkami si podáme ruce, protože to tak vyžaduje sportovní etiketa. A hlavně náš pan ředitel, který se na finále školního turnaje přišel podívat. Jelikož jsme v pozici absolutního vítěze, potřeseme jim pravicemi s chutí a s jistou dávkou škodolibosti, jak jinak. Nešlo totiž jen o to vyhrát a dokázat jim, že jsme lepší (a pocit je to k nezaplacení, co si budeme povídat), i když se snažily ze všech sil, to se musí přiznat, ale vybojovat si účast na soustředění a následném turnaji středních škol, který se bude konat příští týden v kempu Mokrá louka. Navíc místo školy, což na konci roku není až taková výhoda, už se beztak neučí a kromě toho i všichni ostatní skončí ve čtvrtek, páteční ředitelské volno tak prodlouží letní prázdniny o celý jeden den. Jde o princip! A taky o pocit alespoň v něčem být nejlepší ze všech dvanácti tříd. A to nepočítám čtvrté ročníky, které školu definitivně opustily už začátkem června.

"Dobrý výkon," pochválí nás Kozina, načež se přitočí k poražené šestici a začne s nimi rozebírat jednotlivé chyby, jichž se soupeřky dopustily. Vyměníme si s holkama pobavené úsměvy. Druhačka Patricie si jich všimne a ohrne ret s čitelným výrazem vy krávy.. Několikrát rychle za sebou spojím ukazováček s palcem, to jako aby sklapla patky.

"Nic si z toho nedělejte," těší je Vanda s hranou účastí. "Svítá vám na lepší časy: příští rok touhle dobou máte reálnou šanci vyhrát vy, protože ti nejlepší už budou pryč."

Rozřehtáme se a Kozina nás s výtkou o nesportovním chování vyhání do sprch.

"Jak, nesportovní?" hájí se Vanda. "Chtěla jsem je povzbudit! Prohra s mistry nebolí tolik jako s outsidery!"

Se smíchem odtáhnu tričko s emblémem GVN a tmavými mapami potu od těla a peláším za holkama. S nevýslovnou úlevou ho v šatně přetáhnu přes hlavu, shodím elastické trenýrky, kalhotky a podprsenku a se zavřenýma očima vychutnávám rozkoš vlažné vody dopadající na rozpařené čelo, záda i ňadra. Nejsem zrovna sportovní typ a volejbal je vlastně jediný sport, ve kterém je mi moje vysoká a drobátko mohutnější postava k něčemu dobrá. Tak třeba gymnastkou bych být nemohla, taková kladina je mou noční můrou od doby, co jsem se na ni vřítila s elegancí hrocha a při něčem, co měla být holubice, z ní spadla, výkony na žíněnce také nepatří mezi ty nejladnější a bradla vyloženě nenávidím, onehdy jsem zůstala zavěšená v kruhách za jednu nohu a Kozina měl plné ruce práce, aby mě dostal v pořádku na pevnou zem, dle Ivety jsem tam visela jak chcíplý vorvaň, a atletika rovněž není mou silnou stránkou. Baví mě smysluplné sportování, kdy o něco jde, tedy míčové hry. Anebo spinning, který se Zuzanou provozujeme v jednom spinningovém centru kousek od našeho baráku přes zimu a jízdu na in-linech po parku přes léto. A úplně, ale úplně nejvíc mě na sportu baví chvíle, kdy je po všem a já ze sebe mohu ve sprše smýt pot a únavu. Cítím se pak nádherně uvolněně a spokojeně, sportem se vylučují nějaké ty látky, jak nás to učila chemikářka madam Currie, naše třídní, po čem je dobrá nálada. Po dvou pivech jsem sice vysmátá víc, ovšem pocit vlastního uspokojení, že člověk udělal něco pro štíhlou linii, absolutně chybí a dostaví se spíš výčitky svědomí z nalemtaných kalorií.
"Jéňa je pěknej škrt, co?" baví se Iveta ve sprše. "Řekne jenom dobrej výkon. Aby nás nepřechválil!"
"Jéňa je divnej," mávne rukou Nina.
"Nechápu, proč učí ve škole, kde je nadpoloviční většina holek. V klukovský by mu bylo líp, co?" uchichtne se Vanda. Má pro to důvod, tělocvikář je totiž ještě mladý, přišel na naši školu hned po fakultě teprve vloni, a protože nevypadal a nevypadá vůbec špatně, okamžitě se stal vyhledávaným objektem a cílem mnoha Amorových šípů. Vystartovala po něm dokonce i Vanda, ale stejně jako všechny před ní neuspěla. A to je spolužačka a kapitánka volejbalového družstva oficiálně uznávanou kráskou školy, už na loňských majáles vyhrála korunku Miss majáles a ani se u toho nezapotila. Po téhle zkušenosti jsme s holkama usoudily, že náš milý Kozina je gay. Tohle vysvětlení sice vzalo naděje spoustě do tělocvikáře zamilovaných studentek, nicméně okamžitě se ujalo a o Jeníkově orientaci nepochybuje ani náš školník, který je ze staré generace a myslí si, že homosexualita se dá léčit.
Na rozdíl od spolužaček si servítky neberu, v hodnocení jsem mnohem drsnější: "Jeník je debil, to je celý."
Opláchnu ze sebe pěnu, jogurtové tělové mýdlo voní fakt super, zálibně si čichám ke hřbetu ruky ještě v šatně, kde soukám vlhké tělo do plandavého trička a zavazovací sukně.
Druhačky přijdou do sprchy teprve nyní.
"Kozina vám myl hlavu pěkně dlouho, co?" rýpne si Monča.
"Náhodou, chválil nás," ohradí se Anna.
"Druhý místo není tak špatný, to je fakt," uzná Kamila.
"Ale na soustředění to nestačí, bohužel," dodá Nina.
"Proč?" pokrčí rameny Míša. "Záleží na celoročních výsledcích, ne na jednom jediným turnaji. Jde o to, kdo byl lepší celej rok."
"No však," trhne Vanda samolibě rameny.
"A taky na osobním kouzlu," přihodí Patricie, která je mi protivnější dokonce o něco víc než ředitelovic Anička.
Nesnížíme se k dalším dohadům, opustíme ztichlou školní budovu, i ti nejvěrnější diváci vzali roha hned po skončení posledního zápasu, natož ti, co se nenápadně trousili pryč během celého dopoledne, nemluvě o vyslovených drzounech, kteří se ani neuráčili přijít!
Jakmile opustíme chladivou chodbu gymnázia s vysokými stropy a prošlapanými dlaždicemi, připadá nám, že jsme se ocitly v rovníkové Africe. Stejné vedro a dusno.

"Co tím ty kravky naznačovaly?" vrátí se k debatě Iveta.
"Snažily se vyjít s čistým štítem," mávne Vanda rukou. "Bez šance, jsme prostě lepší a soustředění máme v kapse."
Přesně tohle si myslíme i my ostatní, rozloučíme se s béčankama a ve čtyřech zajdeme do denního baru se vzletným názvem Viola, co sídlí kousek od naší školy a má takovou vymoženost, jakou je posezení na terase vklíněné mezi dvěma činžáky a zcela zastíněné velkou dřevěnou pergolou, kde je přece jen trochu snesitelněji než na ulici. Vanda s Ivetou, kterým už bylo osmnáct během školního roku, koupí pivo i pro mě a Ninu. Ninu čeká oslava plnoletosti v červenci, mě až v srpnu.
"Pivo obsahuje slad a cukr a spoustu kilojoulů," vzdychnu při pohledu na orosený půllitr. "Všechny kalorie, co jsme spálily při turnaji, nabereme zpátky..."
"Ale taky vitamin B," utěší mě Iveta.
"A spoustu vody," přidá se Nina. "Takže vlastně dodržuješ pitný režim. Ty nevíš, jak je důležitej?"
Spíš hubená než štíhlá vegetariánka Nina se světlými, na kluka ostříhanými vlasy a s chlapeckou útlobokou postavou, může dodržovat pitný režim klidně i kokakolou a neztloustne, ale my, kterým příroda nadělila do vínku robustnější stavbu těla, jsme na tom o dost hůř. Vanda s dlouhými tmavými vlasy, momentálně díky volejbalu spletenými v cop, patří mezi šťastlivce," co se mohou na noc nacpat čokoládou a ráno jít na předváděcí molo, do sebe otočí půllitr a zatímco já jsem v polovině, ona už chce objednávat další rundu!
"Mně už ne," krotím ji.
"Mně taky ne," otře si Iveta pusu od pěny a odhodí z očí nepoddajné prameny do mahagonová obarvených vlasů. "Přijede pro mě Honza."
"I s cisternou, jo?" zasměje se Vanda. Ivetin kluk, se kterým chodí od prváku, je totiž hasič, takže si ji na tohle téma dost často dobíráme. "Má velkou stříkačku?"
Málem se v pivu utopím. Vanda je v dvojsmyslných a hlavně oplzlých narážkách expert! Iveta se nevzrušeně zazubí: "Tak akorát, milé dámy, tak akorát."
Hodím na stůl dvacku. "Taky musím jít."
"Copak, přijede Sebastian?" zajímají se svorně.
"Kde by se tu vzal ve čtvrtek?" zklamu je. "Až o víkendu."
"Vztah na dálku, to by mě nebavilo," zavrtí Iveta hlavou.
"Ani v něj nevěřím," souhlasí s ní Vanda. "Kluci neumí být věrní, jakmile je nehlídáš, hned zahnou. Člověk je musí mít pořád pod dohledem."
"Každej takovej není," bráním se. "Láska je o důvěře."
"Všechno jde, když je vůle na obou stranách," soudí Nina.
"To známe," odfrkne Vanda.
"Co ten tvůj novej objev, Kazim?" vyzvídá na ní Iveta.
"Fakt se jmenuje Kazim, jo?" zapochybuji. "On je Arab?"
"Ale ne," zasměje se Vanda. "Je to jenom zkratka. Karel Zim. Kazim, chápeš. A je super. Bere to vážně."
Zalovím v paměti. "Od kdy s ním chodíš? V sobotu jsi byla pařit s tím z nástavby, ne?"
"No právě, v Galaxii jsem poznala Kazima. V neděli jsem se rozešla s Jirkou a od pondělka chodím s Kazimem."
My tři se pobaveně rozesmějeme, čímž krásnou spolužačku namíchneme., ‚Nemůžu za to, že jste takový usedlý tetky! Jana chodí se Sebastianem rok, Nina s Martinem už skoro dva roky a Iveta s hasičem dokonce tři! Nepřijde vám to úchylný? Tak dlouho s jedním a tím samým...?"
"Ne," vyvede ji Iveta z omylu. "Tomu se říká potkat toho pravýho. Osudová láska, slyšelas někdy ten pojem, Vandi?"
"Jo, leda v románech," zasměje se. "Ve skutečnosti ne. Moc čtete, dámy. Aby vám ta romantika nevlezla na mozek."

"Jsi nevěřící Tomáš," baví se Iveta nevzrušeně.
"Lepší nevěřící než utopista," usoudí Vanda. "A odmítám tomu věřit už z principu, protože bych si pak musela položit otázku, jak je možný, že vy tři jste potkaly hned ty správné osudové chlapy - a já ne?"
"Třeba je střídáš tak rychle, že si nestihneš všimnout, jestli jsou ti praví nebo ne," pousměje se Nina.
Vanda se nadechne k protestu, avšak Iveta ji smířlivě poplácá po zádech: "Někdo má štěstí a jde to hned a samo, jiný musí hledat a čekat. Láska je někdy dřina, ale když to vyjde, je to super. Stojí za to počkat. No nic, dámy, jdu si užívat romantiky. Zatím čau."
"Počkej, svezu se s tebou," připojím se k ní.
"A kam spěcháš ty, když Sebastian přijede až o víkendu?"
"Pro deky do čistírny," přiznám mnohem přízemnější důvod opuštění Violy, Dost na tom, že jsem je zapomněla vyzvednout včera, babča z toho měla druhé Vánoce, ještě večer se chytala stropu, co nosím v hlavě a podobné hemzy, zapomenout je i dnes, to už by se rovnou zvencla. A já následně z ní.
"Už jsem se lekla, že se jdeš učit," zasměje se Nina.
Zatvářím se otráveně. "Náhodou...! Z matiky tam mám tři tři čtyři čtyři, třeba mě bude chtít vyzkoušet..."
"Prosím tě," těší mě Vanda. "Ani Ypsilon není takovej magor, aby zkoušel v den konference."
"Jen aby," pochybuji o matikářově svéprávnosti. "Taky kdo ví, co mi z toho průměru vykouzlí za parádní cifru..."
"Prosím tě," těší mě Iveta, "beztak dostaneme vysvědčení až po návratu ze soustředění. To už nebude mít takovou váhu, i kdybys tam měla čtyřku. Tak jdeš, nebo ne?"
S rozporuplnými pocity, dostatečná je dostatečná a mamku ani babičku nenadchne, ať ji donesu poslední školní den nebo první týden o prázdninách, se rozloučím s Vandou a Ninou a v rozpálené výhni ulice rovnou i s Ivetou, na kterou její hasič v červeném fordu zaparkovaném na místě zákazu stání skutečně čeká, zvedá oči k nebi a významně si klepe na hodinky, čímž kamarádce něžně naznačuje, že by mohla třeba pohnout, než ho zkasírují všudypřítomní černí šerifové.
Chemická rychločistírna je sice jen tři bloky od domova, přesto než k ní dojdu, jsem znovu zbrocená potem, natož když vyfasuji jednu obrovskou huňatou deku, co používáme jako přehoz přes gauč, a dvě menší přes křesla. Paní v čistírně měla tolik důvtipu, aby mi je svázala v ranec, takže se mi sice nesou lépe, než kdybych je vlekla v náruči, zato si ale připadám jak sběrač bavlny. V jakémsi dokumentu ji tahali v podobně velkých žocích! Provázek se mi zařezává do dlaní a nebýt dek čerstvě vyčištěných a zářících bělostí, snad bych si je na chvíli odložila do prachu dlažby. Odpočinout si hodlám až před domovními vraty, abych se posilnila na cestu do třetího patra, výtahy v našem domě stejně jako ve všech činžácích v Panské ulici samozřejmě nejsou, ale nakonec si neudělám přestávku ani tam. Může za to kluk, který nemá nic lepšího na práci, než se klackovat zrovínka před naším barákem! Jen tak ledajaký kluk by mi nevadil, ovšem tenhle patří do kategorie těch, za kterými jsem ochotná se i otočit! Je totiž vysoký, tmavovlasý, opálený a modrooký, zbarvení duhovek je natolik výrazné, až mu z obličeje skoro svítí, přestože je má částečně zastíněné rozcuchem, a tak hezký! Přitom se mi nejvíc líbí blonďáci!
Kluk si mě také všimne, ovšem jeho zaujme spíš můj náklad á la tetka vracející se z trhu, přelétne mne ledabyle očima a zase zdvihne zrak k oknům kdesi nahoře. Víc ho nezajímám. Mokro na mém obličeji je pot, otřu tvář hřbetem ruky a zajdu s úlevou za vrata. A ta úleva není jen proto, že v chodbě domu panuje chládek! Musel na mě být skvělý pohled, což mi potvrdí za dveřmi našeho bytu, kam se posléze doploužím, i zrcadlo, které mi vrátí obraz zpocené hrošice. S chutí bych jí šlápla do úsměvu!

Ke všemu babička opruzuje: "Kde jsi tak dlouho? Ohřívám ti tu omáčku dobře půl hodiny. Už se mi trochu přichytila."
"Tak ji nemáš ohřívat," zavrčím. "Stejně nemám hlad."
"Umyj si ruce a pojď jíst," nařídí mi nesmlouvavě. Příkaz umyj si ruce nevynechá před žádným jídlem, říkáme tomu s mamkou deformace z povolání. Babička ani po letech v důchodu profesi učitelky na nižším stupni prostě nezapře! Je to generálský typ, kterému na důstojnosti a autoritě nic neubere ani hůlka, bez níž se po operaci kyčle neobejde.
Zamířím tedy do koupelny, ovšem babičce se nezavděčím, protože se v ní k její nelibosti zavřu a za falešného pobrukování si dám studenou sprchu. No, spíš vlažnou, nic se nesmí přehánět. Na babčino povykování ani klepání na dveře nereaguji, stejně jako projdu nevzrušeně zahalena v ručníku do svého a mámina pokoje. Náš byt je totiž dost miniaturní, máme to, čemu se říká 2 + KK, přičemž pokoj s kuchyňským koutem používáme jako obývací plus babička v něm spí. Ke stolu se tak dostanu o další čtvrt hodinu později a navíc oblečena v opalovačkách.
"Ty mi to děláš schválně," obviní mne podmračeně.
"Vidíš, mně přijde, že ty to děláš schválně mně," pousměji se a z náhlého popudu se nakloním k oknu, které vede z obývacího pokoje na ulici. Intuice nezklamala, ten kluk se tam stále poflakuje! Na někoho čeká...
"Co ti dělám schválně?!" protestuje dotčeně.
"Všechno." Zatáhnu záclonku a sednu si na své místo, abych se pustila do těstovin s francouzskou omáčkou. "Babi, já si umím ohřát jídlo sama a ráda bych jedla, když mám hlad, ne proto, že to tu hodinu připaluješ."
"No jistě, ještě buď nevděčná," urazí se. "To mám z toho, že o vás obě starám a vařím vám!"
"Vždyť to děláš proto, že to dělat chceš a baví tě to. Pro mě za mě klidně nevař, nemusím mít teplý večeře. Pak jsem jak bečka. Já si vždycky něco vezmu a máma jakbysmet."
"To bych vás chtěla vidět," zvedne oči v sloup ve své úděsné představě. Trhnu rameny, hádat se nemá cenu, věnuji se radši těstovinám, svému nejmilejšímu jídlu. Kdo ví, na koho ten kluk čeká. Zrovna u našeho vchodu...?
S posledním soustem neváhám znovu vstát a hodit okem na ulici - a při pohledu na kluka, který něco se zaujetím vykládá světlovlasé dívce, pomáhá si i rukama a oba se něčemu smějí, záhadu vyřeším.
Babička, ačkoli se tváří, že ji ze všeho nejvíc zajímá luštění sudoku, neudrží zvědavost: "Koho pořád vyhlížíš?"
"Jen se dívám. Zuzka má asi novej objev."
"Zase se chce spálit? Ta je nepoučitelná," zavrtí hlavou.
"Aspoň to zkusí," namítnu.
"Pokaždé je to totéž," mávne babička rukou. Její názor na mužskou populaci dobře znám, slyším ho od dětství a nijak se za tu dobu nezměnil. Je fakt, že dobré příklady v rodině nemáme. S dědou se babička rozvedla už kdysi dávno, když byla máma maličká, a zatímco on založil novou rodinu, babi na muže zanevřela. Mamce to nevyšlo od samého začátku a její současný a dlouholetý vztah s jejím šéfem, majitelem firmy daňového poradenství, je babičce trnem v oku. V tom se shodneme: ani mně se pan Bláha nelíbí, byť z jiného důvodu než babičce. Naštěstí je to takový konstantní vztah beze změn, všichni o něm sice vědí, ale dělají jakoby nic. Nechce se mi ale věřit, že by to vždycky bylo špatné! Znám totiž i šťastné páry. Například Ivetu s Honzou. Ninu s Martinem. Vzorem dlouholetého láskyplného vztahu mi jsou naši sousedé, Zuzčin táta s mámou! Jak to říkala Nina? Když je vůle na obou stranách, všechno se dá zvládnout. I vztah na dálku, například. Koneckonců mi Vanda, úspěšná kráska, závidí roční známost se Sebastianem!
"Bylo to dobrý," pochválím babiččin výtvor. Odměnou je mi sice sveřepé mlčení, přesto vím, že mě registruje, a abych si ji usmířila, umyji po sobě talíř i příbor. Teprve pak se přesunu do

svého pokoje, máma se z práce nikdy nevrací před pátou ani normálně, natož teď, když vrcholí daňová sezóna, a odtud na balkon, kde hodlám v odpoledním slunci nachytat kromě paprsků gama i něco bronzu. Před škodlivým zářením mě chrání opalovací mléko s UV filtrem, před babiččinými řečmi nic, bohužel. Neváhá přikulhat až na balkon, aby mi zamávala před obličejem splasklým batůžkem.
"Každá věc má svoje místo," oznámí mi. "Myslíš, že místo pro tvůj školní batoh jev chodbě za dveřmi, kde se o něj může každý přerazit?"
"Babi, ten bágl nemá nožičky, aby někam utekl, takže se nic nestane, když ho uklidím ve čtyři místo v půl druhé."
"Jsi hrozně nepořádná, Jano," oznámí mi. Schovám oči za tmavými brýlemi a znuděně zívnu. Nejde o žádnou novinku!
"Místo toho vystavování si špinavé prádlo, co v něm máš, koukej hned vyprat! Nebo ti do soustředění neuschne!"
"Takže ses mi v něm hrabala," konstatuji kysele.
"Vyndala jsem z něj tenisky, ty do pokoje nepatří."
"Což je totéž," odfrknu. "Dovol, babi, stíníš mi..."
"Jen se tu všem ukazuj," vede si svou pobouřeně, leč když vidí, že se mnou nehne, s nespokojeným mlasknutím odkulhá.
Prý vystavování, haha. Vzhledem k tomu, že balkon, který se táhne po celém patře, vede dozadu nad miniaturní dvorek, na kterém jsou tak akorát naskládané kontejnery pro domovní odpad, opravdu netuším, komu se podle babičky ukazuji! Kdyby byl směrovaný na Panskou třídu, neřeknu, hned by byl výhled veselejší. Mohla bych šmírovat Zuzčina borce, například. Musím se jí při nejbližší příležitosti zeptat, co je to zač!
Moje zvědavost je ukojena záhy, jelikož netrvá dlouho a zpoza nízké přepážky, jíž jsou balkony jednotlivých bytů oddělené, vykoukne Zuzčina hlava. "Čau. Nechceš zajít?"
Líně posbírám tělo z lehátka a naučeným pohybem zdolám překážku, abych přes sousední balkon vešla otevřenými balkónovými dveřmi do Zuzčina pokoje. Byt Klímových je dvakrát tak velký jak ten náš, čtyři plus jedna zaručuje soukromí všem čtyřem členům rodiny. Vlastně od doby, co Zuzčin brácha Libor studuje vysokou školu v Brně a domů jezdí jen na víkendy - a ještě zdaleka ne na všechny, jsou v podstatě tři, obě děti mají přepych vlastního pokoje. Slovo přepych není nijak přehnané, inženýr Klíma je člověk, který umí rodinu zabezpečit. Jako malá holka jsem těžce nesla, že nemám to či ono, a babička mi vysvětlovala, že každý nemůže mít všechno. To je sice pěkné, jenže jak to, že většina mých kamarádek to má? A Zuzka má úplně vše, co jsem kdy záviděla: tátu, staršího bráchu, rodinnou pohodu, prázdniny u moře, super oblečení, plazmovou televizi ve vlastním pokojíku, štíhlou drobnou postavu a hezkou tvář a hlavně zájem spousty kluků...
"Tohle je dobrý, poslouchej," směje se a předčítá nahlas z jakési knihy: "Dobrá, řekl obr, přijdu hned po kafi. A přišel po kafi. Vědělas, že i obrové pijí kafe?"
"V pohádkách je možný všechno," usoudím.
"No právě, v pohádkách," baví se. "Ještě že neřekl, že přijde po pivu! Dáš si taky kafe?"
"Když ho může pít obr, proč ne," souhlasím. Doprovodím ji do kuchyně, kde připraví dva šálky rozpustné kávy. Do toho svého přihodím kostku cukru a doliji kondenzovaným mlékem. Vzpomenu si na modrookého kluka. "Myslela jsem, že jsi na rande," prohodím se zamrkáním.
"S kým?" podiví se. Pak se dovtípí: "Myslíš Jakuba, co?"
"Viděla jsem ho venku. Kdo to je?"
"Už jsem ti o něm říkala," připomene mi. "Jeden cvok z Brna. Pořád mi píše esemesky, má výdrž."
"To je ten bráchův spolužák?" vybavím si mlhavě.
"Ne tak úplně," pousměje se. "Seznámil nás Libor, to jo, ale není to jeho spolužák. Bráchův spolubydlák na privátě se jmenuje Matěj a studuje historii. No a Matějův spolužák a kámoš je

právě Jakub. Je to prostě propletený, přes Matěje se zná brácha s Jakubem, protože podnikají společný akce."
"A co ty?" zeptám se napjatě.
"Já ho znám přes Libora. Jakub viděl nějaké moje fotky, co měl brácha v počítači, a chtěl, aby nás seznámil."
"Na to se neptám," zašklebím se.
"No, co já..." Zuzana zváhní. "Nevím."
"Ty ho nechceš?" podivím se upřímně. "Je moc hezkej."
"Právě," vzdychne. "Jednoho hezouna jsem už měla, díky."
Zuzčina první láska vypadala skoro osudově, přesně tak, jak o tom mluvila Iveta. Chodili spolu a milovali se, slušelo jim to, rozuměli si... A po dvanácti měsících chození jí milý Robi na nějakém mejdanu zahnul. Prý byl opilý a ta holka ho svedla... Zuzka mu nedokázala odpustit. Nechtěla kluka, kterému nemůže věřit. Vlastně od té doby nevěří žádnému, i když se kolem ní motá hodně zájemců, neodvážila se zabřednout do dalšího vztahu, aby se vyhnula případnému zklamání.
Přeneseme šálky s kávou do Zuzčina pokojíku, kde si načneme krabici esíček.
"Já bych do toho šla," pokrčím rameny. "Dej mu šanci."
"A co když to zase nevyjde?"
"A co když jo? Jestli to nezkusíš, nikdy se to nedozvíš. Takhle je to padesát na padesát. Hop, nebo trop."
Kamarádka o tom dlouze přemýšlí, načež řekne: "Stejně je to jen o tom, že holka potká kluka - nebo naopak - a buď jim to vyjde, anebo nevyjde. Odjakživa."
"Jo," souhlasím. "Ale to provedení je pokaždé jiné."
"No jo," usměje se. "Uvidíme. Musí mi nejdřív dokázat, že mu na mně záleží, že je trpělivý a ochotný něco obětovat. Nechci kluka, co přijde a hned by chtěl brát."
"Na to jsou různý zkoušky," bavím se. "Pošli ho pro živou a mrtvou vodu. Nebo ať posbírá korálky rozházený po louce."
"To víš, pomůžou mu mravenci a budu nahraná," přidá se k mému smíchu "Zrovna to tu rozebírám - chování zvířat v pohádkách."
"A proč to děláš?" užasnu upřímně. "Chceš být sestra bratří Grimmů?"
"Tak nějak. Kdyby vypadali jako v tom filmu Kletba bratří Grimmů, Matt Dammon a Heath Ledger, nezlobila bych se," směje se. "Realita je drsnější: zítra musím odevzdat ročníkovou práci, rozbor chování zvířat v rolích hlavních hrdinů."
"Myslíš bajky?"
"Kulový," vyvede mě z omylu. "Myslím třeba Willy Foga, lev na cestě kolem světa za osmdesát dní. Chová se jako člověk, přímo anglický gentleman, a přitom je to lev. Ostatní postavy jsou taky zvířecí."
"Jo, to jsem kdysi viděla," vzpomenu si. "To se mi líbilo. Zato tuhle jsem si ráno pustila televizi a tam byla animovaná pohádka, všichni lidi byli kreslení, prostě lidský postavičky, akorát kapitán na lodi byl slon. To bylo dost zvrácený. Normálně měl chobot a sloní tělo, ale stál na zadních a řídil loď."
"Čím ji řídil?"
"No, chobotem...," rozřehtám se. "Čím jiným?"
"Tak to je drsný," baví se. "Patří to do kategorie soužití lidí a zvířátek s lidskými vlastnostmi a chováním. Totéž jako třeba v Čtyřlístku. Hlavní postavy jsou zvířátka, všude kolem normální lidi. S Fifinkou, tedy fenkou, to táhne prase, zajíc a kocour."

"To mi vždycky vrtalo hlavou, jak jim to může klapat," připustím. "Nebo si vezmi Smolíčka pacholíčka. Ten žil s jelenem - a ať už to znamená cokoli, je to dost podezřelý. Malej kluk sám s jelenem v chaloupce v lese..."

"Že by sexuální deviace?" nadhodí se smíchem. "Když se to tak vezme, tyhle zvířecí pohádky jsou úchylný."
"Znám ještě úchylnější: seriál Renn a Stimpy," zalovím v paměti. "Hlavní hrdina v něm lepil holuby zespodu na stůl a říkal jim nosní skřítci..."
"Ale fuj!" hrozí se. "To je úchylný a ještě nechutný!"
"Leč ze života," zadeklamuji pateticky. "A ty, coby budoucí úča v mateřské školce, si na to zvykej..."
"Škoda, žes nešla na pedák se mnou," zalituje a otírá si smíchy uslzené oči.
"Spíš ty na gympl," vzdychnu. Na základce to bylo tak krásně jednoduché! Takovou kamarádku, jakou je Zuzana, jsem už na střední nenašla. Samozřejmě se přátelíme pořád, ale přece jenom už jsme každá jinde, netrávíme spolu tolik času. Se Zuzkou jsme vždycky hrály na rovinu, žádná přetvářka, žádná faleš, žádné vymýšlení, trumfování se... "Na gymnázium berou i nenadané jedince, zatímco na pedáku by například to, že nemám hudební sluch a na housle či jiný hudební nástroj jsem nehrála dobře deset let a předtím taky ani jednou, odhalili už při přijímačkách."
A to jsem neuvedla ten nejdůležitější aspekt - ačkoli nevím, co chci jednou dělat, docela určitě vím, co dělat nechci: například hodnou tetu dětem ve školičce. Neměla bych na to tu správnou trpělivost, kdežto Zuzana jde za svým snem někdy od šesté třídy! Ne nadarmo mi ji babička dává za vzor. Copak za to mohu, že nemám žádný vznešený ani jiný cíl? Že z koníčků, které mě baví, což znamená četba románů, volejbal, chatování, spinning, kino a čučení na bednu, nejde nic využít pro budoucí povolání, ať už bude, jaké chce?!
"Jak se má Libor?" změním poněkud nečekaně téma. Inspiruje mě k němu pohled na fotku, kterou má zastrčenou pod skleněnou deskou psacího stolu: Zuzka je na ní zvěčněná se svým bratrem, oba oblečeni do gala, jelikož jde o snímek z Liborova maturitního plesu. Sourozeneckou podobu nezapřou, Libor je stejně světlovlasý, modrooký a hezký... Za dobu, která od maturáku uběhla, se moc nezměnil. "Kdy přijede?"
"Tenhle víkend ne, prý až ten příští, červencový."
"Ještě nemá všechny zkoušky, ubožák?" polituji ho.
"Ale jo," uklidní mne. "Nebo aspoň to teda našim tvrdí... Jenže Natálka něco zvorala a má opravnej termín třicátého června. To víš, bez ní ani ránu."
"Hm." Nedám na sobě znát zklamání, ačkoli přesně tohle jsem slyšet nechtěla!
Ještě chvíli plácáme jen tak o všem a o ničem, načež mě vyžene, jinak prý ten rozbor nikdy nedodělá. Přelezu na náš balkon a jdu si vyprat dres i spodní prádlo, aby babička zbytečně nedramatizovala. Nemám strach, že by mi do odjezdu na soustředění neuschlo, v tomhle vedru je za chvíli suché.
Při pohledu na skříňku, jejíž útroby skrývají školní pomůcky, na moment zaváhám. Učit se na konci června? Kdo to kdy slyšel! Holky měly pravdu, Ypsilon není až takový pošuk, aby zítra zkoušel, byť v našem ústavu nic není nemožné. Normální školy měly klasifikaci v pondělí, nejpozději ve středu, zatímco my až v pátek!
Smysl pro povinnost nevyhraje, že by mi chyběl...? Místo učení si zapnu počítač, abych se podívala, kdo je online v mém kontaktlistu na ICQ. Bohužel žádná z mých internetových známostí netráví horký červnový podvečer dřepěním na síti, škoda, takový virtuální sex kupříkladu s týpkem, co si říká Aladin,je vždycky super odvaz! Filip z Olomouce, se kterým to poslední dobou hodně jiskří, se také někde poflakuje, chybí dokonce i Rosťa, u něhož mám podezření, že svůj PC nevypíná ani na noc. Jediný, kdo mě okamžitě po připojení zdraví, je Muhammad z Keni, co v Praze studuje vysokou školu. Jeho čeština je místy dost legrační, ale v podstatě ho obdivuji. Nedovedu si představit, že bych měla v úplně cizí zemi mluvit pro mě nesrozumitelným jazykem - a ještě v něm dokonce studovat! Pak, když mě kontaktuje Ahmed, z něhož se vyklube pětadvacetiletý Arab z Káhiry, moje přezdívka Persian ho vysloveně naláká, se dá říct, že nelžu, když odpovím ano na babiččinu otázku, zda dělám něco

do školy. Kromě češtiny procvičuji i angličtinu, co by chtěla více! Stihnu přitom vyřídit pár mailů, přičemž Sebastian má samozřejmě přednost, takže v devět, když počítač po mámině příchodu vypnu, mám pocit dobře využitého času a příjemně stráveného večera.
"Jsem úplně hotová," svěří se mi mamka unaveným hlasem. "Ty daně mě jednou zabijí..."
"Vydrž, už jen pár dní," těším ji, jelikož daňová přiznání musí být hotová do třicátého června.
"Jenže po dani z příjmu přijde DPH, takže minimálně do pětadvacátého července se nezastavím," vyvede mě z omylu.
"Tak si vezmi dovolenou a někam si vyjedeme," navrhnu.
"Blázníš? Tomáš by mě nepustil."
Podobnou odpověď jsem čekala, nadhodila jsem to víceméně z principu. V nejmenším jsem si nedělala naděje, že by si mamka vzala dovolenou kvůli mně! Jednou jedinkrát, to mi bylo deset, jsme spolu byly na rekreaci v Moravském krasu. Jezdila jsem tam na koni a vůbec si to užívala...
"V pondělí odjíždím na soustředění," připomenu jemně. Máma sice nosí v hlavě spousty čísel, zákonů a vyhlášek, ale to, co se týká jejího jediného dítěte, často opomíjí.
Nezklame ani tentokrát: "Na jaké?"
"Volejbal, přece. Mluvila jsem o tom asi stokrát."
"Že si radši nelehneš," přispěje babička svým názorem z vedlejší místnosti, odkud celý rozhovor monitoruje.
"Je to můj jedinej program na prázdniny!" ohradím se.
"Jediný!" opraví mě pedantsky.
"Bohužel!" odseknu popuzeně.
Nebýt Klímových, nejspíš bych proseděla každé prázdniny doma. Se Zuzkou a její rodinou jsem jezdila k nim na chatu, brávali mě s sebou na výlety a jednou dokonce i k moři! Byla jsem vždycky nadšená a litovala, proč Zuzanu zhruba od patnácti přestaly rodinné dovolené bavit a vyloženě ji otravovaly! Podle mého to bylo super, zvlášť poté, co se mi začal líbit Libor... Moje máma není špatná, vůbec ne, ale určitě s ní nemám takový ten kamarádský vztah, jako má Zuzka s paní Klímovou. Vždyť ona jí vykládá dokonce i o klukách, a to do takové míry, že se s ní radí o antikoncepci! Moje mamka, ačkoli je mladší než paní Klímová, by mi na to řekla, že mám na kluky dost času, ať se radši věnuji učení, no a babička by dodala, že jsou stejně všichni neřádi. Asi jsou, když si ještě žádný z těch, co by se mi líbil, ani nevšiml, že existuji!! Strašně bych si přála si s mámou rozumět, jenže... Každá jsme jiná. Rozhodně jsem se nepomamila, a to ani podobou, ani povahou, natož snad nadáním! Moje máma je menší, štíhlá, světlovlasá, tichá a klidná, zatímco já jsem spíš hromotluk, hlučná a výbušná bruneta. Zatímco mamka vystudovala ekonomickou školu a celý život pracuje s čísly, já s nimi vyloženě zápasím a na matiku jsem dutá! Nejspíš mi všechny ty skvělé dary naložily do vínku tátovy geny, jenže to už se jaksi nedozvím!
"Až budu mít po daních, někam vyrazíme," zkusí mamka odlehčit moje neveselé vyhlídky.
"Tss," udělám otráveně. "Jako vždycky, že?"
Tahle debata je bezpředmětná, přemístím se proto do koupelny. Svleču si plavky a než si vlezu do vany, před zrcadlem zkoumám stupeň opálení. Jo, docela se mě to chytlo, kůže chráněná elastickou tkaninou opalovaček je světlejší než všude kolem. Aspoň něco jsem po svém biologickém otci zdědila dobrého: tmavší fototyp. Opaluji se dokonce lépe než Vanda, stačí mi párkrát vylézt na slunce a vypadám, jak kdybych se zrovna vrátila od moře. Jenže to je tak z výčtu mých předností všechno! Hnědé vlasy bez ofiny dorostlé těsně pod ramena jsou vyloženě tuctové, tvář má do Miss universe hodně daleko a hnědé oči nepřipomínají horkou čokoládu, což by znělo hezky knižně, nýbrž jsou spíš světlehnědé, nijaké, s tmavými tečkami. Našla bych přívlastek, který by je vystihl naprosto přesně, ale to bych nebyla slušná.
Persian. Prý perské kotě! Docela psina, stylizuji se do role roztomilého něžného kotěte, aspoň na netu, kde mě ti lidi neznají, a přitom jsem to, čemu se říká krev a mléko. Hlavně to mléko,

zašklebím se na sebe. Šatičky na ramínka a trička bez podprsenky nebo copy, co nosí Zuzana, se mě netýkají.
Vypadala bych v nich jako kojná. Na základce jsem se za vyvinuté tvary styděla a taky si kvůli nim užila, byla jsem terčem vtipů pubertálních spolužáků a trnem v oku spolužačkám, především těm plochým. Nemístné poznámky měli především dokonce i snědí dělníci, co před naší školou nově dláždili chodník. Nejslušnější byla hláška "a pak že nerostou"! Debilové. A to mi, prosím, Zuzka závidí! Ne ty hloupé řeči, samozřejmě. Kdyby to šlo, mileráda bych se s ní podělila! Člověk vždycky touží po tom, co nemá, já bych brala všemi deseti její štíhlou postavu a jedničky. On totiž názor, že prsaté holky mají více kluků a zákonitě musí být do větru, je pěkně scestný! V srpnu mi bude osmnáct a jediný, do koho jsem byla zamilovaná (čistě platonicky), je soused Libor! Nikdy jsem nikoho neměla. A nikdy o mě žádný pořádný kluk nestál. Což je úplně na palici.
Mnohem později, těsně před usnutím, si v posteli uvědomím, že jsem ve svém výčtu (ne)úspěchů úplně zapomněla na Sebastiana. Nádherného kluka s ještě nádhernějším jménem. Sebastianovu dokonalost však kazí jediná piha na kráse -je totiž vymyšlený!

II. Pátek, 22. června
Žmoulám v ruce ulepený kousek křídy a snažím se vypadat inteligentně, což vzhledem k situaci dost dobře nejde.
"No?" pobídne mě Ypsilon trpělivě. "Binomická věta, Málková, říká vám to něco?"
"Binomická věta," papouškuji a svraštím čelo při usilovném vzpomínání, jako že jsem to měla na jazyku a teď mi to zrovinka vypadlo...
"Vždyť to přece není nic tak složitého..."
"Jak pro koho," procedím skrz zuby a třída se uchichtne.
"Říkala jste něco?"
Zatnu pěst a propocený špaček křídy se mi v dlani rozdrolí na drť. Mám toho akorát. "Říkala jsem, že týden před prázdninami by se už vůbec nemělo zkoušet."
"To je pravda!" podpoří mě hlasy za mými zády.
"Vždyť jde o vaše dobro," upozorní mě.
Zakroutím očima. Jaképak dobro, když dostanu kouli?!
"A co třeba vektory?" snaží se ze mě vypáčit alespoň nějaké vědomosti, načež mi nadiktuje příklad z jiného soudku. Sice si vzpomenu, že jsme něco takového dělali, ale už je to dost dávno a moc mi to nešlo ani tenkrát... Vezmu si jiný kousek křídy, něco napíšu, načež to zase smáznu... Marná snaha! Hodím zoufalým okem po matikáři.
Ypsilon se tváří velice, velice smutně. Zaštrachá po kapsách, načež vytáhne svazek klíčů a k mému překvapení mi je podává. "Víte, kde bydlím, Málková? Kaštany 325. Tenhle klíč je od domovních dveří. Na zahradě stojí velký fóliovník. Když ho vyplejete, budete aspoň k něčemu užitečná."
Třída se pobaveně rozřehtá, no jistě, velká legrace, já zapíchnu oči do lina. Klíče si samozřejmě nevezmu.
"Zmizte," propustí mě.
"Kdo by řekl, jakej je Ypsilon vtipálek, co?" šeptne mi v lavici sousedka Katka. Její nadšení nesdílím, napjatě čekám, jestli se matikář vyjádří k mé výsledné známce, ale on zaklapne definitivně notes. Zkoušení je odzvoněno.
"Třeba to nebude tak hrozný," těší mě o přestávce Nina a ukusuje z jablka, jen šťáva stříká.
"Kule by byla horší, to je fakt," ušklíbnu se ironicky. "Nechci nic říkat, ale prskáš až sem."
"Tím, že ti žádnou známku nedal, to máš pořád nerozhodně, ne?" soudí také Vanda. "Ale byl skvělej, to se musí nechat. Prý vyplejte mi skleník, haha."
"Škoda že se nebavím taky," zalituji.

"Musíš se na to dívat z té lepší stránky," břinkne mě Katka do zad. "Třeťáku právě odzvonilo, skončila poslední vyučovací hodina a čekají nás jen samé super zážitky!"
Do konce vyučování zbývají sice ještě čtyři hodiny, nicméně má pravdu, v ostatních předmětech už jsou známky uzavřené. Dějepisář Lomikar se ani nenamáhá přijít na hodinu, pouze nám po službě vzkáže, abychom seděli tiše jako myšky. Na to, kolik let učí, je nečekaně naivní! Už po patnácti minutách je ve třídě rachot, jako by tu vypukla punská válka, takže ředitele, který se nečekaně objeví ve dveřích, nejdřív vůbec neregistrujeme, ačkoli se na sebe snaží upozornit křikem. Teprve když dostane namočenou houbou, kterou ho nechtěně strefí spolužák Erik, nabere jeho hlas takové grády, že kdyby se ocitl v pořadu Natočto, docela určitě by si vyrval videokameru vlastními silami, aniž by nepotřeboval podporu publika. Tady sice žádnou elektronickou hračičku nedostane, ale vysloužíš si naši pozornost, což je pro něj jistě také odměna.
"Kdo to hodil?!" vyšiluje v těžko popsatelném šumu, kdy se rychle snažíme postavit všechny poválené židle a srovnat stolky do jakýchs takýchs řad.
Erik se nepřizná, není padlý na hlavu, a nikdo jiný ho nepráskne, tudíž říďa ještě chvíli pouští hrůzu, načež nechá otevřené dveře, to aby nás slyšel až do ředitelny, a odejde. Pak už to sice není taková zábava, ale pořád lepší, než si opakovat světové dějiny.
V počítačové učebně, kde trávíme hodinu základů informačních technologií každý za jedním PC, uteče hodina nejrychleji a nejpříjemněji z celého dne. Neustálého připojení na Internet využíváme k chatování a mailování i během výuky, kdy relativně nesmíme, natož teď, když nás k tomu učitel přímo vybídne.
Katka má mail od svého průmyslováka Standy. Jako vždycky si ho přečteme všechny čtyři, tedy i s Vandou a Ninou.
Čau, Ketty. Včera jsme to s klukama ňák přehnali a dneska mě bolí hlava jako prase. Pája měl narozeniny, byly jsme všici na šrot. Škoda žes nemohla. Už se těším na víkend, až zapaříme spolu. Miluju tě. Stan.
"Oni nemají na průmce češtinu?" poznamená Vanda pobaveně.
"Mám ho ráda i s hrubkama," odfrkne Katka.
"Jak romantické," uchichtne se Nina. Standovy maily jsou vždycky na jedno brdo, píše Kátě jednou týdně o tom, jaká byla víkendová pařba, a těší se na další. Celkem prostá náplň života, jemu to však vyhovuje a Katce nejspíš stačí. Takového kluka bych vůbec nechtěla!
No, abych si moc nefandila, on by určitě nestál o mě, takže ohrnování nosu není až tak na místě. To, že radši budu pořád sama, než chodit s klukem, který vidí smysl života v pařbách a opicích, přičemž nezvládá primitivní shodu podmětu s přísudkem, je druhotné.
"Musíme někdy udělat společnou akci," plánuje Vanda aktivně. "Stan je veselá kopa, s tím bude radost zapařit."
"Co se tak tváříš?" všimne si mého rozpoložení Nina. "Sebastian nenapsal?"
"Ještě nevím, nedívala jsem se," pokrčím rameny a raději sklopím zrak ke klávesnici, naťukám PERSIAN® SEZNAM. CZ, název své mailové schránky plus heslo, načež se mi otevře soupis doručené pošty: čekají tu na mě dva mailíky, jakási přeposílací blbost od Muhammada a podle očekávání mail od Dr. Freuda. Zahraji radost: "Vida, napsal!"
"Tak už klikni," pobídne mě netrpělivě Vanda.
Naše srocení kolem jednoho monitoru přivábí i Ivetu, která jinak sedí v druhé lavici řady u okna, takže hned v pěti čteme mou soukromou poštu.
Moje milé koťátko,
mám pro Tebe a vlastně pro nás skvělou zprávu: anatomii jsem udělal!! Moc Ti za to děkuji, lásko. Nebýt Tebe, tak tuhle poslední zkoušku nemám. Každou přestávku v učení se dívám na Tvou fotku a vybavuji si chvíle, kdy jsme byli spolu, Ty ses mě dotýkala a já Tě mohl líbat a hladit... Co bych za to dal, kdybych mohl být v téhle chvíli s Tebou! Zlíbal bych Tě

celičkou... Ta zpráva je dobrá pro nás oba - znamená to, že sen, ve kterém Tě chci držet v objetí, se už brzy vyplní! Miluji Tě víc než život.
Dojat vším co je láska
k Tobě se přimykám
Smuten vším co je láska
před tebou utíkám
Překvapen vším co je láska
mlčím ve střehu
Churav vším co je láska
soužím se pro něhu
Tvůj Sebastian
"To je krásný," vydechne Nina okouzleně.
"To jo," přikývne Iveta, načež se zasměje: "Ten můj by dal dohromady tak akorát kočka leze dírou, pes oknem."
"Sebastian je úplnej básník," prohodí Vanda a já mám dojem, že v jejím tónu slyším příchuť ironie.
"A není to snad hezký?" pokrčí rameny Nina. "Romantických kluků je čím dál méně a Sebastian je úžasnej romantik."
"Standa sice romantik není," připustí Katka, která vycítí, že mail od jejího kluka ve srovnání se Sebastianovým dopisem zcela pohořel, "ale jsme spolu čtyřikrát týdně."
"Možná je romantik," trhne Vanda rameny, "akorát že nám ho Janička za celej rok nebyla schopná ani jednou ukázat."
"Co tím naznačuješ...?" zeptám se vyčkávavě.
"Že je nejvyšší čas nás seznámit," odvětí. Holky se toho okamžitě chytí: "To je fakt! Z mailů ho známe jako svý boty a přitom ani pořádně nevíme, jak vypadá. Z jedny skupinový fotky toho moc k poznání nebylo, neříkej, že nemáš jinou!"
"Sebastian se hrozně nerad fotí, to jsem vám říkala..."
"Fotky jsou stejně k ničemu," mávne Vanda rukou. "Chtělo by to osobní setkání."
"Jako že ho k nám přivede a řekne mu, hele, Sebastiane, tohle jsou kámošky, co se na tebe úplně třesou?" baví se Iveta. "To by ho muselo vyděsit."
"Fakt," uzná Nina. "Chtělo by to při nějaké akci."
"A proč nějakou nepodnikneme?" nechápe Vanda. "Prázdniny jsou k tomu ideální příležitostí, ne? Představte si, holky, vyrazit na čundr - my a naši kluci."
Holky kromě Katky, která má na celé prázdniny zajištěnou brigádu, se pro Vandin šílený plán okamžitě nadchnou.
"Na čundr by mě mamka na stopro nepustila," zchladím jejich nadšení. "I soustředění spolkla horko těžko a jen proto, že jde o školní akci."
Vanda je člověk, který se svých nápadů a cílů jen tak nevzdává: "A proč nevzít kluky na soustředění s sebou?"
"No, to by byl Kozina nadšenej," pousměji se.
"Je fakt, že na soustředění by být nemohli," usoudí Iveta a já vděčně přitakám, leč ona dodá: "Ale na turnaj klidně přijet mohou. Ten je veřejnej."
"Super!" libuje si Vanda. "Nino, napiš Martinovi, Jana dá vědět Sebastianovi, já řeknu Kazimovi a Iveta Honzovi a budeme tam mít svůj vlastní fanklub. Skvělá příležitost, kde se můžeme se Sebastianem nenápadně seznámit."
Užasle sleduji, jak se její nápad okamžitě ujme! Holky s ním počítají jako s tutovkou, proboha!
"To nepůjde," bráním se zaskočeně. "Sebastian nemůže."
"Proč by nemohl?" nechápe Vanda. "Fandit své holce, kterou tak moc miluje, je vlastně jeho povinnost."

"My ti ho nesníme," slibuje Nina.
"O to nejde, ale..." horečně přemýšlím. "Ten termín se mu nehodí."
"Vždyť jsi říkala, že přijede na začátku prázdnin," připomene mi Iveta. Sakra!
"Jo, ale jen v případě, že bude mít všechny zkoušky..."
"A ty má," pokrčí Nina rameny. "Anatomie byla poslední, sám to v mailu píše."
"No... předposlední. Nepočítal jednu opravnou," hájím se.
"Do prázdnin ji určitě zvládne," míní Iveta. "Pochybuji, že mají zkouškové ještě v červenci, to spíš až v září, ne? Rovnou mu to nadhoď a postav ho před hotovku, jak říkala Vanda, fandit ti v tak důležitým turnaji je jeho povinnost."
"Sebastian je skvělej kluk, ten to pochopí," přidá Nina.
Nejradši bych je nakopala do zadku všechny! Nejvíc Vandu, která mě pozoruje poněkud potměšile.
"Co je?" zeptám se nedůtklivě, i když si to vyčítám.
"Sebastian je skvělej, úžasnej, romantickej," zopakuje s potutelným šklebem, "akorát ho nikdy nikdo z nás neviděl."
"Co tím chceš říct?!" vyletím dotčeně.
"Nic," usměje se líbezně, "jen mi to přijde zvláštní."
Než stačím něco namítnout, respektive než stihnu vymyslet dostatečně uspokojivou odpověď tím spíš, že mě holky bedlivě pozorují, Vandino naznačování padlo na úrodnou půdu, vřítí se do třídy Monika z béčka. V ruchu, jaký v učebně vládne, jsme nepostřehly ani zvonění na přestávku!
"Slyšely jste to?!" vydechne rozčileně. "Slyšely jste tu do nebe volající nespravedlnost?! Kozina vybral na turnaj druhačky!! Chápete to?!"
"Cože?!" vyletíme svorně jako jeden muž. Či jedna žena.
"Míša se mi pochlubila. Je rozhodnuto."
"To přece není možný!" hádáme se.
"Já jsem si to nevymyslela," ujistí nás Monča. "Klidně si to běžte ověřit."
"Taky že jo!" rozhodne Vanda bojovně, nicméně v té chvíli zazvoní na další hodinu, takže se musíme tak akorát sbalit, povypínat poštu i otevřené stránky prohlížeče a přesunout se do naší třídy ve druhém patře, kde už se třídní, chemikářka a fyzikářka, jíž neřekne nikdo jinak než Madam Currie, opaluje u otevřeného okna, zatímco lidi ze třídy hrají piškvorky a jiné kratochvíle.
"Paní profesorko, co je pravdy na tom, že naši školu bude na volejbalovém turnaji reprezentovat družstvo ze druhého ročníku?" přejde Vanda rovnou k věci, aniž by se zdržovala nějakým omlouváním, proč jdeme do hodiny pozdě.
Madam Currie překvapením zamžiká. "Pan učitel Sladký nejspíš vybral lepší družstvo."
"Ale to jsme my!" ozveme se nesouhlasně.
"Paní profesorko, měla byste se nás zastat," vybídne ji Nina. "My jsme přece vyhrály celoškolní turnaj, ne ony."
Třídní vypadá rozhozeně. "Kolega Sladký jistě ví, co dělá, já vás na tělocvik nemám, tak nemohu soudit..."
"Pch," odfrkne Iveta nezdvořile.
"Pěkná nespravedlnost," ušklíbne se Vanda. "Půjdeme si stěžovat k řediteli."
Madam Currie se nás chvíli snaží od našeho úmyslu odradit, ředitel je totiž postrach nejen mezi studenty, ale má svou vážnost i v profesorském sboru, ovšem Vandu nepřesvědčí.
Hned o přestávce ve čtyřech vyrazíme k ředitelně.
"Stěžovat si?" přebere si říďa smysl naší návštěvy kapitánského můstku. "Na učitele Sladkého? To samozřejmě můžete," ujistí nás, "nicméně je zcela v jeho pravomoci, které družstvo vybere. Vy jste sice vyhrály, to je pravda, nicméně to vidíte jen z jednoho úhlu pohledu. Kolega Sladký vzal v úvahu celoroční práci a já si jsem jistý, že to udělal z

nejlepšího vědomí i svědomí a rozhodl správně. Věřím, že děvčata z druhého ročníku budou naši školu dobře reprezentovat. Když se budete v příštím školním roce víc snažit, třeba se nominujete do vánočního turnaje vy."
"Příští rok -" nadechne se Vanda, ale Nina ji zavčas kopne do kotníku, aby si myšlenku nechala pro sebe a sdělila nám ji až poté, co jsme od velína dostatečně vzdálené: "Příští rok se mu na to z vysoka...!"
"Je to bordel," souhlasí Iveta. "No jasně, celoroční činnost... Šly jsme si stěžovat k tomu pravému! Určitě je to kvůli Anče. Když si ředitelská dceruška umane jet na turnaj, tak prostě na turnaj jede."
"Kozina si chtěl nejspíš šplhnout u řídi," usoudím.
"To je hnusný!" brblají holky a já se k nim přidávám. Přijde mi to také do očí bijící a mrzí mne, že ze soustředění sešlo, dost jsem se těšila, volejbal mě baví a hraji ho už spoustu let, nicméně na rozdíl od holek jsem svým způsobem ráda! Aspoň nemusím hledat výmluvy, proč nemůže Sebastian přijet na turnaj, že. Jasně, holky budou otravovat i tak, jenže o prázdninách bude každá někde jinde, na společnou akci stejně nezbyde čas. A po prázdninách... Kdo ví, co bude po prázdninách!
Pro jistotu se ke spolužačkám nepřidám, i když bych si jedno orosené pěnivé s chutí dala, vedro je dost neúnosné. Vymluvím se na domácí práce a hned před školou jim zamávám na rozloučenou. Určitě by se ve Viole vrátily k tématu Sebastian! Už takhle byly Vandiny útoky hodně nepříjemné!
Nechala jsem to zajít moc daleko. Nejvyšší čas se se Sebastianem rozejít, i když mi bude chybět, rozhodnu se na balkoně, kde se povaluji v opalovačkách poté, co jsem dle babiččina seznamu přivlekla domů dvě tašky nákupu. Babi je po výměně kyčelního kloubu sice mobilní, ovšem jen za pomoci hůlky, no a protože v domě nemáme výtah, z bytu prakticky nevychází, maximálně jednou za čas k lékaři, schodů je na ni moc. Mamka nemá povětšinou čas na takové malichernosti, jako je nákup potravin a jiných potřeb nezbytných pro chod domácnosti, takže je jasné, jak to u nás chodí. Ruce mám vytahané skoro po kolena, ono se to nasčítá, jen brambory vážily tři kila, rajčata kilo, okurky druhé, kuře půldruhého, babičce došla hladká i polohrubá mouka a jahody, které mi na tržnici padly do oka a následně i nosu, voněly fakt božsky, také nevážily málo, protože jsem vzala hned dvě vaničky po kilu. A to nemluvím o rohlících a ostatních drobnostech, jakými jsou vložky, menstruační tampony a tiziánová barva na vlasy, co si přála babička, které se v konečném důsledku nasčítají v nákup, jejž jsem sotva utáhla! Veka chleba se mi nevešla do žádné tašky, musela jsem ji vláčet pod paží, což bylo úplně super, zvlášť když mi odtud dvakrát vypadla - jednou na ulici při otevírání domovních vrat, podruhé na odpočívadle mezi druhým a třetím patrem, kde to vzala šusem do prvního. Legrace.
A to si ještě babička představovala, že se vrhnu na velký úklid, na který jsem se holkám vymlouvala! Se sluchátky v uších, účel světí prostředky, člověk spojí příjemné s užitečným, poslouchá skvělou hudbu, Dan Landa ani jinou neprodukuje, a ještě mě ochrání před babiččinými nářky na mou lenoru, se povaluji na balkoně, dokud nezaleze sluníčko za štít domu, načež se přesunu k počítači a jelikož je tentokrát online jak Filip, tak Rostin, mám o zábavu postaráno až do půl jedné.
Je to docela nářez, píšeme si čím dál odvážněji, především tedy s Filipem, Rosťa se zdá být stydlivější a klidnější, ne takový odvaz. Kdyby mě babička od počítače nevyháněla každých deset minut, což bylo dost únavné, vydržela bych si s nimi psát snad do rána! Ještě chvíli a málem jsme si smluvili i skutečné rande za účelem naplnění erotických představ. Síla, fakt.

III. Sobota, 23. června

Podle babičky je dopolední vyspávání a povalování v posteli nezdravé, takže aby ochránila moje i mámino zdraví, pro jistotu nás vzbudí už v osm.
"Babi!" úpím a snažím se schovat pod deku. "Je sobota!"
"No právě," přitaká. "Byl by hřích ji prospat."
"Jsem strašně nevyspalá," bouřím se.
"Měla jsi jít spát dřív," poradí mi. "Ponocování je ještě větší neřest než zahálka. Dáváš té holce pěkný příklad, Jano, jen co je pravda."
Mamka, která dorazila domů hodně pozdě, podle mého odhadu někdy po jedné, vnímala jsem její příchod jen tak z polospánku, zrovna jsem usínala, na výtku nereaguje. Což je asi to nejrozumnější, co může udělat. Se zíváním vyleze z postele a zavře se v koupelně. Babiččině výslechu stejně neujde, vybalí to na ni hned u snídaně.
"Byla jsi s Bláhou?" Babi všem mužům říká příjmením.
"Ano," kývne mamka a lokne si černé kávy.
"Nechceš mi namluvit, že jste až do jedné účtovali."
Mamka zvedne oči. "Mami, prosím tě..."
"Jen se ptám," hájí se babička. "Víš, jak jsi dopadla tenkrát, není divu, že se zajímám. Kdy se rozvede?"
Krajíc chleba s pomazánkovým máslem, který míří k mým ústům, se zastaví uprostřed pouti. Střelím po mamce pohledem, odpověď na tuhle otázku mě zajímá také.
"Nevím," vykrucuje se máma. "Nechce spěchat kvůli dětem."
"Prosím tě!" ohradí se babička pobouřeně. "Vždyť má děti ještě starší, než je Jana!"
Spokojeně dokončím pohyb a urafnu si. Z toho mraku nezaprší. Mámina amanta jsem viděla jen párkrát a díky, nechci, moje hodnocení bylo jasné: pedantský dědek. Co taky chtít po vedoucím účetním, který se vypracoval na majitele účetní firmy, že! Bohatě mi stačí jeden puntičkář v rodině, babička, ještě aby tu opruzoval otčím...!
"Nemohu ho přece nutit," namítne mamka.
"Neříkám nutit, ale jasno byste si měli udělat," vede babi svou. "Jestli má vůbec takový vztah smysl. Počítá s tebou do budoucna? Mám dojem, že mu to takhle maximálně vyhovuje a jenom se vymlouvá!"
"Mami, nech to být," požádají mamka. "Je to moje věc."
"Tvoje věc!" zasměje se babička dramaticky. "Ty snad nedostaneš rozum nikdy. Šestatřicetiletá ženská a pořád naivní jako šestnáctka. Nejdřív naletíš prvnímu, koho potkáš, a potom zabíjíš celé roky s ženatým chlapem a ještě ke všemu svým šéfem!"
"Má to finanční výhody?" zajímám se čistě pragmaticky, třeba jestli dostává mamka větší prémie než její kolegyně, ovšem babičku svým materiálním dotazem pobouřím, jak kdybych řekla něco sprostého.
"Vidíš, co děláš?" osopí se na mamku. "Jaký dáváš té holce vzor? Co si může odnést do života za příklad?"
"Já se s tím nějak vyrovnám," zkusím ji uklidnit.
"Tomu moc nevěřím," ujistí mě. "Tvoje máma si zpackala život hned v osmnácti, jak se s tím chceš vyrovnat? Copak je normální vyrazit na první tramp a přijít s břichem?"
"Tys tam byla tak dlouho?" zeptám se mamky pobaveně.
Babi nepochopí vtip, protože zahřmí: "Tři dny! Pouhé tři dny jí stačily na to, aby si to zavařila na celý život."
"Ale babi, to je normální, když se něco takového stane."
"Normální je s klukem několik měsíců, možná i pár let, chodit, pak se řádně vzít a teprve potom mít děti!"
"No tak jsem to trošku nezvládla," pokrčí mamka rameny. "To už jsme ale probraly mockrát."
"Kromě toho, babi," zamíchám pobaveně svůj čaj, "ty ses sice řádně vdala, ale zase hned rozvedla, sotva byly mámě tři roky, takže nevím, co je lepší."

"Málek byl neřád, to je něco jiného," ujistí mě babička.
"A nejsou snad neřádi všichni?" připomenu její názor.
"Jsou," připustí, nicméně mi zašermuje prstem před očima: "Ale pořád to lépe vypadá, když je ženská rozvedená, než svobodná matka!"
"Nechtěly jsme mýt okna?" zkusí mamka změnit téma.
"Nechtěly," ujistím ji pobaveně.
"Ale chtěly!" chytí se babička podle očekávání, ovšem musí mít poslední slovo: "Moc si přeji, abys nedopadla jako tvoje máma. Ta byla také chytrá a samostatná a moderní... A jakmile se ocitla poprvé bez dohledu, malér byl na krku."
"Můžeš být klidná, soustředění se nekoná," odfrknu. "Strávím celý prázdniny na zadku. Budeš mě mít pod dozorem."
"Celé," opraví mě babička se špatně utajenou radostí.
"Celé dlouhé a nudné prázdniny," zadeklamuji spisovně.
"Třeba to nebude tak zlý," pokusí se mamka chabě.
"Zlé," pospíším si babiččiným tónem, načež se tomu obě zasmějeme. Naštěstí je v té chvíli babi v koupelně, jelikož nám šla aktivně napustit kbelík vody, abychom se mohly vrhnout na ta pitomá okna, tudíž jsme ušetřeny dalších řečí.
Esemeska, která mi přijde po obědě, mě pobaví. Tedy, ne svým obsahem, na sdělení NECHCEŠ ZAJIT NA KUS RECI? není nic k popukání, jelikož mi však pozvání přišlo od Zuzany, prakticky z pokoje hned za zdí, musím se tomu smát. Zuzce by stačilo, kdyby přelezla balkon, anebo na mě z toho svého zavolala. Takhle zdolám zábradlí já, abych našla kamarádku rozpláclou na válendě ve svém pokoji, v němž ochlazuje vzduch hned dvěma větráky umístěnými v protilehlých rozích.
"Máš to tu jak na Větrné Hůrce," podotknu a nestačím chytat vlasy, co se mi v tom průvanu rozletí kolem hlavy v divokém víru. "Ty ty pohádky žereš moc doslovně..."
"Proč pohádky?" chytí se.
"Tohle je kulisa jak vystřižená z pohádky o Větrníku, Měsíčníku a Slunečníku," bavím se. "Chytáš větry?"
"Blbko," vyprskne rozveseleně. "Spíš padám vedrem."
"Sleduji, přímo jsi upadla. Když je ti zatěžko zavolat z balkonu a místo toho píšeš zprávu.
"Jsem down. Z toho vedra... Nevím, jak se ochladit. Leda si vlézt do mrazáku, ten máme poloprázdnej... Co se jet vykoupat?" rozhoupe se k činnosti.
"Zůstaneme u pohádek," odfrknu. "Ty jsi Větrník, já zase Měsíčník."
"Dostalas to?" dovtípí se. "Chudinko..."
Chvíli svorně nadáváme na nespravedlnost, jakou jsou ženské potíže a další "výhody" s nimi spojené, třeba agónie při porodu a tak, zatímco chlapi si jen užívají a dnes už nemusí ani na vojnu.
"Já budu rodit do vody," oznámí mi Zuzana. "Žádná agónie se mě netýká. Přemýšlela jsi někdy, jak budeš rodit?"
"Ne!" vyprsknu smíchy. "Na to je dost času. Navíc by došlo na babiččino proroctví o zkaženém životě, tak už proto se mě myšlenky na miminko jen tak netýkají. Notabene ho nemám s kým počít, že, a na umělé oplodnění se zatím nechystám. Větší vrásky mi momentálně dělá skutečnost, že ze mě bude navždy stará panna."
"Nebuď jak holčičky v Bravu, který brečí, že nemají kluka, kdežto kamarádky jo," domlouvá mi.
"Jenže těm je třináct," ušklíbnu se, "mně bude osmnáct a jsem na tom stejně jako ony. To je trochu alarmující."
Zuzce se tenhle problém nezdá zdaleka tak ožehavý jako mně, mávne rukou a vyvine tolik energie, aby došla pro dvě ledové kávy, se kterými se posadíme na balkon.
"Co Jakub?" vzpomenu si na tmavovlasého hezouna.

"Co s ním?"
Usrknu brčkem trochu studeného nápoje. "Dáš mu šanci?"
Zuzka se zahledí nad střechu protějšího domu. "Nevím."
"Je moc hezkej," podotknu. "Neříkej, že se ti nelíbí."
"O tom už jsme mluvily," připomene mi. "Jasně že se mi líbí! Jenže on se líbí všem, v tom je ta potíž. A taky to o sobě ví... Není lepší Sebastian? Ten tě nikdy nezklame!"
Zabublám do sklenice. "Sleduj, krtek..."
"Jakej krtek?" nechápe.
"Ten přípravek, co se dává do odpadu, to neznáš? Chrochtá úplně stejně," bavím se.
"Jsi páko!"
"Se Sebastianem se budu muset rozejít."
"Už tě to nebaví?" hádá mylně. "Stejně jsi to vydržela dlouho, já bych ztratila trpělivost dávno, nechtělo by se mi psát maily, navíc dvoje, za sebe i za něj..."
"Kvůli holkám," přeruším ji.
Nechápavě se na mě zadívá. "Myslela jsem, že s ním chodíš právě kvůli holkám."
"Jo," kývnu, "jenže ony ho chtějí vidět. Nakonec je dobře, že soustředění padlo, protože jinak fakt nevím, jak bych se vymluvila... Chtěly, aby tam za mnou přijel!"
Zuzana udělá uznalý obličej. "Hm, to je blbý."
"Mi povídej!"
"A někdo jinej v dohledu není?"
"Víš snad o někom, s kým bych chodila?" opáčím ironicky.
"Nemyslím rovnou chodila," pokrčí rameny. "Stačil by nějakej náhradník, chápeš. Aby se ukázal holkám."
"Takovýho neznám teprve. Kluci jsou pro mě vzduch," odfrknu, "akorát že bez vzduchu se žít nedá."
Na balkoně zůstaneme až do pozdního odpoledne, než nás vyžene hlad a také vůně toastů, které připraví Zuzčin otec. Najíme se všichni tři společně, paní doktorka Klímová slouží čtyřiadvacítku na pohotovosti, pan Klíma se nudí, chvíli si povídá s námi, načež vymyslí program -jít do kina.
"Máš vůbec představu, co hrají?" zajímá Zuzku.
"Ne," pokrčí pan Klíma rameny. "Vyberete něco na místě, holky, mně je to úplně jedno, já si tam půjdu zvednout sebevědomí a taky se ochladit."
To druhé chápu, všechny sály v multiplexu jsou klimatizované, tudíž zaručují příjemné chvíle, to první mi vysvětlí Zuzana: "Kterej stařík se může blýsknout ve společnosti dvou mladých krásných slečen?"
Pobaveně se rozřehtám, pan Klíma si hraje na dotčeného. "Tohle slyším od vlastní dcery, prosím! No Jáni, řekni, vážně už jsem takovej zombie?"
"Ani náhodou! Právě v nejlepším věku," ujišťuji ho.
"Slyšíš?" otočí se na Zuzanu. "Z Jany si vezmi příklad!"
"Ale tatínku," obejme ho smířlivě kolem krku. "Odmalička jsi mě učil upřímnosti, ne pokrytectví, už jsi zapomněl...?"
"Počkej, počkej," zareaguje bystře. "Jano? I ty, Brutte?"
"Já nikdy," ujistím ho rozveseleně. Nejspíš bychom se tam dohadovali ještě hodnou chvíli, kdyby mě přes balkon nezavolala mamka. Ačkoli se mi vůbec nechce, výlet do kina se svými sousedy bych brala stokrát radši, musím se s nimi rozloučit. "Slíbila jsem mamce, že s ní půjdu na nějakej pitoměj firemní večírek, dostala dva lístky..."
"Dáš mi košem? To jsem to dopracoval," lká Klíma hraně. "Teď mi klesne image, když půjdu jen s jednou kočkou."
"Zuzka vydá za dvě," ujistím ho. "Užijte si to."
"Ty taky," popřeje mi kamarádka.

"No, už se těším," zvednu oči v sloup. Kdyby s tím mamka nevyrukovala při mytí oken ve chvíli, kdy jsem jí znovu vyčetla, že si neudělá nikdy čas, s něčím takovým bych souhlasila leda po ráně do hlavy. Firemní večírek, to bude odvaz! "Určitě tam budou probírat daně a vrcholným číslem se stane účetní osnova, tak bych to viděla."
"Třeba nebudeš stačit valit oči," směje se Zuzka, šťouchne do svého otce a dodá: "Oni se starouši umí rozšoupnout!"
Se smíchem přelezu zábradlí a s mamkou za zadkem, popohání mě cestou do koupelny i zpátky do pokoje, se vysprchuji a nalíčím.
"Kluci tam žádní nebudou," upozorní mě, když vidí, jak si na rty nanáším štětečkem růž. "Je to dámská jízda."
"Kluky bych ani nečekala," ujistím ji s úšklebkem na půl pusy, aniž bych přestala v líčení. Pak mi zapálí: "Ani manželé tvých kolegyněk? Ani tvůj... šéf?"
"Nikdo z nich," přisvědčí. "Tenhle večírek pořádá firma, pro kterou děláme účetnictví a mzdy. Konkrétně já a Jarka. Lístky jsme dostaly jen my, za odměnu. Nesmíme ale s sebou vzít partnery, nýbrž kamarádky."
"To tě vysvobodilo, viď?" pospíší si babička, která i tak vydržela dlouho v sousedním pokoji mlčet. "Bláha by s tebou mezi lidi stejně nešel, i kdyby tam chlapi směli."
Mamka pohodí hlavou. Ve vypasovaných propínacích šatech dlouhých až na zem jí to sluší, vypadá vyšší než ve skutečnosti je. Můj ohoz ji nenadchne.
"Nic horšího na sebe nemáš?" zlobí se, když se soukám do černé zavinovací sukně potištěné velkými květy slunečnic a volného žlutého trička.
"Ale jo, například orvaný džíny. Mám se převléct?"
"Ukaž?" změří si mě babička od dveří pokoje, kam se neváhala přišourat. "Jdeš na společenský večer, měla by sis obléci něco společenského, Jano."
"Třeba kostýmek, jo?" prsknu pobaveně.
"Například."
"Babi, má to dva háčky," upozorním ji. "Za prvé, není mi čtyřicet, a za druhé, žádnej nemám."
"Kostýmky nosí i mnohem mladší ženy a dívky."
"Že jsem ještě žádnou svého věku v kostýmu neviděla?"
"Každá elegantní dáma -"
"Aha, tím to bude," uchichtnu se, půjčím si mámin parfém, je to její akce, tudíž ani nemá řeči o plýtvání, a když si strčím do úst žvýkačku, zatímco ona si vezme kabelku, jen útrpně povzdychne a zamíří ke dveřím.
"Kdeže tu pipka akci máte?" optám se v tramvaji.
"Pipka akci!" zavrtí hlavou. "V Lidii."
Tohle sdělení mě docela překvapí, sál v kulturním centru je největší a nejdražší ve městě, letošní čtvrťáci od úmyslu uspořádat právě tam svůj maturitní ples ustoupili poté, co se dozvěděli cenu za pronájem. Nejspíš mají v Lidii i nějaký salonek pro uzavřenou společnost, usoudím posléze.
"Jak dlouho se tam hodláš zdržet?" sonduji.
"Minimálně do večeře, pak uvidíme, podle nálady."
Vida, aspoň něco pozitivního! Sice jsem se nacpala toastů, nicméně dobrá večeře se mi tam určitě ještě vejde.
Kolegyně Jaruška, se kterou má mamka spicha před kulturním střediskem, si na dámskou jízdu také nevzala kostým. A to by vzhledem k věku mohla, hádám jí o něco méně než mamce, určitě však přes třicet. V minisukni snad ještě kratší, než jaké nosí Vanda, a v průsvitné halence bez podprsenky se nejspíš snaží o vizáž mladistvého diblíka.
"Jakýpak dobrý večer?" podiví se mému pozdravu a hned mi strčí ruku: "Ahoj, já jsem Jarča. A neopovažuj se mi vykat."
Aha, takže nejen o vizáž, ale i o chování!

"Pojďme, holky, ať zabereme nejlepší místa," pobízí nás Jarča a do útrob Lidie samou nedočkavostí přímo postrkuje. Podle nepřetržitého proudu žen všeho věku mi dojde, že to zase tak malá akce, ke které je potřeba soukromý salonek, nebude, ovšem to, že je nás tam nakonec zhruba dvě stě, mi vytře zrak! Samé baby, nikde ani jediný chlap!
Dokonce i obsluha je dámská, na to, kolik je tu strávníků, všechno klape nečekaně svižně, číšnice s tácy nádherně nazdobených talířů kuřecích prsíček na ananasu s americkými brambory se probojují i k těm nejvzdálenějším stolům a brzy poté je slyšet jen cinkání příborů. Nacpu se, div nepraskám ve švech! U pressa s mlékem je hned nálada uvolněnější, a když na vyvýšeném molu vedoucím středem sálu začnou předvádět manekýnky letní kolekci, hučí to v Lidii jako v úle. Nakloním se k mamčinu uchu. "Nepůjdeme?"
"Teď?" užasne. "Vždyť to teprve začalo! Podívej na ty krásné modely... Třeba tyhle šatičky, ještě řekni, že se ti nelíbí! Být mi tolik, co tobě, jejej... A tyhle blankytně modré! Nebo tamhle ty žluté, ty by ti slušely, Jano."
"To si dovedu živě představit," odfrknu sarkasticky.
"Ty černé na jedno ramínko jsou sexy," slintá také Jarča. "Hned zítra pumpnu pana domácího o nějakou tu tisícovku..."
Než bych poslouchala máminy a Jarčiny nadšené výkřiky, odevzdaně sklouznu na židli trochu níž, pohodlí nade vše, a s nelibostí si prohlížím šatičky a sukénky a halenečky, ve kterých ty nechutně vyzáblé anorektičky šustí sem a tam. Ať se jdou bodnout. Manekýnky jsou přehnaně štíhlé, připomínají mi figuríny za výlohou, tím pádem jim sluší všechno, zatímco já bych jediný model nepřetáhla přes prsa. Moderátorka, která přehlídku uvádí, je tak sladká, až mám obavy, aby do konce programu nezkaramelizovala. Prostě pekelná nuda!
A navíc strašně dlouhá. Ostatním to nepřijde, na stolcích se objevují lahvinky vína, ženské se pěkně rozjedou, objednávají teď už za svoje a nijak se s tím nežinýrují. Mamka s Jarčou začnou dvojkami červeného, načež si nechají přinést celou láhev jahodového Jelzina. Když se nedívají, ochotně jim vypomohu, na rozdíl od vína mi chutná. Pak už se to tam dá vydržet, dokonce přestanu prudit svými nápady nechat ty dvě tetky o samotě a vyrazit k domovu na vlastní pěst, což mi mamka během večera dvakrát zatrhla.
Tečku za nekonečnou přehlídkou si však neodpustím: "Hurá!"
"Jsi hrozná," oznámí mi mamka. Překvapeně zašilhá na prázdnou láhev. "Kde je ta vodka? Měla jsem jen skleničku."
Zatvářím se tajuplně a ztiším hlas: "Sublimovala."
Jarču přepadne záchvat smíchu, mamka kroutí očima. "Tebe příště někam vezmu!"
"Chybami se člověk učí, maminko," uculím se na ni. "Tak co, zapustíš tady kořeny, nebo se zvedneme?"
"Teď nikam nechoďte," zrazuje nás Jarča. "Přišly byste o půlnoční překvapení!"
"Ach," udělám. Představuji si něco jakou vystoupení dua Eva a Vašek, tudíž se rozhlížím po nouzovém východu, ovšem půlnoční překvapení předčí veškeré moje a možná nejen moje očekávání! Před velmi rozjařenou dámskou společnost totiž předstoupí pět mladých mužů, hádám jim zhruba dvacet až pětadvacet let, všichni ucházejícího vzhledu a s namakanými postavami, které nezakryje ani oblečení na způsob kimona, či co to na sobě mají. To, co nám předvedou za provokující hudby, není žádné karate ani judo, nýbrž pánský striptýz!!
Zírám na ně s pusou málem dokořán. Ti kluci se vyznají! Tančí na předváděcím molu a postupně se zbavují svých svršků, až zůstanou v bederních rouškách, vypracovaná namaštěná těla s bronzem nachytaným v solárkách se jen lesknou, svaly se napínají, ženy piští a vřeští...
"Síla, že?" křikne Jarča, jinak bychom ji neslyšely.
Ačkoli mi není zrovna sympatická, souhlasit s ní musím. A ještě je možná síla slabé slovo! Striptéři se rozptýlí po celé délce mola, asi aby z toho měly něco všechny návštěvnice, nejen ty vpředu, natřásají se v těch svých sukýnkách a ženy tím uvádějí málem do transu. Aspoň řev tomu odpovídá! Striptér, jenž se předvádí před naším stolem, je světlovlasý hezounek,

pohyby, které přidává, jsou vyloženě provokující, a jelikož je molo o metr výš než parkety, pohled zespodu pod bederní roušku, kde se mu to všechno bimbá, stojí za to! Dáma po mámině levici, zasloužilá čtyřicátnice, se nechá atmosférou strhnout natolik, že mu pod sukni sáhne! Kluka to nerozhodí, vykroutí se a natřásá se dál. Když aplaus vrcholí, striptéři odhodí i poslední kousek oděvu, aby se nám předvedli v celé své kráse, načež za ohlušujícího křiku a pištění představení končí.
"Páni," vydechne Jarča a otře si čelo. "Jsem z toho celá říčná! To bylo něco, viď, Jani?"
Mamka, která je v této oblasti konzervativní a ještě dost stydlivá, menstruaci mi musela vysvětlit babička, jinak bych byla v jedenácti dost zaskočená, a otázky sexu se také neprobírají detailně, vlastně vůbec, jediné, co slýchám, je varování, abych si nezkazila život, lape po dechu. "Což o to, krásní kluci, ale... Janě ještě nebylo osmnáct!"
"Prosím tě," mávne rozveselená Jarča rukou, pár deci vína a pohled na nahá mužská těla s ní udělal svoje. "Snad si nemyslíš, že je tvoje dcera ještě panna?"
"V to pevně doufám," střelí po mně mamka pohledem.
Svou kolegyni tím vyloženě pobaví. "Janičko, ta mamina má ale nápady, že?" mrká na mě spiklenecky.
"Narodila jsem se ve znamení Panny a Pannou budu do smrti," zazubím se na oplzlou Jarču roztomile. Další hlupák, který z větších ňader vyvozuje nesmyslné závěry! "Kromě toho osmnáctiny oslavím za měsíc a půl, takže neboj, mami, moje mravní výchova narušena nebyla."
Společenský večer oficiálně končí, většině se však ještě domů nechce, popíjejí, kouří a povídají si, vsadila bych se, že určitě ne o dámských letních modelech! Mamka je naštěstí natolik rozumná, aby skončila v nejlepším, Jaruš se tedy také zvedne a jakmile mamka vyrovná účet, doprovodíme ji ke kanceláři sousedící se šatnami vystupujících umělců, kam si jde vyzvednout jakési účetní doklady.
"To bylo, viď?" dloube do mě rozjařená Jarča. "Úplně mi z toho vyschlo v krku, musím si koupit něco nealko..."
Dívám se, jak z automatu po několika pokusech, kdy se jí mince stále vrací, vydoluje plechovku koly, kterou si okamžitě načne. "Chceš loknout?"
"Ne, díky," odmítnu její ochotu a dodatek, že já jsem tak neřvala, abych měla vykřičené hlasivky, nestihnu dát do placu, protože se v chodbičce objeví jeden ze striptérů. Poznám ho na první pohled, na rozdíl od Jarči jsem se mu totiž dívala i do tváře, je to ten "náš", a tak, jak je, v Adamově rouše, spěchá do šatny. Musí se nám vyhnout, překážíme přímo uprostřed chodby, a když nás míjí, udělá tentýž samolibý pohyb pánví, jímž přiváděl všechny divácky do varu. Jarče uteče zcela slyšitelné roztoužené áchnutí.
Samozřejmě se mu tam také podívám, nejde to ani jinak, a protože mě při tom nachytá a zatváří se víc než spokojeně, prohodím nahlas a s co největším despektem: "Dneska už může dělat striptéra vážně úplně každej..."
Moje slova přinesou hned dvojí účinek: klukovi spadne čelist a nestrefí se rukou na kliku, jak ho odrovnám, Jarče projde bublinková limonáda nosem.
"Teda," vyhekává se smíchem kolu z plic a otírá si poprskanou bradu i ňadra, "tys mu dala! Srazila jsi mu sebevědomí! To se ho muselo dotknout, takovej kládysta..."
Teď se pro změnu rozesměji já, takže nás mamka s šanonem pod paží zastihne v náladě víc než veselé.
Když se to tak vezme, nebyl to úplně zabitý večer. Rozšířila jsem si znalosti z biologie o praktické ukázky, přece jen naživo a metr od sebe je to něco jiného než v telce nebo na obrázku, dobře jsem se najedla a už se těším, až o tom povyprávím Zuzaně. Kámoška totiž měla pravdu - nikdy bych nevěřila, jak se generace našich matek umí rozšoupnout a vyvádět víc než teenageři!

Užila jsem si určitě víc než na třetím díle Shreka, či na co vlastně Zuzka s tátou nakonec šli. Pokud ho dávají. A že je Shrek nějak urostlej týpek! Určitě se ale neukázal na Adama jako náš osobní striptér. Mamce se v duchu omluvím. Vždycky jsem se smála, když mluvila o svých kolegyních jako o "holkách". Teď vidím, že měla pravdu. Nejspíš tam uvnitř všechny zůstaneme dívkami... I když nás semele rotačka života.

IV. Pondělí, 25. června

Po užívané neděli strávené na balkoně, Zuzka musela na povinnou návštěvu k babičce do pečovateláku, přijde stejně nudné pondělí. Rozdíl je jedině v tom, že se bezcílně flákám po škole místo doma. Burza učebnic nezabere zdaleka celé dopoledne a jiný program nemáme, ovšem Madam Currie si nevezme na triko takovou zodpovědnost, aby nás pustila domů dřív. Když ji o to požádá dokonce i Bára, třídní šprtka, pro kterou je škola smyslem života, třídní zamžiká za brejličkami a oznámí nám, že pan ředitel řekl do dvanácti a ona není kompetentní zasahovat do jeho pravomocí.

"Ta slepice nemůže nic," odfrkne Vanda znechuceně. "Bojí se za nás ztratit slovo před tělocvikářem, natož u řídi!"

"Ani nemluv," vzdychne Nina. "Už jsme se mohly válet na soustředění, sem tam si pinknout volej..."

"Musíte myslet pozitivně," poradím holkám. "Všechno má svoje pro a proti, třeba si správně vybrat."

"Jo? A jaký proti má povalování, koupání a opalování v kempu Mokrá louka?" zajímá se Iveta.

"Třeba..." zapřemýšlím. "Třeba bys tam mohla chytit infikované klíště. Nebo se nachladit, takže bys pak stonala o prázdninách. A taky UV paprsky způsobují rakovinu."

"To říká ta pravá," ušklíbne se Vanda a přistrčí svou paži těsně k mé, aby porovnala odstín. Jednoznačně vítězí ta moje, což ji zrovna nenadchne.

"Prosím tě, tys musela ležet celej víkend na slunci," obviní mne Nina s nejcitlivější bledou pletí, která po přímém kontaktu se slunečními paprsky zarudne a spálí se. "Že tě to baví, jen tak se smažit jak řízek.

"Taky jsem neležela jen tak," převezu ji. Všechny tři na mě upřou zrak, jsou zvědavé, co dodám, tudíž je nemohu zklamat: "Byli jsme se Sebastianem na pískovně."

"Cože? On přijel? Vždyť jsi říkala, že až o prázdninách! Co ta jeho poslední zkouška, nebude ji dělat?" vyzvídají.

"Bude," kývnu.,Přijel naprosto neplánovaně, protože mu bylo smutno. Prý potřeboval doping, aby se mu lépe učilo..."

"Proč jsi nezavolala nebo neposlala esemesku? Mohly jsme za vámi přijít, setkat se jako náhodou," vytkne mi Vanda.

Na tuhle otázku mám předem připravenou odpověď, zatvářím se potutelně, když s úsměvem prohodím: "Proč asi...!"

Ivetě zapálí: "Sex jako doping, to zní dobře."

"Baterky je třeba dobíjet," uculím se.

"Kolikrát jste dobíjeli?" uchichtne se Vanda a holky se rozřehtají dvojsmyslné poznámce.

"Jednou u nás, hned jak přijel, potom na pískovně, tam v těch keříčkách... A doma ještě dvakrát," házím čísly jak žonglér míčky. "Pořád neměl dost."

"Ty jo," zasměje se Iveta. "Hezky si užíváte."

"Neobtěžuje to?" zamyslí se Nina. "Rozdat si to čtyřikrát za odpoledne, to bych byla polomrtvá."

"Nám to vyhovuje," ujistím ji s převahou. "Být po mém, klidně bych si dala říct i po páté, ale pak už se měla vrátit máma s babičkou, musel odjet. Obtěžovalo by to, kdybychom byli

každej jinak náročnej, ale Sebastian má sex rád a já ho můžu taky pořád..."

S uspokojením sleduji, že mám před holkama respekt. Sebastianovu pozici jsem upevnila a ještě mi ty kačenky závidí! Ony, které mají svoje kluky, zatímco já nikoho!!
Trochu vzruchu do nudného dopoledne přinese spolužačka Katka, která dorazí do školy teprve v jedenáct s výmluvou na návštěvu u lékaře. Musím uznat, že to mojí sousedce v lavici opravdu pálí! Třídní nás pustit domů dřív nesmí, to má od ředitele zakázané, nicméně pozdní příchody nijak ovlivnit nemůže. Kromě toho už je po klasifikaci a tím pádem je uzavřený i počet omluvených hodin. No, spíš vlastnoručně omluvených, protože těch, kterým ještě osmnáct nebylo a tudíž s omluvenkami musí otravovat rodiče či zákonné zástupce, pokud si sami nenafalšují podpis, je pramálo, během třetího ročníku se všichni kromě mne a Niny postupně zařazovali do armády dospěláků, co řeší svoje omluvenky bez rodičů. Katku tohle povýšení potkalo už v říjnu, čili třídní nahlásí, že byla u lékaře, Madam Currie kývne a je vyřešeno.
"Fakt jsi byla u doktora, jo?" pochybuji pobaveně.
"Leda byste si hráli na doktora a sestřičku se Staníkem," zahihňá se Vanda.
"U doktora ne, ale zraněná jsem," pousměje se Katka, opatrně si stáhne tričko z levého ramene. "Mrkejte."
"Páni!" udělá Vanda obdivně, čímž přivábí pozornost širokého okolí, a tak všichni snad s výjimkou Madam Currie můžeme obdivovat Katčino čerstvé tetování. Nebo pomlouvat.
"To má být sluníčko?" zajímá se Erik.
"A co asi, ty páko?" zasměje se Nina. Kružnice, od které vedou stejnoměrně pokroucené paprsky s tečkou na konci, připomíná slunce, nicméně větší obrazotvornosti se meze nekladou. Ta Vandina je opravdu obdivuhodná.
"Mně to přijde jako spermie," oznámí nám a všichni až na Katku se rozřehtáme. "Tady mají hlavičku a tady ocásek..."
"Tss," udělá moje sousedka dotčeně a vytáhne tričko.
"Měla sis nechat něco výraznějšího," radí Iveta, čímž rozpoutá vášnivou debatu, jaký obrázek je nejvíc in. Hlavní slovo má Vanda, majitelka hned dvou čínských znaků - jeden má na rameni, druhý nad křížovou kostí, a aby toho nebylo málo, na levé hýždi ještě barevně vyvedenou růži.
"Já osobně, když už bych se nechala tetovat, tak bych chtěla delfína na kotník levé nohy," svěří se nám Nina.
"Mně by se líbil motýlek na rameni," tvrdí Iveta, "ale bojím se jehly, takže by mě do tetovacího salonu nikdo nedostal ani párem volů."
"Mně taky ne," připojím se.
"Nebuďte měkké," směje se nám Katka. "Nebolí to."
"Kazim má tetovaný obě ruce od zápěstí až k ramenům," svěří se nám Vanda. "A taky to vydržel."
"Nejde mi o bolest," vyvedu ji z omylu. "Prostě se mi tetování nelíbí. Ani na holkách, natož u kluků... Vypadá jak basmač, ne? Popsanýho kluka bych vůbec nechtěla."
"Basmač!" urazí se Vanda. "Vypadá sexy."
"Decentní obrázky jsou, náhodou, pěkný," namítne Nina. "Pokud člověk není počmáranej jak plakát, proč ne. Akorát jde o to, jak to bude vypadat třeba za padesát let. Však si to představte, před doktorem se budou v ordinacích svlékat scvrklé potetované babičky..."
Tahle představa nás rozesměje, natož když Iveta dodá: "No bože, tak prostě ten motýl na rameni bude chcíplej, no."
"A moje růžička na zadku povadne," prohlásí Vanda smířeně, načež se protáhne, jen to v ní lupne. "To je nuda! Kozinovi to, že nevybral nás, dáme v září sežrat i s úroky!"
"Snad aspoň holky vyhrají, když už jely místo nás," přeje si Nina bezelstně.

"Právě naopak!" míní Vanda. "Doufám, že to projedou na celý čáře, aby Kozina viděl, jakou udělal chybu! My bychom se určitě umístily líp. Třeba i turnaj vyhrály."
"Hele, co kdybychom tam jely taky?" napadne náhle Ivetu.
Nechápavě na ni zíráme. "Jak, taky...? Těžko se můžeme zdejchnout ze školy a odjet na soustředění."
"Na soustředění ne, to je jasný. Mluvím o turnaji. Školu máme do čtvrtka a turnaj začíná v pátek. Byla by sranda přijet tam a turnaj vyhrát, to by Kozinovi sklaplo!"
"Myslíš dvě družstva za jednu školu...?" přemítá Vanda.
"A proč ne?" trhne Iveta rameny. "Vsadím boty, že sportovní gympl bude mít minimálně dvě družstva. Ne-li víc."
"Turnaje bychom se asi zúčastnit mohly," prohodí Nina, "ale těžko by nás ubytovali v chatkách, ty budou plné."
"A vadí to?" zazubí se Vanda. "Vedle Mokré louky je tábořiště Žabák, vezmeme stany a ubytujeme se samy. Ivčo, to je super nápad! Kozinovi vytřeme zrak! A vůbec všem!"
Než se rozkoukám, holky s tím počítají jako s tutovkou! "Počkejte, ne tak rychle," krotím je. "Kde vezmeme stany?"
"Půjčím je od fotra," navrhne Nina. "Z jejich vodáckého oddílu, na Vltavu jedou až v srpnu, teď je nepotřebují."
"A jak se tam dopravíme?" namítnu.
"Třeba autobusem, žádnej problém."
"Honza nás tam hodí, i kdyby se měl otočit," míní Iveta.
"Mám lepší nápad!" zajásá Vanda. "Pojmeme to jako čundr! Kazim vezme auto, Honza taky, Sebastian motorku... Začínají prázdniny, tak proč je nezahájit takhle? Po turnaji můžeme na Mokré louce třeba pár dní vegetovat, anebo popojet..."
Holky nadšeně kývou a už domlouvají podrobnosti, kdo se s kým sveze v autě!! Mně automaticky posadí na Yamahu k Sebastianovi, přičemž zavazadla nám vezme Kazim autem. Jak ohleduplné!!! Páni, cítím, že jsem v tom až po uši.
"Ne tak hrr," snažím se je mírnit.
"Vždyť je to super, ne?" raduje se Iveta. "Hned se skočím zeptat Kamči a Monči, co na to řeknou... Pokoříme Kozinu i ty čůzy druhačky, užijeme si prázdnin, pobavíme se -"
, Jana přestane dělat drahoty a konečně nám představí Sebastiana," doplní Vanda škodolibě. "Co říkáš, Jani?"
"Nejde jen o mne," namítnu. "Těžko mohu mluvit za Sebastiana. Ten termín se mu nemusí vůbec hodit, a pak... Nejsem si jistá, jestli ho do takové akce můžu nutit."
"Proč nutit?" nechápe Nina.
"Sebastian je introvert, nerad se seznamuje s novými lidmi, je hodně plachý, není do party," blekotám a v hlavě mi jen šrotuje, co si ještě vymyslet. "Taky ho čeká poslední zkouška a navíc říkal, že musí doma pomáhat při bílení..."
"Prosím tě," přeruší mě Iveta, "když mu stálo za to vyrazit za tebou jen tak na odpoledne, aby tě viděl a mohl dobít baterky, a to místo šprtání, tak mi neříkej, že ti nebude rád fandit při turnaji. Minimálně na otočku přijet musí. Už kvůli sexu, takovýmu erotomanovi by jistě chyběl."
"Jinak by to bylo hodně podezřelý," nadhodí Vanda.
Na to neřeknu nic, nechci přilévat olej do ohně. Cítím, že veškeré výmluvy jsou v téhle situaci dost liché! Nezbývá mi než si přát, aby Monika s Kamilou účast na téhle šílené akci odmítly, jenže moje přání vyslyšeno není - Iveta je za pár minut zpátky a nadšeně nám sdělí, že se holky na tajnou akci pod krycím názvem vendetta moc těší!
Pak už je konečně dvanáct a Madam Currie nás propustí. Kupodivu se z toho nějak nemohu radovat, ploužím se k domovu s hlavou ztěžklou starostmi. Nevnímám dokonce ani vlahý červnový deštík, který padá na vyprahlé město z jediného mráčku, zatímco opodál svítí

sluníčko. Velké dešťové kapky se rozprskávají o rozpálenou dlažbu i čtyřproudovou silnici, okamžitě se odpařují a vzduch páchne asfaltem.
Než dorazím do naší ulice, jsem mokrá do posledního vlásku. Je to však to poslední, co by mi vadilo. Mám mnohem větší starosti!! Ivetin nápad sám o sobě je takřka geniální, pro Kozinu a následně ředitele i Madam Currie by byl pořádný šok, kdybychom se na turnaj vetřely a vyhrály, však nás ve škole stále nabádají k větší aktivitě. Za normálních okolností bych byla pro ze dvou důvodů. Kromě zadostiučinění by mi totiž zbyl aspoň nějaký program na prázdniny, takhle se mohu těšit leda na nudu u mámy v kanclu, kde budu tak akorát nalepovat účetní doklady a počítat mouchy na okně! Podle všeho mi letos nevyjde ani pitomej týden se Zuzkou na jejich chatě, budeme rády, když urveme víkend, protože pokud jí klapne brigáda v denním baru, bude mít vystaráno na celý červenec, kdežto já budu brigádničit v srpnu.
A ona jí klapne, bohužel. Bohužel pro mě, Zuzana je celá nadšená, když mi tu novinku o dvě hodiny později sděluje.
"Za barem? To bude otrava," namítnu zklamaně.
"Proč?" nechápe. "Mně se to jeví lákavě. Spousta nových lidí, nových známých, nových kluků..."
"Že to říkáš zrovna ty," zakroutím očima. "Máš je i tak - a stejně je nechceš. K čemu ti noví známí budou?"
"Hodně lidí je zajímavých. Neříkám, že s nimi chci chodit, jen je poznat," vysvětlí mi. "Nepůjdeme si zajezdit? Po dešti bude prima vzduch."
Protože si potřebuji vyčistit hlavu, ochotně souhlasím. Netrvá dlouho a už se proháníme na in-linech po betonových cestičkách centrálního parku. Vzdoušek je příjemný, deštík sice nebyl nijak velký, přesto se mu povedlo ochladit rozpálené město a v parku to voní hlínou, člověk si připadá málem jako někde na venkově. Projíždíme mělké kaluže, jen voda vystřikuje na všechny strany, a docela se u toho bavíme, zvlášť když se nám omylem povede ohodit dva týpky v kožených bundičkách a bílých džínách a oni se nás snaží dohonit. Nechytají se, cukrouši! Na bruslích jsme nedostižné.
Zastavíme se teprve u malého jezírka s barevnými rybičkami. Lavičky kolem jsou tentokrát volné, protože dosud neoschly, jinak by byly obsazené důchodci a maminami s kočárky. My tak háklivé nejsme, dešťové kapky setřepeme ledabyle dlaní a na chvíli se posadíme.
Projížďka je to sice příjemná, ovšem svůj prvotní úkol - odplavit starosti - nesplní. Vypovím Zuzce Ivetin skvělý a Vandin ještě skvělejší nápad.
"Je to na pytel," vzdychnu na závěr, "protože mě žádná výmluva, která by byla věrohodná a holky na ni skočily, nenapadá. Jedině snad, že bych nechala Sebastiana umřít."
"Takhle znenadání? To ti nespolknou," varuje mě Zuzana.
"Havárka na motorce... Kdybych vyrobila na počítači parte, vypadalo by to reálně, ne?"
"To je moc drsný," zrazuje mě. "Zabít mladého člověka..."
"Tváříš se, jak kdyby byl Sebastian skutečnej," podotknu pobaveně. "Sebastian Foltýn je jen výplod mé mysli, nic víc, ten exnout může."
"Přemýšlela jsi o tom, že si pak budeš muset hrát na šíleně smutnou princeznu? Takovou velkou lásku, která trvala rok, nemůžeš odbýt jedním parte, a nazdar."
"Kruci," uteče mi, protože na tenhle aspekt jsem skutečně nepomyslela! "Tak co mám dělat? Když se rozejdeme takhle na ráz, holky mi to nezbaští. Muselo by to vypadat, že jsem si ho vymyslela..."
"A ne snad?" pousměje se Zuzka.
"Jo," trhnu rameny, "ale nemůžu to přiznat."
"Třeba by se ti ulevilo," snaží se mě přivést k nápravě.
"Spíš by mi po něm bylo smutno," přiznám se. Díky celé kupě mailů, co jsem si během roku napsala a poslala, se z vymyšleného jména stala postava z masa a kostí, která má svoje klady i zápory, dobré i špatné vlastnosti, svou rodinu, zázemí, kamarády, bývalé lásky, zážitky z

dětství i ze školy... Tenkrát, před rokem, jsem vůbec netušila, co se z jedné malé lži, když se holky po návratu z letních prázdnin chlubily, s kým se seznámily a co všechno prožily, vyvrbí! Prostě jsem nechtěla být pozadu. Stačilo tak málo - aby se mě Vanda s tím svým přezíravým úsměvem zeptala: Koho jsi sbalila ty, Jano, nebo zase nic? A já, abych ji umlčela, jsem plácla první jméno, které mě napadlo. No a pak už jsem se vezla. Ke všemu mě tahle hra na lásku bavila! Tím víc, čím zřetelnější obrysy můj kluk Sebastian dostával. Stvořila jsem ho přesně takového, jakého bych chtěla: něžného, stoprocentně věrného a ohleduplného romantika, který je pro svou lásku (tedy mě) schopen udělat a obětovat všechno. Není divu, že mi ho holky závidí!
"Říkala jsem ti, že se ti to jednou vymstí," připomene mi Zuzka. "Každá lež nakonec praskne. Dřív či později."
"Každá ne," oponuji. "Přes prázdniny se s ním rozejdu a holky se nikdy nedozví, že neexistoval. Nemůžeme se ale rozejít teď, když jsem jim říkala, jak za mnou v sobotu přijel, protože beze mě nemohl vydržet..."
"Ty jsi děsná lhářka," zasměje se.
"Lhářka je hnusný slovo," ohradím se.
"Tak co jsi?"
"Šeherezáda," uchichtnu se. "Pohádky tisíce a jedné noci. Donutily mě k tomu holky, nemůžu za to já, ale ony! Ty je neznáš, nechápeš to. Každá někoho má, s někým chodí nebo chodila, jen já jsem stará panna, zatímco ony mají úspěchy!"
"Holky toho většinou napovídají mnohem víc, než je ve skutečnosti pravda. Třeba si přidávají stejně jako ty."
"Těžko," pokrčím rameny. "Tak či onak, o ně teď nejde. Jak jsi to minule myslela s tím náhradníkem? To nebyl tak špatnej nápad... Když nad tím přemýšlím, vidím jedinou šanci, jak se před holkama neshodit: aby tam za mnou někdo přijel v roli Sebastiana. Jen na návštěvu, jako že tam celej turnaj být nemůže. Stačilo by na skok, ukázat se holkám."
Zuzana se zadumá. "Ony neví, jak vypadá? Nepředváděla jsi jim někdy nějakou fotku, kde bys tvrdila, že je to on?"
"Ne." Skupinové foto, na kterém je Libor se svými kámoši, zapřu. Koneckonců, beztak je focené z velké dálky, nic moc na něm poznat nejde, Sebastiana může hrát každý kluk se světlými nebo hnědými vlasy!
Kamarádka mi nejspíš čte myšlenky: "A jak zhruba vypadá?"
"Blond, modrý oči..." Nadechnu se: "Liborův typ."
"Neříkej, že má Sebastian předobraz v bráchovi!" baví se.
"Nikdo jinej mě honem nenapadl," vymluvím se. "Těžko jsem mohla vyrukovat s Bradem Pittem, že. To by mi neuvěřily."
"Kdy že je ten turnaj? Tenhle víkend?"
"Hm," přikývnu. "Myslíš, že by do toho Libor šel? Benzin i čas bych mu zaplatila, nezdrželo by ho to moc.
"Brácha by byl nejvhodnější, to je fakt..."
"No vidíš!" zajásám.
"... jenže nedá bez Natálky ani ránu a stejně ani nepřijede," zklame moje naděje. "Jede do rodiny."
Zvadnu. "Už je to mezi nimi tak vážný?"
"To asi ne," pochybuje o bráchově stálosti, "ale zatím skáče, jak Natálka píská. Než ho omrzí."
"Každopádně Libora můžu škrtnout," konstatuji nevesele. "V tom případě jsem ztracená... Pohádka o náhradním princi se nekoná, Šeherezádě došla inspirace, čeká ji poprava."
S povzdechem zvednu navlhlé pozadí z lavičky a vydáme se na cestu k domovu. Ani pak se nám ještě nechce rozloučit, proto Zuzku pozvu na ledovou kávu. Babička má sice řeči, kofein

dětem a mladistvým škodí, ale chuť na po domácku vyrobený osvěžující nápoj nám to nezkazí.
"Tak ať ho děti ani mladiství nepijí," souhlasím s babi a naliji do šlehače litr mléka vytaženého z ledničky. "Ty tady snad nějaké vidíš? Já ne."
"I vy dospělačky," podotkne babička. "Že chce být vždycky kuře moudřejší než slepice, čím to?"
"Možná pokrok?" hádá pobavená Zuzana.
Vysypu do mléka dva balíčky vanilkového cukru, přihodím dvě lžíce instantní kávy a než vše nechám protočit ve vysokých obrátkách, oznámím svůj názor: "Spíš proto, že slepice je nejhloupější zvíře na světě, ne?"
Zuzčin smích i babiččino rozčilování přehluší kvílení motorku šlehače. Pak, když přístroj vypnu a chlazenou dobrotu s vysokou čepicí pěny rozliji do třech sklenic, smířlivě obejmu babičku kolem ramen. "Dej si s námi a neber si to osobně. Možná jsou i hloupější zvířata. Třeba o inteligenčním kvocientu žížaly mám vážné pochybnosti."
"Taky jsi, Zuzanko, doma tak drzá?" vyzvídá babička, ale to už se směje s námi. "Nejsi, to je mi jasné."
"No, táta si to zrovna nemyslí a dává mi za vzor Janu," baví se kámoška a mrká na mne, jako že má skvělý nápad.
Necháme babičku křižovat se samou hrůzou, dobré s námi a zlé pryč, a přemístíme se se svými poháry do pokoje. Dveře prozíravě zavřu na kliku a ještě pustím přehrávač, Landovu Touhu miluji natolik, že ji musím slyšet několikrát za sebou, abych se jí nabažila. "Co je? Máš tik?"
"Něco mě napadlo," potvrdí mou domněnku. "Co ten kluk z netu, jak jsi říkala, že tě balí? Ten by zaskočit nemohl?"
"Aladin?" uchichtnu se. "Ne, díky, tomu je třicet a po všech virtuálních orgazmech, co jsme spolu prožili, bych se mu nemohla podívat do očí, to by byl šílenej trapas."
"Myslím toho z Olomouce," připomene mi.
"Jo, Filip..." Přemýšlím, až se mi z hlavy kouří. "Nevím, on... Totiž, typově by se hodil... Sám tuhle navrhoval, že bychom se měli sejít, ale -"
"No tak! A máš náhradníka. Hned mu napiš," rozhodne Zuza.
"Ty jsi dobrá," zasměji se. "Nevím, jestli by to pro mě chtěl udělat, vždyť jsme se nikdy neviděli, natož tohle!"
"Zeptat se ho můžeš, ne?"
Zapnu počítač a připojím se na ICQ, abych zjistila, zda je Filip online. Bohužel ne, jediný, kdo je v zeleném režimu, je Dont worry, be happy. Jakmile mne zahlédne, hned mě nadšeně zdraví.
DONT WORRY, BE HAPPY: Ahoj, baby! Já být moc smutný po tobě.
Zuzka, která si zprávu přečte spolu se mnou, rozhodí rukama. "No vidíš! A máš vystaráno! Co tenhle?"
"Pravda, ten by to pro mě asi udělal, ale je nepoužitelný," usměji se pobaveně a napíšu mu odpověď.
PERSIAN: Ahoj. Jak se máš?
DONT WORRY, BE HAPPY: Ne moc dobře. Ty chybíš mi.
"Proč se nehodí? Zdá se ideální," dloubne do mě Zuzka. "Sice to nebude žádnej spisovatel, sloh má dost děsnej..."
PERSIAN: Vždyť mě vůbec neznáš, jak ti mohu chybět?
DONT WORRY, BE HAPPY: Protože ty se mi moc líbit. Já chtít líbat tvoje chodníky...
V tu chvíli obě vybuchneme smíchy, až babička odvedle křikne, jestli se nám něco nestalo.
"Málem jo," řehtá se Zuzana. "To je skvělej překlep."

"To není překlep," opravím ji. "Muhammad je z Keni, víš. Studuje v Praze, čeština mu dává zabrat."
"Z Keni...?"
"Trochu těžší fototyp než Sebastian..."
"Hm, tak to věřím, že by ti černocha holky nespolkly," uzná pobaveně. "A co ti ostatní adepti?"
Přelétnu očima seznam svých kamarádů v kontakt listu. "Kromě Filipa možná ještě Rosta, s tím si píšu teprve chvíli, je z nějaké díry v okolí, akorát má tmavší vlasy... Počkej, ukážu ti ho."
V dokumentech najdu složku Fotky a předvedu Zuzaně jak blonďáka Filipa, tak černovlasého Rosťu.
"Ty jo," udělá uznale. "Někoho mi připomíná, ale koho...? Ty si chatuješ s tak krásným klukem, a nic neřekneš?!"
"Píšeme si dva tři týdny, moc ho neznám. Dělá víc hrubek než Katčin Standa. Píše zklamání se s a líbýš se mi..."
"Ale je krásnej. Hezčí než Filip, i když ten se hodí víc typově. No, u Rosti bys mohla holkám říct, že se Sebastian nechal přebarvit na černo. Slintaly by i tak, je to kus. Před nimi mail psát nebude, gramatika ho neprozradí."
"Myslíš, že to mám zkusit...?" váhám nerozhodně.
"Jasně. Domluv si s nimi spicha ještě před turnajem, ať je otestuješ. S oběma, aby sis mohla vybrat.
Nakonec, možná má pravdu! Nemohu nic ztratit, spíš získat, a pokud se chci vyhnout prozrazení, že jsem si maily psala sama, básničky pracně vybírala v knihovně v oddělení poezie a věšela holkám na nos bulíky, a to tedy rozhodně chci, protože by to byla ostuda na celou školu, holky by si ji nenechaly pro sebe!, musím využít všechny možné i nemožné prostředky. Setkání s internetovými známostmi patří mezi ty druhé, bohužel. A třeba ani nebudou chtít, nepřipojí se k síti a já se s nimi nebudu moct dohodnout a -
Rosťa se objeví online v osm, to už je Zuzana dávno doma a já sedím u počítače vysprchovaná a v tenké noční košili, a když mu poněkud rozpačitě navrhnu, zda nemá cestu do Bakova, souhlasí, byť se zdá nesmělejší ještě víc než já!
ROSTIN: Myslyš to vážně...?
PERSIAN: Myslím.
Jak to říkala Zuzka? Hrubky musím nějak překousnout!
ROSTIN: To je super! Kdy? A kde?
PERSIAN: Co třeba ve středu ve tři u koně? Znáš sochu Jana Žižky u brány do centrálního parku?
Pro jistotu vyberu veřejné místo, kde se motají davy lidí. přece jen toho kluka vůbec neznám, co kdyby došlo na babiččina varovná slova a vyklubal se z něho uchyl?
ROSTIN: Dobře. Vždyť jsem chodil v Bakově do školi.
Poznámku, že by mu měli vrátit školné, spolknu, potřebuji já jeho, ne on mě!
ROSTIN: Podle čeho se poznáme ?
PERSIAN: Známe se z fotek, ne?
ROSTIN: Fotky někdy klamou, člověk ve skutečnosti vipadá trochu jinak než na fotkách. Tak já budu mít v ruce růži-
PERSIAN: A já pod paží knížku. Pravidla českého pravopisu.
ROSTIN: To je skvělí, už se těším! Ale neumím se moc bavit, abys nebyla sklamaná... Hodně se stidím...
S tím pravopisem to byla podpásovka, ale Rosťa ji stejně nepochopil, takže se další půl hodinu dohadujeme, kdo z nás dvou se bude chovat nemožněji. Dost dobře nechápu, jak může kluk, který vypadá víc než dobře, patřit mezi stydlivky! Nevěřila bych, že takoví existují!

Imponuje mi to a dobíjí nadějí, že by to mohlo dobře dopadnout. Nad hrubkami, které mě přímo bolí, prostě musím přimhouřit oči, u nevyučených zahradníků nemohu čekat brilantní češtinu! Minule se mi totiž svěřil, že školy musel po dvou letech nechat z rodinných důvodů, ale kdo ví, jaké ty důvody vlastně byly!
Než stihnu napsat přes ICQ Zuzaně zprávu, jak úspěšně jsem pokročila, zezelená také Filipovo jméno.
FILIPES: Nazdárek, perská kočičko, rád tě vidím!
PERSIAN-FILIPES: Spíš čtu, ne? :-)
FILIPES: To taky :-) Ale radši bych tě viděl.
Nahraje mi vyloženě na smeč, nemohu po návnadě neskočit!
PERSIAN-FILIPES: Kdy?
FILIPES: Třeba hned. Sednu do auta a za hodinku jsem u tebe.
PERSIAN-FILIPES: Ne tak hrr :D Stačilo by zítra...
FILIPES: Začínáš mě vážně zajímat;-) Zítra v jednu u zimáku, tam se dá parkovat. U vchodu A. Znáš to tam?
ROSTIN: Nějak ses odmlčela. Ty sis to rozmislela... ?
PERSIAN-FILIPES: To se ptáš ty mě? Bydlím tady :-)
PERSIAN-ROSTIN: Nerozmyslela, vše platí, ve středu u koně.
ROSTIN: Dáš mi svůj telefon? Abychom se líp domlouvaly.
PERSIAN-ROSTIN: Stačí číslo? :-)
FILIPES: Jen tě zkouším :-) Tak bezva, kočičko, těším se! PERSIAN-FILIPES: Co si vyměnit telefonní čísla?
ROSTIN: Stačí bohatě. Já ti dám svoje...
FILIPES: Proč jsme to neudělali už dřív, nevíš?
Také nevím! Nějak na to dřív nepřišlo, zato teď si čenžnu číslo s oběma potenciálními Sebastiany a mám docela fofr, protože se až do půl jedenácté, než se mamka dodívá na televizi a rozhodne sejít spát, bavím přes ICQ zprávy nejen s nimi, ale i s Muhammadem a Zuzanou. Nejnáročnější je hlídat si, co komu posílám, protože v tom fofru jsem schopná zprávu určenou pro Filipa poslat Rosťovi či naopak, což by toho druhého zrovna nepotěšilo, že. Výhoda psaní po síti spočívá nejen v tom, že člověk může sedět i PC v pyžamu, neupravený a nenalíčený, tedy pokud nemá webkamerku, ale i v tom, že mluví s více lidmi, kteří o sobě vzájemně netuší!
Pak sice komp vypnu, ovšem v posteli si až do dvou hodin, než mě přemůže spánek, tajně esemeskujeme s Filipem. I když není tak hezký jako Rosta, virtuálně ho znám déle a rozhodně si s ním víc rozumím! A neprudí mě příšernými hrubkami.
Každopádně to vypadá víc než nadějně!!!

V. Úterý, 26. června
V půl deváté hromadně opustíme školu a v mnohačetném průvodu, který starším spoluobčanům musí připomenout doby oslav Prvního máje, napochodujeme do kina Vesmír na Český film Vratné lahve. Sice jsem ho viděla už v dubnu se Zuzanou v multikině, ale na pěkný film se dá dívat vícekrát, natož místo školy. Říďovi tak připíšeme jeden bodík k dobru, což sice není moc vysoké skóre za celý školní rok, ovšem někdy se začít musí a lepší pozdě než nikdy, jak podotkne Nina.
Stejně se nemohu soustředit na příhody penzionovaného učitele Tkalouna, protože jsem celá nesvá z blížícího se rande s Filipem! I když to mezi námi poslední dobou jiskřilo, sama od sebe bych si s ním spicha nedomluvila. Je sice blond, měl by být můj tip, nicméně se mi tak nějak nelíbí. Na druhou stranu účel světí prostředky! Rosta je mnohem hezčí, jenže ty tmavé vlasy... a hrubé chyby...

Ideální by byl Libor, co si budu nalhávat. Ten je však mimo hru, musím vzít zavděk každou příležitostí! Tím spíš, že holky s turnajem počítají na sto procent, Nina zajistila stany, Vanda zlanařila Kazima, jenž si půjčí auto od bráchy, a Iveta nám nadšeně oznámí, že Honza dovolenou, kterou měl slíbenou jen tak na šedesát procent, dostal, a to i na celý příští týden, tudíž turnaj pojmou za takový rozjezd před svým vlastním čundrem po Jeseníkách.
"Mluvila jsi se Sebastianem?" šeptne Nina.
Mlčky kývnu.
"A co říkal?" Ta holka je neodbytná jako masařka na jatkách. "Doufám, že mu do toho nic nevlezlo?"
Vanda, kterou moje odpověď velice zajímá, se vykloní do uličky, aby na mě v přítmí sálu lépe viděla. Dokonce hádá: "Že by se zrovna tenhle víkend stěhovali? Nebo vyhořeli? Nebo jim pod barákem prasklo plynový potrubí?"
Jde o jasnou provokaci, i kdyby moje výmluva na Sebastianovu nepřítomnost byla sebegeniálnější, totálně bych to u Vandy a potažmo u holek projela, proto s ledovým klidem odpovím: "Přijede. Možná si místo motorky půjčí auto."
Vandu tím setřu jako špinavou podlahu, zase se spořádaně posadí na svoje místo. Iveta si libuje: "Tak to je super. Třemi auty se vejdeme krásně, můžeme vzít i holky z béčka."
Nemohu se spolu s ostatními smát finální scéně s balonem, protože je mi z těch vlastních výmyslů nějak těžko. Je to jako bažina, člověk udělá jeden chybný krok, druhý, třetí..., načež zjistí, že čím víc se v tom plácá, tím hlouběji se propadá... Od utopení mě dělí jen krůček!!
Záchranné lano mi může hodit jedině Filip, proto je třeba se na setkání s ním řádně připravit! Hned z kina letím domů, jelikož Vesmír je v sousední ulici, netrvá mi to nijak dlouho. V tom problém není!
Sotva křiknu na babičku ahoj, už se zavírám v koupelně, shazuji ze sebe oblečení a než si vlezu do vany, abych si dala rychlou sprchu, prohlížím svou siluetu v zrcadle. Zepředu to ještě ujde, z boku je to horší. Jak je ta písnička? Před naší, za naší... Velká prsa a těžší zadek, nejspíš aby mě ňadra nepřevážila dopředu... Zatáhnout břicho není řešení, tím víc mi vystoupí ňadra. Sakra! Chvíli zkoumám obličej. Nejsem žádná velká kráska, ale vyloženě šeredná taky ne, tak jak to, že jsem ještě s nikým nechodila? Jak je možné, že i ty škaredější a hloupější mají kluka? Prožívají lásku? Když se to tak vezme, jsem docela fajn holka, která nezkazí žádnou legraci, občas se mi podaří být i vtipná...
"Jano?" Na dveře koupelny zaklepe babička. "Co tam děláš tak dlouho? Pojď mi nabarvit vlasy. Rozhodla jsem se jít s dobou a být moderní, vyměním modravý nádech za tiziánový."
Vyděsím se. "Teď?! Ale já teď nemám čas, v jednu musím být u ... Prostě v jednu jdeme s holkama ven!"
"No tak na tebe chvíli počkají," namítne. "Anebo se obejdou bez tebe."
Když komplikace, tak od babičky, jak jinak! Přestanu studovat tvář i postavu, stejně nic nevymyslím, je to tak, jak to je, s tím nic nenadělám, dám si rychlou sprchu, vydrhnu se mýdlem s medem a jogurtem, hlavu umyji broskvovým šamponem, rychle spláchnu a honem se utírám do osušky. Abych ušetřila čas, jednou rukou natírám opálenou kůži vyživujícím tělovým mlékem a druhou si fénuji vlasy ve snaze získat provzdušněný účes a la nedbalá elegance. A do toho babička zlobně klove berlí do dveří!
"Mělas mi říct, co chystáš," zlobím se, když zahalena v osušce nanáším za pomoci kartáčku na zuby tiziánovou barvu na babiččiny vlasy. "Nemám na takovou srandu čas!"
"To by mě zajímalo, kam tak spěcháš," podotkne všímavě. "A dělej to pořádně, u hlavy mám šediny, koukej je překrýt!"
"Proč nezavoláš Vlastě?" vzpomenu si na kadeřnici, jejíž specializací jsou zacházky přímo k zákaznicím domů.
"Paní Vlasta je na dovolené. V Tunisku, říkala. Nemohu být neupravená až do doby, než se vrátí a bude mít čas."

"Prosím tě," odfrknu. "Vždyť nikam nechodíš, nikdo tě nevidí! Komu by vadilo, jestli to máš trochu odrostlé?"
"Mně!" uzemní mne. "Jde o můj dobrý pocit. Nezáleží na tom, jestli někam chodím či ne, ale na tom, jak se cítím."
Na téhle logice něco je, uznám v duchu, nicméně nemuselo by to být zrovinka teď! Než spotřebuji všechnu barvu, je půl jedné! Na rukou mi zbydou nehezké nahnědlé skvrny, které nejdou smýt. Samozřejmě jsem si nevzala gumové rukavice, jak mi babička radila. Super ozdoba na rande! Na první rande!!
Líčení ve spěchu se nevyplácí, nedaří se mi narýsovat rovné linky, musím se jít dvakrát umýt.
"A kdy budeš obědvat?" povykuje babička z kuchyně.
"Později," zavrčím, obleču si černou tenkou sukénku dlouhou těsně nad kolena s bílými proužky Ádidas na bocích a v sukni a v podprsence vyházu ze skříně několik triček, aby mě Zuzana, která za mnou přeleze přes balkon, zastihla, jak se v nich s nespokojeným výrazem divoce přehrabuji.
"Čau, slyším tě tu štrachat, tak jsem tě přišla povzbudit. Máš nejvyšší čas, je za pět jedna," oznámí mi.
"To vím taky!" odseknu trochu napruženě. "Neměla bych -"
Pípnutí esemesky mě nenechá dořící myšlenku.
JSEM TU CELEJ NAZHAVENEJ, CEKÁM A TESIM SE," přečtu zprávu nahlas, aby byla Zuzka v obraze. "Nažhavenej, no těbůh! Zrovna jsem mu chtěla napsat, že se trošku zdržím, ať počká... Ale stejně tam nemůžu jít! Nemám co na sebe!"
Za kamarádčiny asistence vyměním několik volných triček za jiná plandavá trička, načež mi Zuzka donese jedno svoje - bílé a elastické na široká ramínka s černými proužky, které by se k sukni báječně hodilo, kdyby...
"Super, tohle ti fakt sekne," chválí mě.
Kdyby ho měla na sobě štíhlá Zuzka!
Odtáhnu přilnavou tkaninu od těla. "Nesnáším upnutá trička. Ve všech jsem jak armádní generál... Nebo kojící matka."
"Blbost! Vždyť ti to sluší! Víš, co se říká, ne? Když to máš, tak to ukaž! Na tvém místě bych nosila výstřihy a jedině elastické hadry," tvrdí mi, ale já se přesvědčit nenechám, s díky jí tričko vrátím, abych si přetáhla přes hlavu svoje žluté, dostatečně volné, s černým nápisem BAD GIRL. Zuzana jen kroutí hlavou.
"Tak zlom vaz. Ať ti to se Sebastianem dobře dopadne!"
"No, to bych taky ráda, ale při mé smůle... Drž mi."
Na babiččino povykování, kdy se hodlám vrátit, nestíhám odpovědět, což určitě večer schytám. Vyběhnu do té výhně venku a zase pěkně zpomalím, nemohu se přiřítit k zimnímu stadionu splavená potem, to by veškerá snaha vyšla vniveč. Když už čekal takovou dobu, těch pár minut navíc vydrží!
Vchod do oválné dvojpatrové budovy označený písmenem A najdu snadno, což o to, nicméně schody k němu vedoucí, kde jsem ho tak nějak čekala, zejí prázdnotou. Vzdal to!!
Ne, nevzdal. Bouchnutí dveří jednoho ze zaparkovaných aut na poloprázdném parkovišti mě donutí podívat se tím směrem, abych spatřila Filipa, kterak zamyká zelenou fabii a z dálky se na mě široce usmívá. Páni, takhle naživo je hezčí než na fotce! Světlé vlasy má dorostlé do sympatického rozcuchu a hranatá brada působí správně mužně.
"Čau, perská číčo," směje se a jakmile ke mně dojde, rovnou mě líbne na seznámení. "Konečně tě poznávám."
"Moc mě těší," vydechnu upřímně. "Promiň, žes musel čekat, skončili jsme ve škole později a -"
Mávne rukou, jako že nebudeme řešit nepodstatné detaily. "Správná dáma na sebe vždycky nechá čekat. To je pro vygradování napětí," zasměje se. "Víš přece dobře, že jsem čekat

nemusel, ale chtěl. A stálo to za to. Vypadáš dobře, kotě, jsi..." přejede očima mou siluetu, "krásná a sexy."
Lichotit umí, to se musí nechat! Kupodivu z jeho úst to vyzní tak, že tomu snad i věřím! "Kam půjdeme?"
"Nejdřív třeba nahoru, ne?" kývne bradou k budově zimáku. "Jednou jsem tu byl na hokeji, když hrál váš tým s Olomoucí, v patře je restaurace, jestli si dobře pamatuji... Zmrzlinovej pohár by se v tomhle vedru hodil, co říkáš?"
"Fajn," souhlasím, i když na zmrzlinu chuť vůbec nemám, už proto, že v tričku pocintaném kupříkladu pistáciovou zmrzkou bych moc sexy nepůsobila. A že bych se pokecala, to je mi víc než jasné! Naštěstí jsem podobného trapasu ušetřena, protože v restauraci nic takového k dostání není a koupit si nanuk od algidy z boxu u vchodu odmítneme oba. Filip tedy objedná dvakrát kokakolu s ledem a u stolku vedle kulečníku mi vypráví zážitky spojené s dnešním cestováním, kdy si ho stopla babka, která se nechala zavézt do jakési vesnice až k baráku a ještě po něm chtěla, aby jí pomohl složit dříví. Nechápu, jak je to možné, ale veškeré obavy, že si s ním nebudu mít co povídat, se ukáží naprosto liché! Filip je sám! o sobě upovídaný ažaž a občas si skáčeme do řeči, abychom se dostali ke slovu! Vypráví o Slezské univerzitě, kam chodí na fakultu informatiky, o svých kámoších, vzpomíná na různé zážitky z trampů, zjistíme, že se nám líbí stejné filmy i muzika... Báječně si rozumíme a doplňujeme se, koly vypijeme každý tři a ještě jeden džus navrch, zahrajeme si dokonce i kulečník a když teplo uvnitř restaurace začne být neúnosné, ráda přijmu jeho pozvání vyjet si někam ven. Čas mi s ním letí jako splašený, teprve v autě zjistím, že už jsme spolu takřka tři hodiny!
"Kam pojedeme?" dá mi vybrat. "Neznám to tady, tak mě veď. Vyber nějaký krásný romantický místečko, kde se dá zaparkovat a projít se."
"Třeba kolem řeky?" napadne mě. "Ne, počkej, už vím. Za městem je pískovna. Příroda je tam moc hezká. Jeď vpravo a na první světelné rovně, pak doprava..."
Naviguji ho bez zaváhání přímo k vyhledávanému koupališti, podle očekávání v dnešním horkém dni obleženému kolem dokola. My se však koupat nejdeme, stejně mám ještě menses, a tak nám je to jedno. Cestičky ve vysokém porostu přímo lákají k romantických procházkám a soukromí je na nich zaručeno. Filip je podobného smýšlení, protože vůz nenechá na parkovišti k tomu určeném, bez skrupulí vjede do zákazu a už se kolébáme po lesní cestě plné děr a výmolů, dokud nenecháme ukřičenou společnost podél vody daleko vzadu.
"Tady by to mohlo být prima, ne?" mrkne na mne v lesním zákoutí, kterému vévodí krmítko pro zvěř.
"Super," souhlasím. "Když půjdeme lesem po žluté, dostaneme se k zadní části pískovny, kde je nejvyšší sráz. Koupat se tam nedá, takže tam nikdo ani nebude. Pojďme -"
"Počkej chvíli," zarazí mne, když otevřu dveře a chystám se vystoupit. Nakloní se prese mne, aby je zase zavřel, což učiní, ale zpátky na své místo se už nevrátí. Místo toho mne obejme. "Těšil jsem se na tebe, koťátko, a musím říct, že je to ještě lepší, než jsem si představoval. Jsi pěkná a fajn."
"Nápodobně," přiznám se. "Je mi s tebou hezky."
"Tak to je super," libuje si a přiblíží svá ústa k mým. V očekávání přestanu dýchat. Teď mě políbí a splní moje sny! Vždyť něco takového jsem popisovala holkám, jsem se svým Sebastianem na pískovně a líbáme se... Pronikne mi jazykem do úst dost suverénně, chci se trošku odtáhnout, jenže jaksi není kam, za sebou mám opěrku hlavy a před sebou se na mě tlačí Filip. Rejdí mi jazykem v puse a než se naději, strčí mi ruku pod tričko, aby přes moje protesty a odtahování vystoupal až k ňadru a přes podprsenku mi ho začal docela drsně mačkat a třít!
"Počkej," snažím se vyprostit. "Fili-Filipe! Ne!"
Jako bych nic neřekla! Dokonce se mu podaří podprsenku rozepnout, jak se silou dobývá pod ni!

Teprve když se vzepřu celým tělem, maličko ho odstrčím. "A dost! Já nechci, slyšíš?!"
"Bude to skvělý, uvidíš," slibuje mi a šup, zajede mi pod sukni. O kalhotky se vyloženě popereme, dere se do nich s takovou razancí, až slyším praskat nitě jemné tkaniny! Dostanu strach. S tím klukem není normální domluva!!
"Okamžitě mě pusť!! Chceš jít sedět za znásilnění?!"
„Jaký znásilnění?" zeptá se zadýchaně. "Neříkej, že jsi nevěděla, o co jde, když jsme sem jeli! Proč děláš fóry?"
"Jeli jsme se projít!"
"Pch," odfrkne. "Není mi třináct, kočičko. Podívej, jak jsem vzrušenej... Jen si sáhni!"
"Nechci!"
"To si to mám udělat sám, nebo co?" zeptá se uraženě.
"Jak je libo," ušklíbnu se.
Filip k mému překvapení vystoupí z vozu, rozepne si džíny, stáhne boxerky a vedle auta v úrovni mých očích si to opravdu začne dělat!!! Snažím se nedívat, rychle si zapnu podprsenku a celkově se upravím, zatímco Filip pokračuje stále rychleji, dokud nedospěje ke zdárnému konci!
Pak se zase obleče, obejde automobil, nasedne na své místo a mlčky nastartuje, abychom se bez jediného slova vykolébali z lesa a stejně potichu dojeli zpátky do města. Vzpamatovávám se z prožitého šoku celou cestu!
"Tady mi zastav," požádám ho na rušném náměstí Jana Palacha, odkud to mám domů kousíček.
Zabrzdí u chodníku a naše pohledy se setkají. "Čau, měj se, perská kočko," rozloučí se se mnou.
"Ty taky... Filipe? Asi sis to představoval jinak.
"Jo, to rozhodně, ale dobrý, nic se nestalo. Doslova."
"Vážně jsem myslela, že si tam jedeme povídat..."
"Tuhle přípravnou fázi už máme za sebou z netu, ne?"
"Každý to bere jinak," pokrčím rameny.
"To jo," pousměje se. "Tak třeba příště. Ahoj."
"Ahoj," rozloučím se s ním, zabouchnu dveře a ještě chvíli se dívám, dokud mi zelená fabie nezmizí z očí.
No, to byla síla, jak by řekla mámina kolegyně Jarča! Domů se dostanu ještě napůl v mrákotách, ovšem ani tam mě nečeká klid. Babička vypadá jako pták ohnivák.
"Ty jo," vydechnu při pohledu na její rudě zářící hlavu. ‚Babi, ty jsi nejen moderní, ale i výstřední!"
"Ještě se směj tomu, co jsi mi provedla! Chtěla jsem jen tiziánový nádech a zatím jsem zrzavá jako liška!"
"Promiň, ale to není moje vina. Nejspíš jsi nechala barvu působit moc dlouho," namítnu.
"Koupila jsi mi špatný odstín a ještě tam toho dala moc." "Babi, ty jsi normálně nevděčná osoba," upozorním ji a s třísknutím dveří se zavřu v pokoji. Mamka ještě doma není, taky dobře. Zamířím rovnou na balkon, kde se nahnu přes přepážku oddělující náš byt od sousedního. "Zuzo?" Kamarádčina hlava se objeví vzápětí. "Jak to dopadlo?!" "Divoce," uchichtnu se, načež jí zážitky dnešního odpoledne ve stručnosti popíši.
"To je sekerník," uzná Zuzana pobaveně. "Teď už se tomu taky směji," ujistím ji, "ale tam, v tom lese, když se po mně sápal, jsem měla fakt malou dušičku." "Není divu," souhlasí se mnou. "Jinak jste si rozuměli?" "Ano," kývnu. "Škoda že se z něj vyklubal takovej blb." "Ale Sebastiana by zastoupit mohl, ne? Řeklas mu o tom?"
Podívám se na ni, jako by spadla z višně. "Nebyla příležitost. Zuzi, i kdyby byla, pochop... On by to pro mě neudělal. Neměl by důvod. Když nad tím tak přemýšlím, nešel by do toho nikdo. To jsme nedomýšlely, no. Zaskakovat za jinýho kluka by bylo pod jejich důstojnost." "Třeba

ne," oponuje. "Záleží na motivaci." "Nedovedu si představit, co by to muselo být." "Filipovou motivací jedině sex," zasměje se. "Jako že když to dobře zahraje, dostane mě za odměnu?!" "Špatnej nápad...?" tipuje pobaveně.
"Zatraceně špatnej!"
"Tak nic, no," baví se. "Ale napsat bys mu měla. Kdyby se v sobotu ukázal na Mokré louce, byla bys za vodou. Zkus ho požádat, aby v sobotu čistě kamarádsky přijel. Schválně."
Ačkoli mi to přijde jako pitomost, poslechnu ji a napíšu stručnou esemesku: MEL BYS V SOBOTU CAS?
"Vsadím se, že ani neodepíše," upozorním kamarádku.
"Nikdy se nesázím," připomene mi. Její chyba, protože kdyby to tentokrát udělala, vyhrála by! Filip odepíše a navíc nečekaně rychle, leč to je jediný úspěch.
SORRY, KOTE, CAS BYCH MEL, ALE NE NÁLADU NA RUCNI PRACÍ. JAK JSEM TAK VIDĚL, S TEBOU BY TO BYLO NA DLOUHÝ LOKTY.
"A máš to potvrzené," pousměji se. "Pablb na entou."
"Hm," připustí Zuzana prohru, leč okamžitě se mi snaží vlít do žil optimizmus. "Zítra to dopadne lépe, uvidíš. Sama říkáš, že je Rosťa hezčí a nesmělý, ten se hodí víc."
"Třeba," vzdychnu. "Je to moje poslední naděje!"
Protože z pokoje zaslechnu mamku, rozloučím se se Zuzkou, stejně na tom není co k řešení, a dojdu se převléci.
"No ne, ty už jsi doma? Vždyť je teprve sedm.
"Nemluv a pojď na večeři," pobídne mne. Po sladkých lívancích, které babička nasmažila k obědu a my je s mamkou zdlábly zastudena s mističkou rozšlehaných jahod, dostaneme chuť na něco slaného, a poté, co objevíme v ledničce zbytek balkánského sýra, rozhodneme se pro šopský salát. Zatímco krájím rajčata, papriky a okurky, mamka připravuje zálivku a babička plánuje: "Koberec tady u linky je neúnosně špinavý, nutně potřebuje vyčistit. Ten v chodbě také. Dívala jsem se do Zlatých stránek, firem na čistění koberců je dost. Zkusím zítra nějakou z nich objednat hned na pátek, to už má Jana prázdniny, aspoň mi pomůže odstavit nábytek."
Zvednu oči od zeleniny. "V pátek budu na turnaji."
Mamka má sice plnou hlavu účetní osnovy a jiných lahůdek, přesto si vzpomene na náš nedávný rozhovor na toto téma.
"Neříkalas, že vás tělocvikář nevybral?"
"Na soustředění poslal druhačky," přikývnu. "Zdály se mu jako reprezentační družstvo A lepší. No a my budeme B. Pojedeme s holkama jenom na turnaj, od čtvrtka do neděle, ne na celé soustředění. Chápeš?"
"Moc ne," přizná mamka.
"Zeptej se jí, Jano, jestli je to vůbec akce školy?" pobídne mamku babička, která se mnou za tu ohnivou kouli, co jí sedí na krku, demonstrativně nemluví.
"Jano?" odevzdá mi mamka štafetu.
"Samozřejmě že je turnaj akcí školy," odvětím vyhýbavě, abych nemusela lhát. "Zúčastní se ho skoro všechny střední školy ve městě. Ty lepší tam budou mít dva týmy. My jsme něco jako náhradníci, co to nemáme místo vyučování, ale až o svém volnu, pojedeme ve čtvrtek po vysvědčení."
"Mně se to moc nezdá," upozorní mamku babička.
"Mami, ať se to babičce zdá nebo nezdá, ráda bych podotkla, že je mi osmnáct a bylo by dost smutný, kdybych nesměla ani na školní turnaj, zatímco holky od nás jezdí na čundry a rockové i jiné fesťáky už od prváku a jejich rodičům to přijde úplně normální!" vychrlím namíchnuté. "Jestli to nebude tím, že ti rodiče jsou normální...!"

"Hudební festival v osmnácti," zaironizuje babi. "To už tu jednou bylo! Taky sis tenkrát, Jano, připadala dospělá... A jak to dopadlo? Nachytala ses na prvního obejdu, kterého jsi potkala! A který o tebe navíc ani nestál."
"Byli jsme oba moc mladí," namítne mamka. "Ještě děti."
"Správně," potvrdí babička. "Proto chceš pustit svoje dítě, aby udělalo stejnou chybu?"
"Proč bych měla dopadnout stejně jako máma?" nechápu.
Nejsem hloupá! Nenaletím klukovi, který umí hrát na kytaru a má krásně hnědé oči!"
"Protože všichni kluci jsou neřádi."
Neubráním se pousmání. A už je to tu zase!
"Možná," kývnu a ukousnu si z okurky, abych s plnou pusou dodala: "Na druhou stranu, kdyby se tě, babi, mamka tak nebála a řekla hned, že to nedostala, mohla s tím třeba ještě něco dělat. Takže ta vina nebude jen na její straně, víš. Nemluvě o tom, že jsi jí měla vysvětlit, co je to antikoncepce a jak se má těm neřádům bránit."
"Ty jsi nějaká chytrá," založí si babi ruce v bok.
"Já vím. Ale když se to vezme kolem a kolem, jsem ráda, že mamka byla hloupá, protože jinak bych tu teď nestála, že. Nejsi snad ráda, že mě máš, babi?"
Babičku tím zaženu do kouta. "Ano, ale -"
"Kdo by ti chodil nakupovat a barvil hlavu na červeno?"
"Vidíš, jaká jsi!" obviní mne, nicméně to už se také usmívá. "Dokonalá tedy ani náhodou! Byla bych radši, kdybys byla pořádnější a svědomitější a měla úctu ke starým lidem!"
"A ty, mami?" otočím se na mamku. "Taky toho lituješ?"
"Ne," zavrtí hlavou. "Ale pracovat na svém zdokonalení bys mohla, to má babička pravdu. Mohla bys být cílevědomější a pracovitější a také -"
"Milá maminko," vyprsknu pobaveně, "co bys taky čekala? i Práce kvapná, málo platná! Co jste si s tím čundrákem spíchli v lese horkou jehlou, to máš, mně to nevyčítej."
Mamka mě se smíchem zažene pro sůl, babička vypadá pohoršeně, dnešní mládež je neuvěřitelně drzá, blablabla.
V jednom mě ale podceňují obě. Nevařím z vody a nemluvím v podmiňovacím čase, když tvrdím, že bych se nevyspala s prvním klukem, který projevil zájem! Díky Filipovi už mám tuhle zkušenost, mimochodem pěkně nechutnou, za sebou.
A že to byla makačka toho sexuchtivého ručního pracanta Filipa dostat z kalhotek, o tom se radši nezmíním!!! Bylo by mi určitě řečeno, že jsem neměla k takové situaci nechat dojít. .. A měly by pravdu. Jen naivka sedne do auta k někomu, koho vlastně dohromady vůbec nezná!
Naivka - nebo mně podobný zoufalec.
Vlastně se Filipovi nemohu divit. Není to tak dávno, co jsme spolu hodně odvážně flirtovali přes net. Zatímco já se bavila a brala to čistě nezávazně, on to nejspíš považoval za rozcvičku, trénink, poslední zkoušku před premiérou. Nepočítal, že holka, která se zdá přes písmenka na chatu zkušená a odvážná, bude dělat drahoty a ve skutečnosti je vyděšená k smrti! V tom lese jsem se fakt bála, v jednu chvíli měla dojem, že uhodila poslední hodinka mé poctivosti, menses nemenses! A už vůbec ranař Filipova typu nepočítal s takovou maličkostí, jako že jsem po všech svých řečech a holedbáních panna, která touží po opravdové, něžné a romantické lásce, ne uspěchaném sexu v autě s klukem, kterého naživo vidí prvně v životě!!!
Chci tak moc, když toužím po opravdové lásce?!
A existuje vůbec??

VI. Středa, 27. června
Škola je ústav pro lidi, kteří nevědí, co s volným časem. Já to sice vím, ale stejně tam musím dřepět až do dvanácti, než Madam Currie zavelí odchod! Ještě výstižněji skutečnost popíše Nina, která prohodí: "Škola je jako vězení -jsme tam zavření a nevíme proč!"

Všichni jdeme smíchy do kolen.
"Béčko šlo na zmrzlinu. Celá třída i s třídním," oznámí nám Iveta, která chtěla zaskočit za Monikou a Kamilou kvůli podrobnostem o zítřku, leč vrátila se záhy s nepořízenou. Tohle sdělení nás nepotěší, spíš rozladí.
"Protože mají normálnějšího učitele," prskne Vanda.
"Ypsilon je sice taky jetej," zmírní pochvalné ódy na třídního třetí B Nina, "ale přece jen lidštější a ne ze všeho tak vybobkovanej, jako drahá Madam Currie."
"No, nevím," pousměji se při vzpomínce na páteční matiku. "Ještě by nás nutil vyplít mu skleník..."
Holky se rozřehtají, až nás Madam Currie musí uklidnit. Jako by nebylo jedno, jestli nás ředitel uslyší nebo ne! Vždyť nám zítra rozdají vysvědčení a dva měsíce nás neuvidí! A my je, což je ještě lepší. Ani smutno mi po nich nebude!
"Těm pipkám druhačkám vyšlo super počasí na soustředění, co?" podotkne Katka a já bych ji nejradši kopla do zadku. Od rána nedělám nic jiného, než poslouchám dohady holek, co vzít na čundr s sebou, kde se zítra sejdeme, kdy vyzvedne Vanda s Kazimem u Niny stany, jak to bude s jídlem a jaké to bude super, až si budeme s našimi protějšky užívat v přírodě a kdesi cosi! A kdybych musela jen poslouchat, budiž, jenže finta je, že se musím tvářit nadšeně a těšit se, jak jim představím Sebastiana. Podle jejich řečí mi přijde, že právě to je na celé akci zajímá snad nejvíc!
To, že se tam za námi přijede až v sobotu, vzaly s krajní nelibostí a neobešlo se to bez Vandiných úšklebků, jen aby vůbec! Nemám ji čím zpražit, bohužel. Navíc, jestli to dnes neklapne s Rostou, jsem nahraná. Celou noc jsem skoro nespala, jak jsem se mlátila ze strany na stranu a připravovala si výmluvy, proč s námi nemůže jet už zítra! Škola je naštěstí natolik pádný argument, že ho vzaly na vědomí. No a v sobotu, pokud po dnešním rande s Rosťou budu muset odepsat i druhého náhradníka, mi Zuzana pošle esemesku jako od Sebastiana. Holky mi sice neuvěří, ale nebudou mít ani důkazy, že jsem si to vymyslela! Stačí k tomu jediné - uložit si v mobilu Zuzanino číslo pod jménem SEBASTIAN.
Ale proč stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko a mě čeká druhá rozhodující schůzka? Času připravit se na ni mi tentokrát zbyde mnohem víc než v případě Filipa, babička dokonce ani nic nechce, takže se mohu zušlechtit a převléct v klidu. Pravidla českého pravopisu nestrčím pod paži, nýbrž do plátěné tašky, kterou si pověsím přes rameno. Rosťa není takový rafán jako Filip, ačkoli tmavovlasý, povahově by se na Sebastiana hodil víc, vždyť ho holkám líčím jako nesmělého introverta! Pravda, sice nechápu, proč s tváří, kterou by mohli fotit do katalogů, trpí stydlivostí, ale tím lépe! Každý jsme nějaký, každý máme nějaké chyby. Pokud je tohle Rosťova největší, mám vyhráno!
Cestou na náměstí Jana Palacha, v jehož dolním konci stojí socha vojevůdce husitů, kráčím docela sebejistě. Po včerejší smůle vše nasvědčuje tomu, že by to dnes mohlo vyjít! Tak nějak to vnitřně cítím. Dokonce se ani nebojím, strach si za nás oba vybírá Rosťa. MAM HROZNOU TRÉMU, píše mi během dopoledne čtyřikrát, tudíž mu já dodávám odvahy.
Pátá esemeska podobného znění mě zastihne v tramvaji.
CEKÁM NA TEBE ÚKONE A JESTLY NEPŘIJDEŠ BRZI, UTEČU:)
V zájmu věci jsem ochotna přimhouřit i oči nad příšernými pravopisnými chybami, v případě brzy a jestli přehodil i!
PROČ BYS UTÍKAL? UCELEM SCHŮZKY JE SETKAT SE, NE UTÉCT!, odepíši mu a ještě než se tramvaj dokodrcá městem ucpaným odpolední špičkou na zastávku v horní části náměstí, stihne mi odpovědět: PROTOŽE JSI KRÁSNA A JA JEN OBICEJNY KLUK:(
Haha, vyprsknu pobaveně, až se po mně nejbližší okolí podívá. Já a krásná dívka, kdo by to byl řekl?! Je vůbec normální, aby tohle o mně napsal kluk, který vypadá jako filmová hvězda? Pokud nejde o lichotky, jimiž se mi dvoří, potřeboval by psychiatra. Obyčejný s měkkým, potěš koště!

Pak už je čas schovat mobil do tašky, seskákat schůdky na chodník a prokličkovat davem spěchajících lidiček až k bráně Centrálního parku, kterou hlídá Žižka na koni. Nehrnu se až pod sochu, zůstanu stát u nedalekého stánku s novinami a šmíruji poflakující se mladíky. Je jich tam hned několik, dva s sebou mají svoje dívky, sedí na kamenném podstavci a řehtají se, až je musí být slyšet na druhém konci náměstí. Kromě mrňouse s podobaným obličejem, na tom se tedy příroda vyřádila, který přešlapuje pod ocasem, postává opodál týpek ověnčený zlatými řetězy, co neustále kontroluje mobil, a pak tmavovlasý kluk v bermudách se sluchátky volkmena na uších. Kde je ale Rosta...? Žádný z kluků nesvírá v ruce růži, což jsem ani tak moc nečekala, také nedržím Pravidla pod křídlem, nicméně ani jeden se nepodobá Rosťovi na fotce!
Ten moula určitě splnil výhrůžky a vzdal to! Protože se mi nechce napochodovat pod sochu s učebnicí v ruce, není nic trapnějšího než holka, která se nedočká na rande kluka, vytáhnu z tašky mobil, nalistuji Rosťovo číslo a stisknu zelené sluchátko, abych mu pěkně od plic vycinkala.
Spoj okamžitě naběhne, ozve se vyzváněcí tón - a pod sochou zašmátrá uhrovitý kluk v kapsách, načež vytáhne mobil a přiloží si ho k uchu! Bleskově hovor utnu dřív, než ho stačí přijmout, a nevěřícně zírám, koho to Žižka skrývá ve svém stínu. Přece tenhle klučík s nečistou pletí, který nemůže mít víc než 160 centáčků, není Rosťa?! Ne, hloupost. Musela to být náhoda! Skryji se za roh stánku ještě pečlivěji, načež vytočím Rosťovo číslo znovu.
Není pochyb! Podobaný kluk opět zvedne mobil až k uchu, ale protože zatím hovor ukončím, začne smolit esemesku. Netrvá dlouho a můj aparátek mi zavrní v ruce.
VOLAS NEBO JEN PROZVANIS? KDE JSI? DOUFÁM, ZE PŘIJDEŠ A NEBUDU SKLAMANY JAKO UZ MOCKRÁT...
Ano, je to Rosťa. Podle zklamaný se S není pochyb! Kdo je ovšem krasavec na fotce, kterou mi poslal?! Opřu se zády o plechovou budlinu a lapu po dechu. Je mi Rosti vlastně líto, nemůže za to, jak vypadá, a bude opět zklamaný, nicméně nenajdu sílu za ním jít. Bylo by to zbytečné, protože tohoto chudáka by mi holky možná zbaštily, ale litovaly by mě, místo záviděly!! Ke všemu je o půl hlavy menší než já.
PROMIŇ, NEPŘIJDU, NENÍ MI DOBRÉ, napíšu ubohou výmluvu a ve chvíli, kdy Rosťa skloní hlavu, aby si došlou zprávu přečetl, beru roha. Vlastně mu ani nelžu! Opravdu se necítím zrovna ve své kůži!!! Pak si radši mobil vypnu, protože na hovor s ním jednoduše nemám. A on by mi určitě volal! Nadávám si, není to ode mě hezké, přesto nemohu jinak. Velké štěstí, že jsem mu nedala svou adresu!
Nezamířím rovnou domů, babička by na mě poznala, že se něco děje, jsem z toho přešlá mrazem, místo toho zazvoním u sousedů. Otevře mi paní Klímová.
"Nazdar, Jančo," usměje se na mě. "No ne, dnes dveřmi?"
"Občas je třeba změny," dostanu ze sebe a bez pobízení sama zamířím rovnou k Zuzčině pokojíku. Ta se, oblečena v džínových šortečkách a krátkém elastickém topu, před zrcadlem zrovna maluje a mé návštěvě z téhle strany se diví obdobně jako její matka.
"Všechno v háji," oznámím jí a hodím sebou na válendu. "Poslal mi bůhví čí fotku. Vypadá úplně jinak a... S ním bych si nepomohla, právě naopak."
Zuzana se zamyšleně kousne do rtu. "Já jsem si hned říkala, koho mi připomíná... Znáš Joshe Harnetta?"
"Toho herce z Pearl Harboru?! Člověče, na tom něco bude!"
"Buď je Rosťa vtipálek, anebo je Josh jeho idol."
"Případně je to chudák, kterej využívá anonymity Internetu a je tím, kým by být chtěl, a ne tím, kým je."
"Vyjde to nastejno," zamyslí se. "Pořád říkám, že známosti přes net nejsou moje parketa. Lepší jsou ty reálné. Tam hned vidíš, na čem jsi, zatímco na netu ti může kluk cpát v mailech šrouby do hlavy a ty získáš přesvědčení, že takový být musí, ale realita je někde úplně jinde."

"Máš nějakou online schůzku?" kývnu bradou k otevřenému kufříku s krášlicími přípravky.
"Jakub je ve městě, čeká na mě v Galaxii," potvrdí můj správný odhad. "S tím Rostou mě to vážně mrzí... Vypadalo to tak nadějně, málem bych přísahala, že z toho bude něco víc než jen záskok..."
Mávnu rukou, smířena s osudem. "Stejně bych nemohla mít ráda kluka, kterej neumí pravopis."
"A co budeš dělat?"
"Co mi zbývá," trhnu rameny. "Pojedu na turnaj bez Sebastiana a ty mi v sobotu napíšeš nebo zavoláš, že nemůžeš přijet. Jako za Sebastiana. Půjčíš mi svou krosnu?"
"Je ve skříni," přikývne, načež ji napadne: "Lepší by bylo, kdyby ti zavolal mužskej hlas, vypadalo by to důvěryhodněji. Mám nápad! Požádám Jakuba, aby ti zavolal on."
"Prima," souhlasím tak nějak otupěle.
"Nebo víš co?!" Zuzka z taburetky před zrcadlem vystřelí jak náboj z kulovnice. "Co kdyby ti suploval Jakub?!"
"Jakub...?" zopakuji užasle. "Proč by to dělal? Vždyť mě vůbec nezná! Poslal by mě do tmy, kdybych ho o to požádala!"
"A kdybych ho o to požádala já?" mrkne na mne tajuplně.
"Jak to myslíš...?"
"Sbírat perly rozsypaný na louce se už dneska nenosí, chtělo by to modernější úkoly, nevzpomínáš?" připomene mi náš nedávný rozhovor. "Jakub by to udělal, protože by měl motivaci. Třeba mu za to něco slíbím..."
Pochopím, jak to vlastně myslí! Dojata její ochotou, Zuzka je prostě skvělá kámoška!, zavrtím hlavou: "To nejde. Nepřemáhej se, vztahy nejdou lámat přes koleno."
"Třeba to zase taková oběť nebude," řekne.
Zpozorním. "Ty ses rozmyslela? Chceš s ním chodit?"
"Váhám," přizná se mi. "Bojím se toho, ale... Asi jo."
"Tak to je prima," usoudím posmutněle.
"Proč mu to usnadnit? Jen ať se snaží, chlapec, ne?"
"No jo, ale... tohle je divnej úkol," prohodím váhavě. "Vůbec ho neznám, úplně cizí kluk... Navíc brunet..."
"Dneska se barví i kluci, na blond i na tmavo."
"A odkud vlastně je? Z Brna?"
"V Brně je na výšce, ale jinak z Račic. V pohodě, holky ho znát nemohou, chodil na gympl v Račicích, s Bakovem nemá nic společného. Víš co? Uděláme to takhle. Řeknu mu o tom a uvidíme. Ty buď na příjmu, pokud ti napíšu, abys za námi přišla, klaplo to. Pokud ne, je to jasné. Jsem si ale jistá, že to kvůli mně vezme," svěří se mi sebejistě. "Přijdeš za námi a domluvíš se s Jakubem sama. Stejně nemá co na práci, brigádničí až od příští středy, mám ten dojem. Pořád mě lákal, ať spolu někam vyrazíme, prý je hřích sedět o prázdninách i doma. Jenže já stejně nemohu, i kdybych chtěla. Zrovna se jdu do Galaxie dohodnout na směnách."
"Já nevím..."
"Ale já jo. Za pokus nic nedáš, ne? Než být holkám pro smích," domlouvá mi. "Nemáš co ztratit. A Jakub je fajn."
"Dobře, zkus se ho zeptat," souhlasím tedy. "Zuzko? Neříkej mu, že Sebastian neexistuje. Nechci vypadat jako chudinka, chápeš. Prostě potřebuji náhradu za svého kluka, kterej kvůli státnicím nemůže, ale holky by to nepochopily." fajn," kývne, natře řasy prodlužující mascarou, takže vypadá jako mrkací panenka, a pádí na dvojité rande: s šéfem Galaxie kvůli brigádě a s Jakubem - také kvůli brigádě, leč i zcela jiného ražení!
Je to jak nic, to totiž neváží víc, pobrukuji si při surfování i s vysavačem, abych přehlušilo hnusné kvílení motoru toho našeho starého křápu a také vlastní myšlenky, co se mi honí hlavou. Zuzka už je s Jakubem přes hodinu a stále mlčí... Ještě se na téma náhradní princ

nedostali, anebo Jakub razantně odmítl... ? Vlastně nevím, kterou variantu bych přivítala radši! Touha je zázrak, kámo, zázrak...
Babi udělá z dlaně kornoutek u ucha: "Co jsi říkala?"
"Že touha je zázrak, kámo," zopakuji slova refrénu.
Babička zavrtí hlavou, což znamená jediné - kdy ta holka dostane rozum! Pak mi nařídí: "Měla bys vydrbat vanu, po tom tvém odpoledním sprchování jsi ji zapomněla spláchnout."
"To je úžasný, babi," uchichtnu se, "jak ty všechno stíháš sledovat a kontrolovat. Každej pohyb. Nemít tě, tak s mámou samy ráno ani nevstaneme."
"Určitě ne," přisvědčí, protože nepochopí sarkazmus.
"A shnijeme ve špíně a umřeme hlady..."
"A ne snad?"
"Máš pravdu," přikývnu vážně. "Jako vždycky."
Dojde jí, že si z ní utahuji. "Nebuď drzá."
"Drzá?" zahraji údiv. "Tak já nevím, co bys chtěla. Když s tebou nesouhlasím, je zle, a když souhlasím, taky. Jo a tu vanu umyju až po večerním koupání, teď se musím sbalit."
"Neříkej, že ti máma turnaj dovolila!"
"Jasně. Můžu tam být klidně týden," přidám si pobaveně.
"Nemáte rozum ani jedna," zlobí se babička a se zlostným poťukáváním hůlky odkulhá do svého pokoje.
Uklidím vysavač a skutečně se pustím do balení, zítra chtějí ty nádhery vyrazit co nejdřív to půjde. Nanosím si na válendu věci, které bych eventuálně mohla potřebovat, načež jich polovinu vytřídím, protože tu hromadu bych nenacpala ani do mámina koženého loďáku, natož do Zuzaniny krosny! Hlavní je dres, botasky, nějaké oblečení, taky plavky, menses mi dnes končí, i když ukazovat se v plavkách Kazimovi a Martinovi a Honzovi, tak z toho zrovna u vytržení nejsem! Ručník, toaletní potřeby, šminky přidám ráno, mobil také... Jestlipak má Mokrá louka nějaké možnosti zábavy? Nedokáži si z hlavy vybavit, zda je někde poblíž diskotéka nebo tak něco, pro co by mohly moje společenské spolužačky zahořet. Než s sebou tahat zbytečné oblečení navíc, rozhodnu se podívat do podrobné turistické mapy, kterou máma dostala v práci jako dárek. Kde ale může být... ? V mámině skříních ani zásuvkách se nikdy nehrabu, teď však není zbytí, protože knihovnička jako zdroj informací zklame, tam objevím jen svoje knížky a máminy milostné romány. Možná v zásuvkách ve stěně... V první objevím naše rodné listy, cestovní pasy, výpisy z účtu a jiné důležité listiny, ve druhé smlouvu o stavebním spoření, co mi máma uzavřela, diplom, který jsem získala v šesté třídě za druhé místo v krajské soutěži recitace, mamka schovává pěkné poklady, haha, album s fotografiemi a úplně navrchu obálku s červeným pruhem, ke které se vrátím poté, co mapu nikde neobjevím. Jelikož je adresovaná na mamku, přemůže mě zvědavost - takové přece chodí od soudu, ne? Navíc datum není vůbec staré, dopis byl mamce doručen letos v březnu! Vůbec netuším, že se s někým soudila! I když se to nedělá, vyjmu z obálky složený list. Kdyby byl dopis zalepený, samozřejmě bych se neodvážila porušit soukromí, takhle to nikdo nepozná. Co jestli mamka něco provedla v práci, třeba špatně spočítala daně a poškozená firma ji žaluje...?!
Jde však o něco úplně jiného, jak poznám už ze záhlaví. Navrhovatelka Jana Málková versus Mgr. Radek Burda... Rychle přelétnu očima několik řádků. Okresní soud v Bakově rozhodl o zvýšení výživného pro nezletilou Janu Málkovou... Tak to je docela překvápko!! Od malička jsem vychovávaná v domnění, že můj biologický otec hrál v mém životě jen jednu roli, a to tu nejpodstatnější: zplodil mě. Měla jsem však za to, že mamka ho vlastně nezná a že veškeré dávky, co na mě pobírá, jsou od státu, přídavky a šmitec! Ale on přitom existuje a má nejen příjmení, ale i celou adresu: Mníšek pod Brdy, Komenského 413. Je to zvláštní, vždycky jsem o něm přemýšlela jako o někom abstraktním, představovala jsem si ho jako zarostlého trampa v maskáčích, s liščím ohonem za kloboukem a kytarou v ruce... A on je to vysokoškolsky

vzdělaný člověk! Pravda, tenkrát, když se s mámou potkali začátkem listopadu na jakési víkendové technoparty u Novomlýnských nádrží, měl dozajista do titulu magistra daleko, ale i tak. Máma mi lhala, když tvrdila, že o něm vůbec nic neví, celé ty roky! Jestliže mi zatajila tohle, možná neřekla víc věcí! Třeba o mě měl zájem, chtěl mě navštěvovat, vidět, jak rostu...
Protože zaslechnu babičku v sousední místnosti chodit sem a tam, rychle dopis složím, strčím do obálky a tu zabouchnu do zásuvky. Nějak ztratím chuť hledat mapu. Na druhou stranu mě může těšit, že můj táta není žádný blbeček, když vystudoval vysokou!
Vibrace mobilu, který mám položený na skleněné desce psacího stolku, je tak hlasitá, až sebou v úleku cuknu. Mohu se přerazit, abych se k aparátku dostala co nejdříve.
VSE O.K., HEJBNI KOSTROU, AT UZ JSI TU!
Pááání, Jakub s tím vážně souhlasí?! Musí být do Zuzany pořádný blázen, když je schopen přijmout roli cvičené opice! Tentokrát se přípravami na setkání nezdržuji, není důvod snažit se na něj zapůsobit, nedělá to kvůli mně, že, ani kvůli mým podivně tečkovaným očím, a tak, jak jsem, v bermudách a vytahaném tričku křiknu na babičku, že si skočím za Zuzkou, vklouznu do sandálů, suché zipy si přitahuji až na schodišti, a beru schody po dvou i po třech. Jsem zachráněná, holky konečně uvidí Sebastiana a já jim vytřu zrak, protože tak hezkého kluka, jakým je Jakub, mi jistojistě budou závidět úplně všechny!
"Ahoj," pozdravím kamarádku a jejího budoucího kluka a snažím se nefunět moc nahlas. Utíkat v tom vedru se nevyplácí, dýchám jako divoké prase, co právě uniklo myslivcům. "Čekáte dlouho? Dřív to nešlo, na Masarykově třídě jsem chytla zácpu a -"
"Lepší než průjem," podotkne Jakub. "Ten by byl horší, nikde žádný záchody..."
Zuzana se rozřehtá a já poté, co překonám rozpaky, také.
"Miluju vtipálky," oznámím mu, když si k nim přisednu a bez dovolení vylokám Zuzčin džus.
"Zahřívací kolo máme za sebou," baví se Zuzana, "takže k věci: tohle je Jana, Jani, představuji ti Sebastiana."
Zahlédla jsem ho jen onehdy před naším domem a víceméně z dálky a následně z výšky, takže teď, když mám možnost podívat se mu zblízka do tváře, jsem skoro ochromena - není jen hezký, ale vyloženě krásný! Vlasy má tmavší než Sebastian, to je pravda, v delších pramíncích mu padají do očí a v elegantním rozcuchu kousíček pod uši. Sestřih by odpovídal, podobný má i Libor, ačkoli o něco kratší. Tmavě modré oči jsou ovšem dokonalé tvarem i barvou, připomínají letní oblohu pár okamžiků před bouří. Rysy má pravidelné a hezké, pěkný rovný nos a krásně modelované rty věčně povytažené v úsměvu. K tomu všemu je opálený do hnědá, vysoký, štíhlý a ramenatý, v bílém triku s dlouhým rukávem a nápisem MUTANTYNE, DĚKUJEME!, které si vzal k černým bermudám dlouhým do půl lýtek, mu to sekne.
"My se už viděli," zablekotám, když už moje civění trvá moc dlouho a mohlo by být nápadné.
Jakub zareaguje podle očekávání: "Fakt? A kde?"
"U nás před domem," připomenu mu. "Bydlím ve stejném baráku jako Zuzana."
"Jo? Tak to jsem si nevšiml," přizná upřímně.
Spolknu dodatek, že se ani nedivím! Proč by si měl všímat mě, takového tuctového tvora, když čekal na krásnou Zuzku!
"Co si dáte?" zeptá se mě číšnice a já si objednám kolu. Sice se mi rty lepí k sobě, jakou mám chuť na pivo, Jakubův orosený půllitr vypadá víc než lákavě, nicméně nerisknu si ostudu, kdyby po mně ta vyzáblá čápice, co se ani nesnaží i skrývat pohledy určené Jakubovi, chtěla občanku.
"Jakže se ten tvůj kluk jmenuje? Metoděj?"
"Sebastian!" opravíme Jakuba se Zuzanou dvojhlasně.
"Aha. Snad si tak blbý jméno... sorry, nechci urážet tvého kluka, zapamatuju. Co mi o něm ještě řekneš pěknýho?"

"Proč?" opáčím nedůtklivě.
"No, protože předpokládám, že škaredý věci na něm žádný nevidíš," zasměje se.
"Pch," odfrknu. "Sebastian je medik, kvůli státnicím se mnou nemůže jet, tak bych potřebovala, abys ho nahradil."
„V čem všem?" zasměje se pobaveně.
„Stačí, když za mnou přijedeš do kempu Mokrá louka a holky tě se mnou uvidí, jen vás představím, nic víc."
"Jakub má prázdniny a souhlasí, že tam s tebou pojede rovnou od zítra," zaskočí mne Zuzka. "Na to už nebudou moct holky říct ani popel."
"To sice..." rozpačitě se poškrábu ve vlasech a na okamžik, než přede mně číšnice postaví láhev kokakoly a skleničku, se odmlčím. "Tolik času po tobě nemůžu chtít."
"Zuzana si to přeje," pokrčí Jakub rameny.
"Taková oběť...?"
"Proč oběť?" zasměje se. "Spíš kšeft."
Zuzka ho kopne pod stolem, až poskočí, a oba se smějí.
"Taky jsem hrál volejbal, rád se na něj podívám," dodá pak už o něco vážněji. "Natož na dívčí volejbal.
"Jak jinak," zašklebí se Zuzana významně.
"No promiň, ale všechny sporty provozované dívkami jsou prostě přitažlivější a líbivější, to je známá věc."
"Třeba ženskej box, co?" dovtípím se.
"Správně," pochválí mě. "Nebo zápasy v bahně..."
"Nemohu říct, že by mě to překvapilo," směje se Zuzka.
"To jsem rád, že mi tak rozumíš," zakření se na ni a směrem ke mně dodá: "Kromě toho až do čtvrtého července nemám žádnej program, takže nevidím problém."
Nakonec, možná to tak bude lepší, usoudím a přeliji obsah lahve do sklenice. Vanda pukne závistí! A nejen ona! Martin od Niny je také fešák, ovšem Jakubovi nesahá ani do pasu. S uspokojením chci postavit prázdnou láhev na stůl, jenže si nějak špatně spočítám vzdálenost, jejím dnem zavadím o sklenici, ta se zakymácí a... Hnědá skvrna, která okamžitě obarví bílý ubrus, se šíří jako tlaková vlna atomového výbuchu a než stačím couvnout, něco pěnivého nápoje mám na tričku a na bermudách pak kulatou skvrnu přímo v rozkroku!
"Pardon," vydechnu a nejradši bych se zavrtala hlavou do i písku jako pštros. V Galaxii však žádný písek k dispozici není, na podlaze je koberec a do toho se vrtat jaksi nedá. Zuzka s Jakubem jsou ze mě mrtví smíchy, nejvíc je pobaví ozdoba na mých kalhotách, číšnice se naproti tomu pobaveně netváří, ba právě naopak, ubrus nám vymění pěkně nevrle a prudkým pohybem ho roztřepne tak, div mi s ním nedá do nosu. Určitě schválně, můra jedna!
"Snad se toho zase tolik nestalo," ohradím se. "Když se to tak vezme, za cenu vlastní újmy pomáhám zvedat úroveň pohostinských služeb. Kdo ví, kdy byste ubrus jinak vyměnila! A že už nějakej pátek přesluhoval, o tom žádná."
Ti dva se řehtají ještě víc, číšnice břinkne popelníkem o stůl. "Nemám v popisu práce měnit ubrusy každému hostu extra. Ještě jednu kolu, nebo radši ne?"
"Radši ne," uklidním ji. "Podle vaší teorie už mám vybráno, a pak, nerada bych způsobila nedostatek ubrusů."
Slečna s nosem nahoru odťapká, Zuzka si otře uslzené oči. "Až tady budu pinglovat já, klidně přijď, pár ubrusů si pro tebe vždycky nechám stranou."
"Jsi hodná, díky," ocením její ochotu.
"S tebou je, koukám, dost legrace, co?" baví se Jakub.
"To teprve uvidíš," slíbím mu tónem tak pomstychtivým, až se rozesmějeme nanovo, tentokrát všichni. A dál se také bavíme dobře, legrace je hlavně s Jakubem. Chvíli posedíme

ve třech, pak, když usoudím, že ti dva chtějí být spolu sami, se vymluvím na babičku a loučím se.
"Já už taky musím," rozhodne se Zuzana, Jakub zaplatí a jde nás doprovodit.
"Takže zítra," loučím se s ním před naším domem. "Sejdeme se ve tři v pasáži kina Vesmír, ten je v sousední ulici."
Kvůli babičce se neodvážím dát místo schůzky před domem, jsem si jistá, že každý můj odchod monitoruje oknem, natož kdybych šla na školní akci a dole mě čekal nějaký neřád, že!
"Co mám mít s sebou? Stan, spacák?"
"Jenom spacák, stany bere Nina pro všechny."
"Fajn, stejně žádnej nemám, musel bych si ho půjčovat od kámoše, ale co skončil na vejšce a je u popelářů, nevidím ho často."
"Cože?" vyhrkneme se Zuzkou dvojhlasně. "U popelářů?!"
"Po zimním semestru usoudil, že ho to na škole vlastně nebaví, chvilku se poflakoval bez práce a teď vysypává odpadky. Kdyby ho vyhodili, neřeknu, ale on zkoušky udělal!"
"On řídí nebo stojí vzadu na tom stupátku?" zajímám se.
"Vzadu, nemá řidičák na náklaďák. Kretén, co?"
"Možná víc než to," pousměje se Zuzana.
"Na druhou stranu si možná splnil svůj klukovskej sen," podotknu pobaveně. "To si přece přeje každej kluk, ne?"
"Jo," baví se Jakub. "Taky jsem vždycky rád sledoval, jak se tam ty popelnice naklápí, a přál si to dělat."
"Vidíš."
"Jenže to jsem chodil do školky. Pak mě to přešlo."
"To máš různý," usoudím. "Někdo se svých snů tak rychle nezbavuje. Tak... čau, Sebastiane."
"Zatím," kývne na mě.
"Měj se, Sebastiane," rozloučí se s ním také Zuzka.
Tu však nechce pustit tak snadno. "Počkej!"
Otočím se od dveří, abych spatřila, jak ji drží za ruku a snaží se zastavit, ale Zuzka se mu vysmekne a se smíchem ho napne: "Dočkej času, ještě nemáš vyhráno, víš?"
"Jsi zlá!" volá za ní, nicméně kamarádka si z toho nic nedělá, dohoní mne a schody do třetího patra bereme po dvou pěkně sehraně, synchronizovaně.
"Jak se ti líbil?" mrkne na mne nahoře.
„Je hezkej," uznám upřímně., A zdá se správnej. Navíc o tebe musí hodně stát, když vzal tenhle kšeft až do neděle!"
"Jen ať se předvede, chlapec," míní Zuzana. "Uvidíme, čeho i všeho je pro mě schopen. Nechápu, že nás tohle řešení nenapadlo hned, protože je geniální. A taky praktický - zabijeme dvě mouchy jednou ranou. Já si ho vyzkouším, ty převezeš holky. Ohlídáš mi ho. Zajímá mě, jak se chová tam, kde i nejsem, chápeš... Na turnaji bude spousta holek, které ho; nenechají na pokoji, kluci jako on jsou středem pozornosti, chci vědět, jestli s nimi bude flirtovat... A jestli, jak moc... Spokojenost na všech stranách."
Má pravdu, jsem spokojená a mám mnohem lepší náladu! Nezapnu si ani ICQ, mluvit s Filipem nemám o čem, na virtuální sex s Aladinem nemám chuť, s Muhammadem se mi i nechce a Rosťovi se přímo vyhýbám, jeho esemesky mažu nepřečtené, protože bych si připadala ještě podleji, jako že i jsem ho využila a zklamala, nebo tak něco. Ve své poště od něj najdu mailík, ten sice otevřu, ale naštěstí obsahuje jen tři" věty, v nichž se mu podařilo nasekat tři hrubé chyby: Kam ses stratila? Pořát ti píšu a ty nic! Ozvy se. Na tohle reagovat musím, takže dám odpovědět a tak, abych ho moc neurazila, se vymluvím: Ahoj, neztratila, ale odjíždím na prázdniny a mobil nechávám mamce, tak mi nepiš. Ani maily. Nápad setkat se nebyl dobrý, lituji, že jsem Tě vytáhla do Bakova. Promiň. Jana

Jestli umí číst mezi řádky, musí se dovtípit, jak se věci mají! A pokud neumí, konec je z toho cítit víc než jasně. Kdesi jsem četla pravdivý citát: Milujeme ty, kteří nás odmítají, odmítáme ty, kteří nás milují. Sice není nikdo, koho bych milovala, nakonec on mě určitě také nemiluje, přesto si připadám podle, jako bych mu právě dala kopačky. Celkovou náladu mi to ale nezkazí a Wanastowky, které si k tomu pouštím stále dokola, ji vylepšují na maximum. Balení, které mi ještě odpoledne připadalo vyloženě otravné, mám hotové během pár minut! V koupelně si krásně do hladká oholím nohy i podpaží, umyji si vlasy a když si zalezu do postele s románem, nějak se do příběhu nemohu zabrat.
Mamka, která dorazí z práce v devět, unavená k smrti, jak se sama vyjádří, mě zastihne sice s knížkou v ruce, leč s nepřítomným pohledem upřeným do jednoho místa.
"Ty si čteš, nebo jen kazíš oči?" zajímá se.
Odložím knížku na poličku. "Nemohu se soustředit. To víš, zítřejší vysvědčení, prázdniny, turnaj..."
"Jestli to nebude spíš tím rachotem," namítne.
"Jakým?" zeptám se nechápavě a ona ukáže na přehrávač.
Slečna Anna je za vodou, jsem sám s hořkou svobodou a vážně nevím, co udělám...
"To není rachot!" ohradím se dotčeně.
Panebože vrať mi vílu, nebo aspoň kousek její lásky, nechci skočit, mám ji tak rád...
"Posloucháš pořád dokola jedno céčko," zavrtí hlavou.
"Náhodou dvě," pousměji se. "Wanastowky a Landu."
"Musí se ti omrzet," hádá mylně.
"Vůbec ne. To jsou samé krásné písničky, které bych chtěla prožít," zasním se.
"Co - aby kvůli tobě kluk skočil z mostu?"
"Ale ne," mávnu rukou. "Chtěla bych, aby mě měl někdo tak moc rád, že by byl pro mě schopen obětí."
Mamka si přestane roztírat noční krém po obličeji a zamyšleně se na mě podívá. "Vztah není o obětování, Jano."
"A o čem?"
"O porozumění, důvěře, toleranci a lásce."
Pohrdavě odfrknu. "Zní to hezky, ale realita je jiná. Ve skutečnosti jde hlavně o sex."
"Na kluky máš spoustu času," upozorní mě. "Zvlášť s takovými názory! Nejprve odmaturuj, vystuduj vysokou a -"
"To od tebe sedí," uchichtnu se. "Sama jsi maturovala s břichem a mně budeš poučovat! Mami, prosím tě, nezvládla jsi to , tenkrát s mým biologickým otcem, nezvládáš to ani s Bláhou." ? Uvědomím si, že přejímám babiččiny manýry, tudíž se rychle i opravím: "S Tomášem."
Mamka odloží krabičku s krémem proti vráskám a než si natře unavená chodidla biobalzámem, tiše se mě zeptá: "Copak ty mi taky vyčítáš, že se ještě Tomáš nerozvedl?"
Pohodím hlavou. "Ne. Zacláněl by tady... Musela bych spát v pokoji s babičkou a zvykat si, že nesmím chodit po bytě v kalhotkách a podprdě... Říkáš, že vztah není o obětování, ale přitom to sama děláš! Vždyť mu obětuješ všechno, zatímco pro sebe neuděláš nic. Proč jsi mu vždycky po ruce, kdykoli pískne? Pořád jen čekáš, kdy si na tebe udělá čas, kdy to bude vyhovovat jemu."
Mamka si namasíruje nohy, pak natře ruce krémem a pokojem zavoní meruňky, načež si přejede rty pomádou, ale nepromluví ani slovo. Nejspíš nemá, co by řekla.
"No, tak jsme si popovídaly," prohodím ironicky. Takhle je to vždycky! Babi se snaží vychovávat pevnou rukou, diskuze nepřipouští, mamka se jim přímo vyhýbá. Super!
"To je těžké," povzdychne si.
"Právě proto by sis to měla udělat lehčí," namítnu. "Nebo ty jsi takhle šťastná?"
"Nejsem nešťastná," odvětí vyhýbavě.

"Ale mohlo by to být lepší, že?" dovtípím se. "Tak vidíš, něco s tím udělej, vždyť na to máš. Jsi ještě mladá a hezká." Mamka na to neřekne nic, ani to nečekám, proto začnu z jiného soudku: "Mami, jakej byl Radek?"
Překvapeně se na mě podívá: "Proč se ptáš?"
Pokrčím rameny. "Zajímá mě to. Jestli jsem po něm, protože po tobě a babičce jsem moc nezdědila. Kromě jména."
"Normální kluk," snaží se z debaty vykroutit.
"Normální asi ne, když ti tak učaroval," nadhodím. "Zamilovala ses do něj? Ze dne na den? Povídej!"
"Z hodiny na hodinu," opraví mě se smutným úsměvem. "Na první pohled. Nikdy jsem nevěřila, že něco takového existuje, láska na první pohled... Bylo tenkrát hodně chladno, sice nepršelo, ale sychravo. Nejdřív jsme se po sobě jen dívali, potom za mnou přišel a pozval mě na svařák... Měl lepší spacák a mně byla hrozná zima..."
"A dál?" zeptám se napjatě.
"Celkem nic," povzdychne. "Seznámili jsme se v pátek a v neděli dopoledne rozloučili, každý jel jinam... Slíbil, že napíše a přijede, ale... Ukázalo se, že to nebral zdaleka tak vážně, byla to pro něj jen epizoda."
"A když jsi zjistila, že jsi v jináči?"
"Nikomu jsem nic neřekla, dokud to na mě mamka nepoznala. Nevím, proč jsem se tak bála, hlavu by mi neutrhla. Vlastně se zachovala skvěle. Sice nejdřív nadávala, to se dalo čekat, měla jsem před maturitou a o vysoké škole jsem si mohla nechat zdát, ale pak řekla, že žádný chlapy nepotřebujeme, že to dítě vychováme samy, že to zvládneme. A zvládly jsme. I když... určité rezervy ve výchově jsou..."
"Není to tak hrozný," uklidním ji pobaveně. "Já jsem přesvědčená, že jste to zmákly skvěle. Jsem spokojená."
"No, ještě aby byla spokojená babička," zasměje se.
"A co Radek? Když jsi mu napsala, že jsi těhotná?"
Mamka si natřese polštář. "Nezachoval se jako muž. Nemohu mu to ani vyčítat, bylo mu taky sotva osmnáct..."
"Jsi s ním v kontaktu?" zeptám se napjatě.
"Ne. Jak jsi na to přišla?"
"Jen se ptám," stáhnu se. "Třeba je to chyba, že s ním nejsi v kontaktu. Anebo že s ním nejsem v kontaktu já. Možná by ho zajímalo, jak jeho dcera vypadá, co dělá a tak."
Mamka se uloží, přikryje tenkou dekou a obrátí mou otázku v žert: "Nevěděla jsem, že čteš červenou knihovnu."
"Nečtu červenou knihovnu!" odseknu. "Myslela jsem -"
"Kdybys myslela," přeruší mne, "domyslela by ses, že on o to nestojí. Za celých osmnáct let ani jedinkrát."
"Protože nejste v kontaktu!" vedu si dál svou.
"Vypni už ten přehrávač, jdeme spát, je pozdě."
Uraženě umlčím Roberta Kodyma a jeho naprosto skvělou písničkou Panna, kterou jen za dnešní večer slyším po páté, hupsnu na válendu, až chudák zakvílí, nohou tlápnu na vypínač lampičky a zachumlám se do pokrývky.
Předpokládám, že jsme totálně dodebatovaly, proto mě překvapí, když se mamka po asi čtyřech minutách ozve: "Jak ses ptala, jestli jsem šťastná - celkově se svým životem moc spokojená nejsem, to máš pravdu, ale šťastná jsem a za to, že mám tebe, jsem Radkovi vděčná. Bez tebe by byl ten můj život mnohem horší. Jsem ráda, že tě mám."
Tenhle proslov je na mamku nezvykle dlouhý a upřímný, ke všemu hodně osobní, takhle důvěrně se nikdy nebavíme!
"I když nejsem tak ideální dcera, jak by sis přála?"

"Nikdo není ideální."
"A jak je to s důvěrou? Věříš mi?"
"Ano," odvětí po kratším zaváhání. "Myslím, že bys stejnou chybu, jako já před devatenácti lety, neudělala."
"Prima," libuji si. "Takže kdybych chtěla být třeba měsíc na čundru, dovolíš mi to, i když je babička proti?"
"Měsíc?!"
"Mluvím obrazně," uklidním ji. "Uberu. Co týden, dva?"
"No... Ano. Záleží také na vysvědčení, podle zásluh."
"Vysvědčení," uchichtnu se. "Ta čtyřka se na něm bude vyjímat blbě, ale jinak by nemuselo dopadnout nejhůř."
"Cože? Jaká čtyřka?!" vyjeví se.
"Z matiky. Nějak mi nevyšla pololetní písemka..."
"Tak to babička nepřežije," vzdychne mamka. "Učila matematiku a ty z ní div nepropadáš!"
"Učila, ale na základce!" namítnu. "Na nižším stupni mi matika šla bez problémů. Chtěla bych vidět, jak by se babi popasovala s binomickou větou a vektory a integrály!"
"No, to bude ostuda," těší se. "V kolik zítra jedeš?"
"Ve tři. Zavolám ti, až přijdu ze školy."
"Fajn. Jano? Máš dost peněz?"
"Něco jo," odvětím vyhýbavě. Samozřejmě mám svoje peníze, však jsem přes zimu chodila o víkendech na brigádu do Drapa sportu, nicméně dobročinným gestům v podobě finančních darů se nebráním! Peněz není nikdy dost, ony totiž solárka, kina a hodiny spinningu také něco stojí.
Mamka neváhá vylézt z pelíšku, rozsvítit a po chvíli štrachání v peněžence, kterou vyloví z tašky do práce, mi na můj stolek položí docela slušný obnos.
"Ty jsi zlatá, díky," poděkuji a dodám se zamrkáním: "Taky jsem ráda, že tě mám."
"To mě těší, že je to vzájemné," zasměje se a než zhasne, popřeje mi: "Užij si to tam. A žádné skopičiny s kluky!"
Takže to nejspíš s tou důvěrou nebude až tak horké.

VII. Čtvrtek, 28. června

Vanda si přijde pro vysvědčení v černých kožených bokových minišortkách krátkých tak, že připomínají spíš lesklý! proužek látky na jejím těle, ne kalhoty. Ze stejného materiálu! má i kraťounký top, což je její veškeré oblečení. Kluci ze třídy dokonce uzavírají sázky, zda má pod šortkami kalhotky! či ne, a těch, kteří tipují ne, je většina. Vanda je nerozsoudí,! nechává je v dráždivé nevědomosti, takže klukům mohou vypadnout oči.
Vlastně nejen jim! Madam Currie, která má na Vandu pifku od prváku, kdy kamarádka kahanem zapálila ohon šprtce Báře sedící tehdy v lavici před ní a Barunka si stěžovala rodičům, kteří přiběhli vynadat řediteli, načež ten seřval naši třídní na tři doby za neopatrnost a celkovou nekázeň studentů, podle mého všichni zbytečně dramatizovali, Bářina ohonu shořel jen kousíček, zato ale pekelně zasmradil celou učebnu, jej Vandiným modelem konsternována.
"Výborná, připadá vám vaše oblečení úměrné?" otáže se jí. "Myslíte, že je vhodné chodit v něčem takovém na vyučování?"
"Na vyučování nejspíš ne," souhlasí Vanda.
"No tak?!"
"Ale dnes přece vyučování není, ne?"
Třída se pobaveně zasměje, Madam Currie chvíli hledá slova na vhodnou smeč, protože však nemá svůj den, mávne rukou, ať jí zmizí z očí. Ačkoli mám proti Vandě spoustu výhrad, to,

že je pohotová, jí přiznat musím. A taky hezká! Napadne mne,; že líp si Zuzka Jakubovu věrnost prověřit nemohla! Pokud odolá Vandě, pak už všem.
Díky tomuto incidentu nemá třídní učitelka chuť se s námi zdržovat déle, než je bezpodmínečně nutné, takže po proslovu pana ředitele, jenž je přenášen do tříd školním rozhlasem, občas v něm praská a šumí, takže mu stejně nerozumíme, vytáhne složku dokumentů a vysvědčení nám rozdá jako na běžícím páse. V abecedě jsem uprostřed, ovšem řada na mě dojde vzápětí, Madam Currie se s nikým nezdržuje, nemluví mu do duše ani nechválí.
"Málková Jana," přečte moje jméno a ani nečeká, až dokráčím k tabuli, tak jako u ostatních pobíhá v uličkách mezi lavicemi a nadbíhá nám vstříc.
Přejedu očima svou výplatní pásku, na první pohled se zdá v pořádku - a na druhý je úplně suprová!
"Ypsilon je kádr!" pochlubím se nadšeně Katce, která však moje nadšení nesdílí, protože díky příjmení Tomanová je stále ještě mezi čekateli na ortel.
S matikářem se potkám na chodbě, když se vyřítíme ze třídy podobni splašenému stádu. Nejspíš to v béčku také nijak nezdržoval, jeho svěřenci dupou po schodech dolů těsně před námi! Zastavím se v letu a vrátím se pár kroků.
"Děkuji, pane profesore," usměji se na něho líbezně. Mávat u toho vysvědčením ani nemusím, Ypsilon ví, oč kráčí.
"Nechtěl jsem vám kazit prázdniny, Málková, ale příští školní budete makat jako křeček v kole. Je to horší trojka," upozorní mě.
"I tak děkuji!" vyjádřím vděčnost a peláším za holkama. Raduji se i přes jeho vyhrožování, protože zastávám názor - radši horší trojku než lepší čtyřku!
"Prázdniny, paráda!" vykřikuje Iveta spontánně na schodech před školou, načež se nad její hlavou otevře okno ve druhém patře, vykloní se z něj ředitel a přísně se zeptá: "Co tu tak hulákáte, skotáci?"
"To je hlas lidu," bavím se. "Hlásíme se o svá práva."
"Křičím, tedy jsem!" doplní mě Vanda, holky se řehtají jako praštěné a ředitel nám se zavrtěním hlavy popřeje: "Tak si to užijte. Pěkné prázdniny."
"To my zase jo," slíbí mu za nás všechny Iveta a řediteli s povzdechem zmizí za záclonou okna ředitelny. "Takže v půl čtvrtý? A kde se vlastně sejdeme?"
"No, tady," navrhnu. "Je to školní akce, ne?"
Tleskneme dlaněmi o sebe, jako když se nám ve volejbale povede pěkná akce, a rozprchneme se k domovům, abychom sbalily poslední drobnosti a celkově se připravily.
Ze všeho nejdřív splním slib a zavolám mamce do práce. Zatímco babička nad vysvědčením lomí rukama, oznamuji mamině radostnou novinu: "Je to paráda, z matiky mám trojku!"
"Ona řekne trojce z matematiky paráda," vrtí babička hlavou! a znovu pročítá jednu známku po druhé. Mamka je skromnější, na rozdíl od babičky projeví radost: "Vážně? Tak to se mi ulevilo. Nezapomeň, že na přihlášky na vysoké školy se píší konečné známky ze všech ročníků. Zbytečně by ti tak zhoršilo průměr."
"Já vím, proto tu vířím v rytmech břišních tanců!"
"A ostatní známky? Kolik máš trojek celkem?"
"Ehm, čtyři..."
Jelikož jde o čísla, mamka má přehled. "To je o jednu víc než v pololetí! Co sis zhoršila?"
"Bižuli. Brali jsme brouky a jinou havěť, to se nedalo naučit, všechny ty řády a podřády..."
"Máš vůbec nějakou jedničku?"
"Dvě!" pochlubím se.
"Z tělocviku a chování, že?" dovtípí se.

"Když to řekneš takhle, tak to vypadá, jako bych byla na normální předměty tupá," bavím se a babička mi přizvukuje: "Kdybys nebyla takový flink a měla trochu ctižádosti, mohlo vysvědčení vypadat jinak!"
"Z ostatních předmětů mám chvalitebně," dodám. "Slyšíš? Chválí si mě. Takže to tak špatný není, ne?"
"Ale to ne, to pořád někde lítáš anebo vysedáváš u počítače, místo aby ses učila," trpí babička samomluvou. "Měla by ses léčit ze závislosti na Internetu!"
"Dejme tomu," uzavře mamka tuhle kapitolu. "V prvním pololetí ve čtvrťáku se musíš víc snažit, půjde o všechno."
"Já vím," zahučím.
"A také máš nejvyšší čas si rozmyslet, na kterou školu si vlastně podáš přihlášky."
Jelikož řešit moje další studia mi přijde v téhle chvíli naprosto bezpředmětné, rychle se s mamkou loučím.
"Koukej se mi hlásit. Nemusíš volat, stačí esemesky."
"Jasně," slíbím. "Zatím ahoj!"
"Tak co máma říkala?" vyzvídá babička, která z rozhovoru slyšela jen polovinu. "Vynadala ti?"
"Pochválila mě," zazubím se na ni.
Babi nespokojeně zafuní. "Jana je na tebe slabá, já to říkám pořád, že bys potřebovala přitáhnout opratě."
"Nejsem koník," uchichtnu se.
"Jsi osel," oznámí mi. "Trojku z matematiky, fyziky, chemie a biologie, to je hrůza. Radovat se z vlastní průměrnosti, s tímhle krédem to daleko nedotáhneš."
Co člověk, to názor, usoudím pobaveně. Babička tomu říká hrůza, já výhra! Víc se ale o její pocity nestarám, musím dobalit zbytek, sepsat seznam důležitých informací, které by měl Jakub coby Sebastian vědět, vyzkoušet krosnu na zádech, no páni, ještě že to nemám ke škole daleko, s tímhle pinglem bych na pěší túru jít nemohla, a protože babi nedá pokoj, vytřu koupelnu a balkon. Poté, co si spolu dáme k obědu domácí sekanou s kaší a okurkou, je pomalu čas na sprchu.
Ve tři čtvrtě na tři předstoupím před babičku v zavinovací sukni dlouhé skoro na zem, volném tričku, sandálech na boso, s plnou polní na zádech a spacákem v ruce. "Ahoj, babi, měj se blaze a opatruj se."
"Spíš ty," upozorní mě. Zakroutím očima v očekávání řečí, které jsem slyšela za svůj život stokrát, o neřádech chlapech a jiných nebezpečenstvích, která ve světě číhají na mladá naivní děvčata a obzvláště na mne, ale babička mě převeze, protože mi popřeje: "Pěkně se bav. V neděli ahoj."
Dokonce mi podá ruku a když její pravici stisknu, ucítím papírek, který mi strčí do dlaně.
"No ne!" udělám překvapeně, jakkoli s mým výletem nesouhlasí, uznává, že bez peněz se žít nedá. Obejmu ji a lípnu jí pusu na tvář.
"Běž už, divochu, nebo mě povalíš!" hudruje naoko.
Nenechám se pobízet dvakrát a se skvělou náladou vyrazím. Vysvědčení dopadlo dobře, díky své průměrnosti jsem spokojená, nikdy jsem neměla ambice trumfnout Báru, známky vypovídají o mém světonázoru - nevyčuhovat z davu, začínají prázdniny a počasí slibuje krásné léto, čeká mě volejbalový turnaj s esem v podobě Sebastiana v rukávu... Co chtít víc!
Když se s jazykem na vestě dopatlám do pasáže kina Vesmír v sousední Riegrově třídě, přijdu na to. Zuzanu s Jakubem spatřím z dálky, čekají na mě u panelu se zeleným Shrekem v životní velikosti, respektive nadživotní, Shrek je přece zlobr, něco si povídají a jsou zaujati sami sebou, takže o mém příchodu nemají ani páru. Schválně se k nim přiblížím tak, abych byla stíněna Shrekem, nemusí mě vidět takhle zdrchanou pod tíhou nákladu, a než se jim stačím ukázat, Jakub Zuzku nečekaně obejme. Hezky něžně, položí jí ruku na zadek a

přitáhne k sobě, aby se dotýkala svou minisukní jeho slabin. Prsty druhé ruky jí strčí pod bradu, čímž ji donutí, aby se mu dívala do očí. Ty jeho nádherně modré se vpíjí do Zuzčiných a jejich rty jsou od sebe vzdálené pár centimetrů. Uvědomím si, že ani nedýchám, erotikou to mezi nimi jen jiskří! Jakub chce zrušit i tu malou mezeru, která je rozděluje, ale než se svými rty dotkne jejích, Zuzka se šikovně vykroutí a se smíchem poodstoupí. "Znáš tu písničku od pehyl Spomal, máš privy soků rychlost"... Nepředbíhej, ještě jsi nesplnil úkol."
"Chceš tři zlaté vlasy děda Vševěda?"
"Moderní doba žádá moderní úkoly."
"No jo," vzdychne. V delších světlých bermudách, černém tričku s dlouhým rukávem a s Kurtem Cobainem a černobílém frajersky uvázaném šátku s potiskem trávy mu to sluší víc než včera! "Klidně se s ní i vyspím, jestli si to přeješ."
V takové situaci se prostě nemohu vyloupnout zpoza animované postavy!
"Zase tolik toho nechci," zasměje se Zuzka. "Stačí, když Janu vytáhneš z bryndy a holky uvěří, že jsi Sebastian."
"Udělám, co budu moct," slíbí. "Taky jsi mi ale mohla vybrat nějakou hezčí na splnění úkolu."
Málem se zajíknu. Cože?!?
"Jsi sprostej," zamračí se Zuzana. "Jana je hezká, správná a zajímavá holka, navíc moje nejlepší kamarádka!"
"Jo, má zajímávej hrudník," baví se Jakub a naznačí rukama velká ňadra. "To jsou trojky, nebo dokonce čtyřky?"
"Jsi nechutnej."
"Není můj typ, to je celý," hájí se. "A má velkej zadek."
Poslouchat za dveřmi se nevyplácí, tady mám jasný důkaz!! Kdybych k nim nakráčela rovnou, mohla jsem si tuhle potupu ušetřit!! Ze strachu, abych se nedozvěděla ještě něco horšího na svou adresu, významně si odkašlu a vylezu ze stínu dobrotivého zelenáče.
Zuzana se tváří provinile, přestože ona nic špatného neřekla, zatímco Jakub se ještě drze usměje a pozdraví mě: "Ahoj, krásko."
Nesvírat v pravičce hadrové ucho obalu na spací pytel, nejspíš bych mu jednu natáhla! Jsem bez sebe vzteky! Nejen že mě pomlouvá, ale on se mi vysmívá do očí!!
"Hele, ty namyšlenej blbečku!" osopím se na něho. "Na všechno zapomeň, ruším to, nazdar!"
Zuzka mě chytne v poslední chvíli za ruku. "Jano!"
"Díky za snahu, ale nemá to cenu," ujistím kamarádku.
"Ježíši, snad jsem tolik neřekl," pokrčí Jakub rameny.
"Dost na to, abych měla chuť tě zabít!" prsknu vztekle. "Radši jdi shánět ty chlupy starýho Vševěda, protože já tě s sebou nechci ani náhodou! Určitě se ti uleví, nemusíš se přemáhat a trávit čas s někým, kdo je ti odpornej!"
"Nepřeháněj," krotí mě. "O ničem takovým nebyla řeč."
"Jano, vážně, nemyslel to tak zle," brání ho Zuzana.
"S lidmi, kteří mají něco proti mému pozadí, se nebavím!"
"Zrovna maličký není, to musíš uznat sama," pousměje se.
"Já to vím, nebo si myslíš, že jsem si nevšimla?! Ale i kdyby bylo sebevětší, je moje a tobě je do něj kulový!"
"Neblázněte," přemlouvá nás Zuzka. "Nikde není řečeno, že se musíte milovat! Každej má jinej vkus - a o té různosti to je. Někomu se líbí zadek jako když babička sepne ruce, jiný si rád plácne... Vy tu ale nejste proto, abyste se vzájemně obdivovali. Bohatě stačí, když se k sobě budete chovat slušně. To snad zvládnete, ne?"
Jakub se na mě smířlivě usměje. "Já určitě."
Trhnu hlavou. Nezbyde mi nic jiného, krucinál!

"Zlomte vaz!" popřeje nám Zuzana, Jakub si hodí na záda svůj batoh o polovinu menší než je ten můj a vydáme se na cestu ke gymplu. Díky vzteku, který ze mě stále nevyprchal, necítím ani tíhu krosny!
"Jak dlouho spolu vlastně chodíme?"
"Já chodím se Sebastianem, ne s tebou," odseknu. "Rok a jemu moje pozadí připadá sexy!"
"Ale jo, coby ne," pousměje se.
"A čemu se směješ?!" zeptám se výhružně.
"Tobě," přizná se. "Jak to prožíváš... Omlouvám se."
"Nemusíš se namáhat," odfrknu. "Jde mi jen o holky. Za pár dní je po všem, ber to jako roli v divadle, nic víc. Osobní sympatie a nesympatie tu nic neznamenají!"
"Fajn, jsme domluvení," souhlasí. "Jakej ten Sebastian vlastně je? Ať mám představu, co mám vlastně hrát."
"Tvůj pravý opak," ujistím ho stále ještě napruženě. "Je slušný, milý, pozorný, jemný, věrný, spolehlivý... Kupuje mi růže, má rád poezii..."
Po očku po něm mrknu, co to s ním udělá, jestli projeví dostatečný obdiv. Jakub sice povytáhne obočí, ovšem vzápětí předvede svoje křupanství: "Není gay?"
"Dovol? Kvůli tomu, že mi píše básničky, nemusí být gay!"
"Sorry," zasměje se pobaveně.
Po zbytek cesty sveřepě mlčím. Teprve v okamžiku, kdy je budova GVN v dohledu, si vzpomenu na seznam, vylovím jej a vrazím mu ho do ruky: "Tady máš instrukce."
"Pozdě, ale přece, co?" zasměje se a zastrčí si papír do kapsy ošoupané riflové bundy, kterou má přivázanou zvenčí na batohu. Před gymplem totiž stojí dvě auta, kromě červeného fordíku Ivetina Honzy i jakási tmavá kára, pežot 405, kolem nichž se motá několik postav dívek a kluků, tudíž i Jakubovi dojde, že jsme na místě a ostatní už na nás čekají.
V tu ránu zapomenu na hádky s namyšleným pitomcem a užívám si svých pár minut slávy! A ty tedy stojí za to!! Pro větší efekt jsem holkám neřekla, že přijdu na sraz i se Sebastianem, nechala jsem je v domnění, že za námi - možná, jak podotkla Vanda - přijede až v sobotu. Děvenkám spadne čelist, na povel všechny zmlknou a zírají na nás s otevřenou pusou. Do té Vandiny by s přehledem mohl vletět vrabec!
Nasadím zářivý úsměv. "Ahoj. Máme kapku zpoždění, doufám, že to nevadí? Tohle je můj Sebastian, Sebastiane, tohle jsou kamarádky - Vanda, Nina, Iveta, Monika a Kamila. Tady je Ivetin Honza," představím Jakubovi hasiče v proužkovaném tričku, "a tohle bude nejspíš Vandin Kazim, jestli se nepletu. Martin chybí? To je kluk od Niny, víš..."
"Martin přijede až zítra," nabere Nina dech jako první. "Ahoj, Sebastiane... Opravdu moc jsme se na tebe těšily..."
"Potěšení na obou stranách," řekne vesele Jakub. "Samý krásný baby, no Jano, proč jsi mi kámošky nepředstavila dřív? Tys mi je schválně tajila, jak tě znám..."
Holky se pobaveně rozřehtají. Nejradši bych ho nakopla!!
"Nejspíš jo," pospíší si Vanda. "Pořád nám tvrdila, jaký je to pro tebe utrpení seznamovat se s novými lidmi..."
Její tokání naštěstí přeruší Kazim, pohledný špinavý blondýn s knírkem a bradkou. Usměje se na mě a potvrdí můj odhad: "Nepleteš. Karel, ahoj."
"A jak ti mám říkat? Karle, nebo Kazime?" informuji se.
"Třeba miláčku," usměje se a všichni se vesele baví.
"Hned se cítím lépe, když máme s sebou doktora," zavtipkuje na Sebastianovu adresu Iveta, která navzdory vlastnímu doprovodu na něm může oči nechat.
Jakub se rozhlédne. "Koho?"
Takový kiks! Nepamatuje si, co jsem mu říkala!!
"Přece tebe, studuješ medicínu, ne?" zasměje se Vanda.

"Aha, takhle," pousměje se Jakub, střelí po mně pohledem! a celkem elegantně z trapasu vybruslí: "Jelikož teprve studuji tak jsem medik, ne doktor. Do toho mi dost chybí."
"Kolik semestrů?" zajímá Honzu, který si vůbec neuvědomuje, do jaké šlamastyky nás tím dostává!
"Nějakej ještě jo," mávne Jakub rukou. "Radši to ani nepočítám. Určitě si něco zopakuju, tak aby se doma netěšili předčasně. Máti se už vidí na promoci..."
Zatímco se ostatní smějí, uvědomím si, že jsem mu o jeho roli řekla zatraceně málo!
Seznamovací kolo je za námi, zbývá naložit naše bágly do Kazimova auta a rozhodnout, kdo s kým pojede. Honzův ford je pouze třídveřový, tudíž se do něj vecpou kromě něho a Ivety ještě Monika s Kamčou, zatímco v Kazimově pežotu budeme cestovat v pěti. Díky konstrukci kombi se do něj vejdou všechny batohy a stany, byť je zavazadlový prostor zarovnaný po střechu. Ani na zadním sedadle, kde se tísním s Jakubem a Ninou, není místo na tancování! A to je Nina hubená.
Jakub se zavrtí a pobídne mne: "Přimáčkni se ke mně, zlato, jinak se tu nehneme."
"Překáží ti moje velký pozadí?" nadhodím sveřepě.
"Ale vůbec ne, lásko, přece víš, že miluju holky oblých tvarů, kde je za co chytit a kam plácnout," usměje se na mě. Protože mi odpověděl Sebastian, ne Jakub, nemohu ho sejmout. Nenápadně, aby si toho Nina nevšimla, ho dloubnu loktem.
"Moje řeč," přidá se zepředu Kazim. "Ani mně se nelíbí ty vychrtliny, co jsou za modelky, kostry potažený kůží..."
"Jasně, ale nesmí se to přehánět, čeho je moc, toho je příliš," namítne Vanda.
"Věstonická Venuše by mě nerajcovala, to je fakt," usměje se Kazim, "ale třeba Jana má, náhodou, super figuru."
Jakub se pousměje, čímž si zaslouží další dloubnutí, a Kazima se nakvašeně zeptám: "Musíte řešit mou postavu?!"
"Už mlčím," slíbí mi Kazim pobaveně.
"Co jste říkali na letošní Miss?" odvede Nina pozornost a já jsem jí za to vděčná, byť se do debaty nezapojím. Tohle téma vydrží málem celou cestu, do Nížan a následně na Mokrou louku to není nikterak daleko, pravda. Netrvá dlouho a rozprostře se před námi výhled na veliký rybník ve tvaru podkovy. Chatová osada Mokrá louka se nachází při vnějším oblouku, velké tábořiště Na Žabáku na jednom konci a menší kemp na druhé paličce pomyslného U. A všude kolem jsou rekreační chaty, lemují rybník po vnějším a hlavně vnitřním obvodu.
Přejedeme přes hráz a zaparkujeme kousek od závory, označující vstup do prostor chatové osady. Je tu pěkně živo, Mokrá louka má svou vlastní pláž, kde se sluní nebo dovádí ve vodě šťastnější a šikovnější hráčky volejbalu, kterým je dopřáno strávit zde celý týden. Další plácají na několika sportovištích, kam ze silnice dohlédneme, volejbal. Před revolucí sloužil rozsáhlý areál coby pionýrský tábor, poté změnil majitele, prošel rekonstrukcí a nyní funguje jako oblíbený a hojně vyhledávaný kemp s mnoha možnostmi sportování v lůnu takřka panenské přírody. V lesním rybníku je voda sice o trošku chladnější než v jiných nádržích, ale zato vydrží být čistá i v největších vedrech a nekazí se. Pro širokou veřejnost začne kemp fungovat až od nedělního odpoledne, do té doby má celý areál ke sportovním účelům pronajaté sdružení středních škol.
Kluky necháme prozíravě u aut a jdeme omrknout situaci. U chatičky hned vedle brány s cedulí RECEPCE sice nikoho nezastihneme, okenice jsou zavřené, nicméně na nástěnkách kromě ubytovacího a provozního řádu si přečteme také program volejbalového soustředění.
"Super, je to tak, jak jsme čekaly," libuje si Vanda. "Turnaj začíná zítra v osm vyřazovacím systémem. V sobotu dopoledne bude čtvrtfinále a odpoledne semifinále a finále nejlepších družstev. A na rozloučenou slavnostní táborák, kde budou oceněni vítězové. Tedy my."
"Haha," udělám pobaveně. "Trochu velký ambice."
"Proto jsme přijely, ne?" namítne. "Natřít jim to."

Těch důvodů, proč jsme přijely, je víc, víme to všechny, jí ostatně prozradí Nina: "Sebastian je vážně kus."
"Je krásnej," slintá Kamča s Monikou.
"Hezkej a zdá se i fajn," pochválí mi ho také Iveta.
"Kosák," uzná dokonce i Vanda a já mohu být na výsost spokojená, protože když zabodoval už všech mých vybíravých a náročných kamarádek, kterým se hned tak někdo nezavděčí, musí jít o extra kvalitu! Mluvím tedy o vzhledu, ne o povaze. "Však se o něj taky Janička bojí, co? Radši by tvrdila, proč nemůže a kdesi cosi... Jak to přišlo, že přijel dnes?"
"Tu poslední zkoušku si přesunul a udělal ji už včera," vysvětlím, aniž bych se zaobírala jedovatými narážkami.
"Holky, tamhle je Anča!" všimne si Monika a všechny zvědavě natahujeme krky. Skutečně, ředitelova dceruška právě vyšla z jedné z chatiček nedaleko recepce a s ručníkem přes rameno hodlala zamířit k budově se sprchami a toaletami, leč zaujalo ji srocení u nástěnek. Jelikož nás poznala, od původního nápadu rychle upustila a mašíruje rovnou k nám.
"Co tu děláte?" zeptá se místo pozdravu.
"Taky tě rády vidíme," zazubí se na ni Vanda mile.
"Fandit můžete až zítra, dnes je veřejnosti vstup zakázanej," upozorní nás nedůtklivě.
"A kdo říká, že jsme veřejnost?" opáčím pobaveně.
Anna znejistí. "A co jste?"
"Reprezentanti naší školy," vysvětlí Nina. "Jdeme hrát."
"Školu reprezentujeme my!"
"No a? Tak ji budeme reprezentovat dvojmo," namítne Iveta. "Víc želízek v ohni, větší naděje na výhru, ne?"
"Ale to nejde!" prohlásí hádavě.
"To si ještě povíme," zakření se na ni Vanda.
Anna se s námi víc nedohaduje, otočí se na patě a bere to poklusem zpátky do chatky, nejspíš aby informovala kámošky. Dlabeme na ni, místo toho zamíříme ke zděné budově, v níž je kuchyně s jídelnou a také hlavní stan vedení. Přijdeme právě včas, neboť tři sporťáci v čele s ředitelem sportovního gymplu, který má celou akci pod palcem, připravují "pavouka", neboli rozpis zítřejších zápasů. Vanda jako naše kapitánka přihlásí do turnaje družstvo GVN B.
"Nováci mají dvě družstva?" podiví se mladá učitelka v teplákovce, v níž vypadá jako Sedmá z devíti. "Od kdy?"
"Od teď," ujistí ji Vanda mile.
Vysoký tělocvikář středního věku v tom nevidí problém. "Sportovní gymnázium i Jízdárenská mají taky po dvou."
"Jenže ti tu jsou od začátku," vysvětlí mu úča rozdíl.
"Vy jste přijely až dnes?" podiví se ředitel.
"Ano. Náš pan profesor Koz... Sladký vybral jiné družstvo a nám to bylo dost líto, tak jsme přijely aspoň na turnaj. Hrozně moc chceme hrát, baví nás to," špitá Vanda a cudně klopí zrak. Div si nezačne okusovat nehty! Mužská část programového komanda jí to spolkne i s navijákem, na Vandu je radost pohledět normálně, natož když se snaží být milá, a my víme, že se turnaje zúčastníme ještě dřív, než o tom ředitel rozhodne nahlas.
"To je chvályhodné, jen víc takových nadšenců."
"Ale vždyť netrénovaly," namítne Sedmá z devíti.
"Ale to je náš problém," opáčím s úsměvem. "My budeme v nevýhodě."
"A co ubytování? Volná je jedna čtyřlůžková chatka."
Dáme s holkama hlavy k sobě, abychom se domluvily.
"Kluci zůstanou v kempu a my se ubytujeme v chatce, nějak se tam nacpeme," navrhnu šeptem, protože tohle řešení mi přijde optimální. Vyhnula bych se kontaktu s tím pitomcem!

Vanda zvedne oči v sloup. "To by jaksi ztratilo smysl!" pošeptá a holky jí dávají za pravdu. Nakonec to vyřešíme napůl, Monika s Kamilou se rozhodnou využít pohodlí chatičky, ostatní zvolí blízké tábořiště a já se musím podřídit. Těžko mohu nechat svou velkou lásku samotnou ve stanu a usalašit se s holkama v chajdě! Což bych tedy brala stokrát radši!!
"Výborně," smete ředitel problém ze stolu. "Zapíši vás jako GVN 2. Přesný rozpis bude viset do večeře v jídelně. Apropó, jídlo... Myslím si, že se vůbec nic nestane, když se budete ! stravovat se všemi ostatními, protože je nás stejně o pár lidí méně, a vůbec, některé slečny jí jako vrabci. Takže, děvčata - sportu zdar a hodně štěstí!"
"Děkujeme," zašvitoříme šestihlasně a raději mizíme, aby si to třeba nerozmysleli.
"S chlapem se dá vždycky domluvit," libuje si Vanda. "I když je to učitel. Nebo tedy skoro vždycky..."
Jak s kterým, doplním ji v duchu. S Jakubem jsme se sice dohodli, nicméně si vůbec nejsem jistá, jestli a jak bude naši dohodu akceptovat!
Předvede se hned v tábořišti, kam se jedeme ubytovat poté, co Monika s Kamilou popadnou svoje bágly a vrátí se do chatové osady. Jak jim závidím! Nevím, co si Jakub s Kazimem a Honzou v době naší nepřítomnosti povídali, jisté je, že se stihli velice spřátelit, jsou vysmáti a rozjaření. Při své paranoie si jsem schopna myslet, že se baví na můj účet!
Holky jim vylíčí, jak jsme dopadly, u správce tábořiště zaplatíme za tři noci, čtyři stany, dvě auta a prozatím bez Martina sedm osob a vybereme si vhodný plácek pro rozbití našeho tábora. Jelikož prázdniny začnou oficiálně až v sobotu, kemp je poloprázdný, tu a tam se krčí pár barevných plátěných příbytků, zvolíme krásné místečko ve stínu čtyř borovic kousek od rybníka a v přiměřené vzdálenosti od toalet a sprch. Malá iglú, která si Nina vypůjčila od skautů, pamatují lepší časy, ale pro naše účely jsou vyhovující. Na mě s Jakubem vyjde zelené.
"Nestůj a pojď mi ho podržet, lásko," usmívá se na mě.
Vanda, která čeká, až Kazim postaví jejich stan, se prohne smíchy. "Hele, nechte si to až na noc, jo?"
"Ta asi bude pěkně divoká," připojí se Iveta a mrkne na Honzu: "Neměli jsme se tak shlukovat, nevyspíme se..."
"To víš, vidíme se jednou za čas," pokrčí Jakub omluvně rameny. "Ale že jsi to ty, budeme jako myšky."
"Radši makej, ať máme vůbec kde spát," zašklebím se na něho. "Jde ti to jak psovi pastva. Ostatní už mají hotovo."
"Jaká láskyplná slova," baví se Honza.
O chvíli později, kdy stojí i náš plátěný domeček, si zalezu dovnitř a tiše, leč důrazně Jakuba upozorním: "Odpusť si ty sexistický narážky, jo? A o zdrobnělinky se tě taky nikdo neprosil. Sebastian mi nikdy neříká lásko."
"A jak ti říká?"
"Jano!"
"To nezní moc něžně a jemně," připomene s úsměvem.
"V mailech mě oslovuje kotě," přiznám neochotně, protože tohle jsem opravdu nevychytala.
Jakub zvedne jedno obočí. "Kotě? To zní pěkně podezřele."
"Proč podezřele?!"
"Je to slizký," vysvětlí. "Jako kdyby se k tobě choval přezíravě, svrchu... Kotě se říká holce na jednu noc, ne?"
"Ty to možná používáš, Sebastian ne!" utřu ho. Vylovím z batohu mobil a napíšu mamce esemesku, abych dodržela svůj slib o hlášení stavu a polohy. Jenom o psychickém rozpoložení lžu, když píšu, že se mám skvěle, jsme ubytovaní (pomlčím, kde) a ráno začíná turnaj.

Kluci navrhují jít se vykoupat, lesklá hladina rybníka k tomu vyloženě svádí, Vanda s Ninou jsou pro, nicméně Iveta namítne, že by bylo dobré přijít na večeři včas a já jí přizvukuji. Nejde mi o pitomý dlabanec, díky všem těm novým dojmům a událostem nemám na jídlo ani pomyšlení, ovšem z představy, že se před nimi a zvláště před Jakubem vysvleču do plavek, mi naskočí husí kůže. Samotným se jim kupodivu do vody nechce a místo aby si zašli do hospůdky v kempu na něco k jídlu, jdou nás doprovodit až k chatové osadě. Vzhledem k tomu, že turnaj není jen dívčí, jak jsem si nevím proč myslela, byť jsou dívky rozhodně v přesile, naši miláčci se bez skrupulí vmísí mezi táborníky a netrvá dlouho, zahlédneme je dokonce i v jídelně, jak se v klidu ládují bavorskými karbanátky spolu s ostatními! Naštěstí mají tolik rozumu, že si nesednou k nám.
"Z toho bude průser," hrozím se. "A odneseme to my!"
"Prosím tě," baví se Nina, "v tomhle frmolu si jich nikdo nevšimne. Jsou tu lidi z různých škol, neznají se vzájemně."
"Předstírat středoškoláky byl Sebastianův nápad," chválí Vanda. "Má pravdu, proč utrácet za večeři?"
Na rozdíl od kamarádek v tom takový vtip nevidím. Zvláště Kazim se svými vousy a la mušketýr na studenta střední školy nevypadá! A to je mu méně než Honzovi, který se svým mecháčkem na hlavě vypadá z jejich trojky nejmladší.
"Neřekla bych, že si jich nikdo nevšímá," usměje se Iveta. "Sledujte holky ve frontě u okénka..."
Samozřejmě, všechny volejbalové naděje ve sportovních úborech, co čekají, než se na ně dostane řada, nemají nic lepšího na práci než házet očima po těch třech - a není to jen tím, že sedí kousek u vchodu! Na Sebastiana se zalíbením pohlédne každá, s trávovým šátkem je nejen hezký, ale i hodně nápadný, a Kazim také stojí za otočení.
"Proč na ně ty slípky tak zírají? Prozradí je!" děsím se.
"Na to přece musíš být zvyklá, ne?" podiví se Vanda mé reakci. "Kluci jako Sebastian pozornost přitahují."
"Nezáleží na tom, jak moc po nich ostatní koukají, ale na tom, jak se chovají oni. A jim to očividně problémy nedělá," usoudí docela rozumně Nina. "Jsou přirození, zapadnou sem."
Maličko mě tím uklidní, trochu strachu si užiji, když kolem nich projdou dva učitelé, ale jelikož je nechají bez povšimnutí, jsem schopna dojíst své dva karbanátky. Pak u velké plachty s rozpisem jednotlivých zápasů dívčích týmů zahlédneme Moniku s Kamilou a vydáme se za nimi.
"Hrajeme hned v osm," oznámí nám Monča. "Na hřišti číslo tři s družstvem holek z obchodky."
Přestože to nejpodstatnější už víme, stejně si každá prohlédneme pavouka připomínajícího pyramidu, na jejímž vrcholu povstane absolutní vítěz. Dostat se až na samotný vršek mi přijde jako sci-fi, ovšem postoupit do čtvrtfinále mezi osm nejlepších bychom mohly!
"Hele, Kozina," všimne si Nina našeho drahého tělocvikáře, který už o naší přítomnosti ví, nejspíš ho zateplá zpravila Anča. Jakmile nás zahlédne, celý rozčilený k nám zamíří, a protože nechce budit pozornost uvnitř jídelny, kde je stále hodně lidí, požádá nás, zda bychom nemohly jít na chvíli "na slovíčko" ven.
"Jak si to vůbec představujete? Kdo vám dovolil účastnit se turnaje?!" vychrlí slovíček hned několik a ani jedno není vyslovené v přátelském tónu.
"Každopádně nám ho nikdo nezakázal," namítne Vanda.
"Přijely jsme vám píchnout, pane učiteli," usměje se Nina.
"Cože?!"
"S reprezentací," pomohu mu s orientací.
"Věřím, že by to děvčata zvládla i bez vás," vychrlí a předvede, kde je jádro pudla: "Vybral jsem ty nejlepší."

Je nám v tu ránu jasné, proč se tak rozčiluje! Co kdyby se totiž ukázalo, že se zmýlil a nerozhodl správně, že!
"To se uvidí," slíbí Vanda mnohoznačně.
"Děvčata ze druhého ročníku jsou dotčená," svěří se nám. "Berou to jako projev nedůvěry."
"Chudinky," vyprskne Iveta.
"My jsme byly taky dotčené," vzpomene si Vanda. "Taky nám to přišlo jako projev nedůvěry, když jste vybral je."
"Kolik vás je? Šest? Nemáte náhradnici."
"My to zvládneme v šesti," upokojí ho Iveta.
"Soustředění je odměna za celoroční práci a navíc místo školy," vytasí se s námitkou chabou v samých základech, tudíž ho Vanda okamžitě smete: "Soustředění možná, my jsme přijely jenom na turnaj. A to ve svém vlastním volnu."
"Kromě toho," vzpomenu si, "nás pan ředitel ze sportovního gymnázia pochválil za nebývalou aktivitu."
"No," prohodí Kozina poraženě, "tak hodně zdaru."
"Vám také!" popřejeme mu a na rozdíl od Koziny se dobře bavíme. Tělocvikář semkne rty a mlčky se vzdálí.
"Klasickej šovinista," odfrkne Nina pohrdavě. "Neuzná svou chybu, všechno musí být podle něj!"
"Zítra vyhrajeme, i kdybychom potily krev," rozhodne Iveta a mluví za nás všechny.
Pak se rozloučíme s Monikou a Kamilou, nechce se jim jít s námi pěšky do tábořiště a v noci zase zpátky, prý se zúčastní společenského programu v chatové osadě. Ani se jim nedivím, hned bych si to s nimi vyměnila a určitě ne kvůli zdejším sportovcům!
Celou cestu se od Jakuba distancuji, kráčím mezi Ninou a Ivetou, kterou z druhé strany objímá Honza. Jakub si má co povídat s Kazimem tři kroky před námi, takže to ani není nijak podezřelé. V hospůdce čítající zastřešený výčep a stoly s lavicemi z hrubě tesaných kulatin pod širým nebem kousek od hlavní pláže přímo v tábořišti, kam v sedmi dorazíme, přituhne. Posadím se totiž mezi holky, aby mě od Jakuba dělila hradba v podobě Honzova těla. Sebastian si to nejspíš uvědomí, protože se rozhlédne a láká mě k sobě: "Kotě? Kde tě mám?"
"To je dobrý," odvětím rychle. "Sedí se mi pohodlně."
"Počkej, to je blbý," namítne Iveta a nutí svého kluka, aby se pošoupl.
"Klídek, neblázněte," krotím je. "Místo jako místo."
"Nono," poznamená Vanda všímavě. "Na to, že se vidíte tak málo, se k sobě moc nemáte!"
"Ale jo," mrkne na ni Jakub. "Jana je taková nesmělá..."
"Jana - a nesmělá?" užasne Nina.
Jediné, čím mohu hloupou debatu utnout, je přesednout si. Posadím se o dobrých dvacet čísel od Jakuba, leč ten mě chytne kolem krku a rázně k sobě přitáhne. "Zdání klame. Kotě si potrpí na efekty, před lidmi slušná holka, v soukromí dračice."
Naberu ho pod stolem špičkou sandálu tak, aby ho to bolelo. A taky že kopanec bolí, bohužel ne Jakuba!
"Jau," zakvílí Kazim sedící s Vandou naproti nám. Nevěděla jsem, že má svoje dlouhé nohy natažené pod stolem! "Co je? Co jsem udělal?"
"Nic, promiň, protahovala jsem se," zablekotám omluvně, zatímco Jakub se dobře baví, mrzák jeden! Jeho paže kolem mých ramen mě vysloveně pálí, s chutí bych ji shodila, jenže nemohu, byla bych ještě podezřelejší než dosud.
Pak se rozproudí hovor o všem možném, neúčastním se ho, Jakubova přítomnost mě tak nějak svazuje, raději poslouchám. Nikdo si nevšimne, že jsem nezvykle zamlklá, protože když se to tak vezme, hovor obstarává především Sebastian, toho je slyšet stále, spolu s Kazimem baví celou společnost, Honza je spíš tichý společník, a holky jim musí skákat do řeči, aby se vůbec dostaly ke slovu! Ten hajzlík umí být docela vtipný a společenský, to mu musím přiznat.

Extrovert jak vyšitý, pravý opak Sebastiana! V hovoru se dostanou i na školy, mimo jiné se dozvím, že Kazim je studentem VUT v Brně a závodně hraje fotbal.
"Jakou ty si vlastně vezmeš specializaci?" otáže se Nina Sebastiana, čímž opět stočí hovor do nebezpečné roviny.
"V čem?"
"V medicíně," vysvětlí kámoška. "Taky o ní přemýšlím, víš. Chci si dát přihlášku na První lékařskou fakultu v Praze, možná zkusím i Brno... Jaké jsou přijímačky?"
"Na medinu? Hodně těžký," prohlásí a upije z piva.
"To bych čekala," zasměje se Nina. "Trochu konkrétněji by to nešlo? Z čeho všeho se dělají?"
"No, z biologie... matiky... taky je tam chemie...," vypočítává Jakub zamyšleně. "Jestli chceš, můžu tě na přijímačky připravit. Osobní doučování a tak," zamrká.
"Ostrava je trochu z ruky," usměje se Nina, určitě v hloubi duše potěšena jeho zájmem.
"Ty jsi z Ostravy?" podiví se Jakub.
"Já?" užasne Nina. "Snad ty, ne?"
Tentokrát se strefím, nakopnu ho jen poskočí, div si nepřevrátí pivo. Jakub si uvědomí, že se měl prostudovat můj informativní seznam, a ne se tak hloupě ptát!
"Jo, jenže já tam moc často nejezdím," zahraje přehmat do autu. "Brno je moje hlavní město."
"Nejezdíš domů?" podiví se Iveta.
"Jen občas. Ta dálka, a taky peníze..."
"Na Ostraváka nemáš vůbec přízvuk," uvědomí si Honza, který do té doby víceméně mlčel. Lépe by udělal, kdyby to tak zůstalo!
"No fakt," přidá se Nina. "A nemluvíš spisovně."
"Tady vidíte, co ze mě udělalo Brno," zavtipkuje Jakub. "To máš jako když žiješ v cizině. Taky se za chvíli naučíš jejich řeč."
"A jak to, že spisovně píšeš?" vyzvídá Vanda.
"Všechny ty nádherný maily jsou spisovný," přidá se Nina.
"Vážně?" usměje se a radši se podívá půllitru na dno.
Rychle do hovoru zasáhnu: "Nejspíš je psaný projev zažitější mnohem víc než mluvený, ten se rychle odnaučí."
"To bude ono," uculí se na mě Sebastian. "Já tě nemít, kotě, jsem ztracenej..."
Všichni se tomu zasmějí jako vtipu, tudíž se donutím k falešnému úsměvu.
"A jak to máš s tou specializací?" nedá si Nina pokoj. Ta holka je jako zimnice, ne a ne přestat!
Jakub po mně střelí očima, aby se ujistil, jak to se Sebastianem je, proto nenápadně zavrtím hlavou a on správně pochopí, že dosud žádnou specializaci nemá. "Asi zůstanu u všeobecnýho lékařství."
"Já bych si vybral gynekologii," prohodí Kazim a všichni se znovu zasmějí, jen Vanda se rozčiluje: "Ty úchyláku! To se tedy dozvídám věci! Léčit pipiny by chtěl!"
"Mít tu možnost, bral bych spíš rentgen," usoudí Honza. "To mi přijde jako taková čistá práce. Vždycky zalezeš do vedlejší místnosti, nedýchat, dýchat, hotovo. Třeba rentgen plic... nebo prsu, to by bylo vůbec terno."
"Další úchylák," baví se Vanda.
"Abys okukoval ženský, jo?" zlobí se Iveta naoko.
"No, to se divím, že sis nevybral," podotknu směrem ke svému klukovi. "Bylo by to přesně podle tvého naturelu, že?"
Jakub mi jedovatost vrátí i s úroky, protože se na mne co nejupřímněji usměje, pak mi rukou zlehýnka stiskne levý prs a k pobavení všech řekne: "Ale miláčku, já přece nepotřebuju okukovat cizí baby, když mám doma takovou nadílku!"
V prvotním popudu mu chci vlepit facku, až by mu hlava poskočila, dokonce se k tomu i napřáhnu, načež si uvědomím, že nemohu. Po roce chození a našem vymyšleném sexuálním

životě se nedá předpokládat, že bych byla háklivá na každý dotek! Ten grázl si je toho vědom, ačkoli se už setmělo a prostranství hospůdky je osvětlené několika elektrickými lampami a pro větší efekt i olejovými loučemi, nemohu nevidět, jak mu v očích pobaveně jiskří! Napřaženou ruku nechám zase klesnout, pouze s ní tu jeho důrazně odtáhnu.
"Tady ne," přinutím se k úsměvu. "Jsou tu lidi."
"My vás omluvíme," zubí se Vanda. "Je to lidský."
"A po takovým půstu..."
"Máte to dost blbý, každej odjinud," usoudí Honza. "Kdy jste se vlastně viděli naposledy?"
"Já ti ani nevím," prohodí Jakub neutrálně.
Přehnaná aktivita je někdy horší než třídní nepřítel! Tu jeho odměním dalším kopancem. Leda by si holky nevzpomněly...
"Ty nevíš?" podiví se Nina. Takže si vzpomněly, bohužel!!
"Chceš říct, že si nepamatuješ čtyři sobotní čísla?" baví se Vanda. "Vždyť je to teprve pět dní!"
Honzovi, který v té chvíli pil, zaskočí pivo. "Kolik?!"
Sebastian se na mě s pusou od ucha k uchu pobaveně obrátí: "Nevěděl jsem, že to počítáš..."
"Ti chlapi jsou strašní, že?" zastane se mě Iveta.
Jo," souhlasí Vanda. "Jen mě překvapuje, že i Sebastian."
"Z toho plyne poučení - člověk nemá mít iluze," prohodím.
Jakub mě k sobě znovu víc přitiskne a smířlivě mě líbne do vlasů. "Já se polepším, slibuji."
Poté poodejte Nina kousek opodál, aby zavolala Martinovi, jak to s ním vypadá, a než dvacetiminutový telefonát vyřídí, přinese Honza kytaru a nakonec se pod širým nebem sedí tak příjemně, že kdyby nám o půlnoci pan vedoucí neodmítl nalít s tím, že i tak přesluhuje, nejspíš bychom vydrželi ještě mnohem déle. Líbí se tam dokonce i mně, jelikož dokud Honza hraje a zpívá a my se k němu tu a tam připojujeme, nemusíme mluvit - a už vůbec ne o nebezpečných hloupostech!
"Takže, přeji žhavou noc a horké sny," zakření se na nás Vanda. "A ať to tentokrát počítáš i ty, Sebastiane!"
"Užijte si to," přeje nám i Nina, která bude jako jediná první noc spát sama, Martin prý dorazí nejdříve zítra večer. "A pokud možno ne moc nahlas."
"Neboj, to my si užijeme," ujistí ji Sebastian.
Ve stanu, který je spíš pro trpaslíky než pro skauty, o sebe neustále zakopáváme: ať chci rozestýlat spacák nebo se převléct do noční teplákovky, samozřejmě tak, aby ten bídák neviděl ani centimetr čtvereční nahé kůže, pořád se ho nějak nechtěně dotýkám. A on mně. Ke všemu svit miniaturní baterky, kterou s sebou vzal, zatímco mně nenapadla vůbec, je vhodný tak na strefení se klíče do zámku, avšak na osvětlení vnitřku stanu je krátký. To snad i mobilem, ve kterém mě čekají dvě zprávy, jedna od mamky, v osm mi přála dobrou noc (naivka!), druhá od Zuzany, která se ptá, jak to jde, osvítím víc! Nejdříve s Jakubem nemluvím vůbec, pak, když do něj drcnu loktem, jak si tahám přes hlavu teplákovku, se mu mezi zuby omluvím. "Sorry. Je tu tma jako v chlívku."
"Ale jen si poslož a sáhni si," zasměje se.
"Leda pohrabáčem!" prsknu. "A vůbec, máš hrát mého kluka, ne se chovat tak..."
"Jak?"
"Lascivně!"
"Trochu silnej beton, ne?"
"Ani ne. Nepřeju si, aby ses mě dotýkal, jasný?"
"Dovol, kotě, ale to se vylučuje. Nebo mi snad chceš namluvit, že si se Sebastianem po roční známosti pořád vykáte a zdržujete se veškerých osobních kontaktů? To asi těžko, když tě pigluje čtyřikrát za den," vysměje se mi.

Zalapu po dechu. "O tom přesně mluvím. Pigluje! Takové slovo by Sebastian nikdy nepoužil."
"Možná by řekl, že se milujete," pousměje se.
"Přesně tak!"
"Ale pořád je to jen slovíčkaření," upozorní mě. "Skutková podstata zůstává stejná. Ať se milujete nebo si to rozdáváte, nechováte se k sobě jako jeptiška k rabínovi, ne?"
Chtě nechtě uznám, že na tom něco je. Spíš tedy nechtě!
"Dobře," připustím neochotně, "ale všeho s mírou. Nemusíš se tak předvádět! Sebastian není žádnej exhibicionista."
"Copak se předvádím?" užasne. "Kdy? V čem?"
"Pořád. Jsi nápadnej jak automat na kondomy ve Vatikánu."
Jakub se rozřehtá, až se skulí i se spacákem k jedné straně. Uložím se a začnu vyťukávat zprávu na mobilu. "Zuzka se mě ptala, jak to jde."
"Mně taky," kývne ledabyle.
"A cos jí napsal...?"
"Pravdu. Skvěle."
"Hm, tak tímhle slovem bych rozhodně vývoj dnešního odpoledne a večera nezhodnotila! Chceš hodně vyhrát, co?"
"No jistě," kývne. "Proto to dělám. A neumím prohrávat."
Další šovinista! Napíšu Zuzaně opatrnější hodnocení: ZATÍM SE TO NEPROVALILO, JDE TO, ALE JE TO ZAHUL!
Jakub si také vyřídí několik sms zpráv, někdo mu i navzdory pokročilé noční hodině odepíše. Jestli je to Zuzka, to nevím a neptám se. Mně neodpoví, tak možná ne.
"Neroztahuj se tak!" nařídím mu přísně. "A doufám, že nechrápeš!"
"Nevím, já se neslyším," pokrčí rameny. "Kdyby náhodou, tak do mě prostě šťouchni, snadná pomoc. Počkej, kam zase lezeš?"
"Pro klacek na šťouchání..."
"Vtipná," vypne mobil i baterku a stan se ponoří do tmy. "Pusu na dobrou noc Sebastianovi nedáš?"
"Sebastianovi bych ji dala," upozorním ho.
"No tak! Týdenní půst, chápeš," utahuje si ze mě.
"Trhni si!"
"Tobě taky sladké sny," chechtá se.
Víc už ani nemuknu. Debil! Možná vtipný a zábavný, určitě hezký, ale co je to platné, když normální debil!
Ke všemu nemohu vůbec usnout. Ležení na karimatce je proti domácí posteli tvrdé a nepohodlné, hlavou se mi honí různé myšlenky, zatímco Jakub vedle mě oddechuje pravidelným spánkem snad minutu poté, co se naposledy zasmál!
Poprvé v životě trávím noc s klukem, jenže jaksi... Ne se svým a trochu jinak, než bych si přála!
Škoda, že v češtině píšeme samé složitější slohové útvary jako jsou eseje, úvahy, reportáže, fejetony a podobně, protože vypravování na téma Můj nejzajímavější prázdninový zážitek, ve kterém bych vylíčila dnešní noc, by byl správný opruz! Naše profesorka by se nestačila divit, až by četla, že jsem spala s klukem sice fyzicky krásným a žádoucím, nicméně mně osobně psychicky odporným natolik, že se nestačím škrábat po celém těle. A pak že existují alergie pouze na něco! Určitě i na někoho. Do rána budu posetá červenou vyrážkou!

VIII. Pátek, 29. června

Noc je opravdu příšerná a poprvé po hodně dlouhé době jsem ráda, že mohu vstávat. Ráno mě vysvobodí! Potichu, abych Jakuba nevzbudila, tedy ne z nějakých ohledů, ale proto, že s ním chci trávit co nejméně času, vyštrachám z krosny dres a sportovní spodní prádlo, vyplížím se ze stanu a doběhnu si dát sprchu. S holkama se setkám hned po návratu z umýváren. Rozhodnou se hygienu nijak nepřehánět a se zíváním společně zamíříme krásným svěžím letním ránem slibujícím ještě krásnější den k Mokré louce. Ve čtyřech, Vanda se nám svěří, že se jí Kazima vůbec nepovedlo probrat. Iveta byla úspěšnější, Honzu vzbudila, avšak když viděl, že Kazim ani Sebastian nikam nejdou, zalezl zpátky do pelechu.
"Sebastian je fakt kořen," rozplývají se holky cestou. "Je s ním psina, nezkazí žádnou legraci."
"Musím říct, že i mě příjemně překvapil," svěří se mi Vanda. "Podle mailů jsem ho tipovala na zakomplexovaného chudáka, ale spletla jsem se. Je to super bavič."
"Normálně takhle rozvernej nebývá," zahučím rozpačitě, protože rozdíl mezi virtuálním Sebastianem a tím, co předvádí Jakub, je dost okatý. "Nevím, co to do něj vjelo."
"Asi my," zachichotá se Nina. Není daleko od pravdy!
V chatové osadě už jsou dávno všichni na nohou, Monika s Kamilou už na nás čekají, a přestože do začátku našeho zápasu mnoho času nezbývá, stihneme ještě lehkou snídani složenou z jogurtu a vloček. Pak už je nejvyšší čas nastoupit na třetím hřišti s umělým povrchem proti družstvu holek z obchodní akademie. Takhle po ránu nemáme skoro žádné diváky, možná i proto, že ani my, ani naše soupeřky nepatříme mezi favorizované týmy, a pak, hraje se souběžně na několika hřištích a ti, co nehrají, se na svůj zápas pilně připravují, na začátku turnaje jsou ve hře všechny týmy, dívčí i chlapecké. S obchodkou jsme se střetly vloni ve vánočním turnaji a neměly jsme s ní žádné větší problémy, pročež předpokládáme, že tomu bude tak i nyní. A skutečně se nepleteme! Holky jsou sice silnější než v zimě, ale i tak je celkem snadno přehrajeme 2:0 na sety. Z časových důvodů se totiž hraje pouze na dva vítězné.
"Slušný rozjezd," pochválí nás ředitel, jakmile mu jsou od rozhodčích sděleny výsledky a my, udýchané a zpocené, s uspokojením sledujeme, jak miniaturní praporek, na němž je tiskacími písmeny napsáno GVN2, zapíchne na vyšší příčku pyramidy, po níž se šplháme k co nejlepšímu umístění.
Anča s Patricií, které se přijdou podívat, se tváří přezíravě: "Měly jste lehkého soupeře!"
"My za rozlosování nemůžeme," namítnu. "Hlavní je, že jsme vyhrály, na jména soupeřů se nikdo nikdy ptát nebude."
"Nebav se s nimi," poradí mi pobavená Vanda. "Ony mají knedlíkárnu, takže ještě lehčího soupeře!"
"Taky vyhrajeme," oznámí nám Patricie sebejistě. "A chceme vidět vás v dalším kole! To už bude náročnější."
"Až budeme na téhle příčce," ukáže Iveta na úroveň semifinále, "přijď, pokecáme."
Svého příštího soupeře zatím netušíme, ten se vykrystalizuje z dalších zápasů, a my máme na určitou dobu čas na oddech. U stánku s občerstvením si koupím jemně perlivou vodu a zrovna ji do sebe s klokotáním nalévám, když k nám dorazí naše mužské protějšky. Jakub si vzal mé námitky k srdci, šátek nechal ve stanu a místo něj si vlasy padající do očí spoutal čelenkou. Z bláta do louže! Sluší mu, hajzlíkovi. Neujde mi, jak si změří mou siluetu v propoceném a odporně elastickém dresu. Okamžitě uchopím tkaninu modrého trička s emblémem školy do prstů a odtáhnu ji co nejdál od těla. Efekt žádný, jakmile povolím, dres se znovu přicucne k mému tělu v podobě druhé kůže. Připadám si jako obnažený hroch, hrozně se stydím za vystouplá ňadra i zadek v elastických šortkách!
Sebastian se na mě usměje a nakráčí rovnou ke mně, aby mě krátce políbil na tvář. "Dobré ráno, koťátko."
"Spíš poledne," zahučím rozpačitě.

"Prosím tě, vždyť jsme vstali málem za kuropění," směje se Kazim mé hlášce. "Poledne je až ve dvanáct, ne? Tak to si ještě počkáme."
"Jak ses vyspala?" zajímá se Sebastian podle své role starostlivě. Herec je opravdu dobrý, to se musí nechat!
"Jsem úplně zničená," přiznám. "Všechno mě bolí z -"
"Neměli jste tak dovádět," baví se Vanda.
"Dals jí tak do těla, jo?" přidá se Honza.
"Z té pitomé karimatky!" dořeknu zvýšeným hlasem, čímž všechny rozesměji, a poodstoupím k nástěnce s vyvěšeným jídelníčkem, přičemž si opět natáhnu debilní dres.
"Tady ti to teče," všimne si Nina Vandina make-upu poškozeného potem a nasliněným prstem se jí snaží rozmazanou linku smazat.
"Prosím tě, proč se maluješ na zápas?" nechápe Jakub.
"Spíš proč se maluje vůbec," zavrtí hlavou Kazim. "Přitom ví, jak se mi nelíbí zmalovaný holky. Jsem pro přírodní krásu, žádný uměliny. Natož se nalíčit na sport..."
"To jsou holčičí věci, tomu nerozumíš," odbyde ho Vanda.
"Ukaž, ty jsi namalovaná?" podiví se Honza. "Nevšiml jsem si. A jo, tady ti to taky teče..."
"Starejte se laskavě o sebe, jo?" naštve se Vanda.
"Víš, to je první, čeho si u holky všimnu," přizná se Kazim. "Jestli je hezká přirozeně, nebo uměle."
"To já si prvně všímám úsměvu," přidá se Honza. "Jakmile se baba usměje, je jasný, že je sympatická."
"Abys to okukování cizích úsměvů nepřehnal," varuje ho vesele Iveta. "A ty, Sebastiane?"
Jakub, rozvalený na trávníku a opřený o lokty, si dál žvýká stéblo trávy a přestože Iveta sedí těsně u něj, nereaguje.
"Sebastiane? Jsi hluchej?" Teprve když s ním zacloumá, Jakub si uvědomí, že mluví na něj. Zvednu oči v sloup. On snad přes noc zapomněl, jak se jmenuje, na Sebastiana neslyší! "Co tě na holce zaujme na první pohled?"
Jakub hodí okem po mně, stále vzdálené pár kroků u nástěnky, jako by nejdůležitější bylo zjistit, co měli zdejší sportovci v pondělí k obědu! Stojím k němu bokem, tudíž si změří můj profil a pobaveně odvětí: "Záleží na tom, ze který strany ji vidím."
Kluci zachytí jeho pohled a popasou se očima na mém poprsí. Rychle se k nim obrátím zády a oni se válí smíchy!
Jméno druhého soupeře se dozvíme vzápětí - holky ze soukromé manažerské akademie. Ty neznáme vůbec, a to, jak hrají, se dozvíme před obědem, když proti nim nastoupíme. S tím štěstím možná měla Patricie s Ančou pravdu, opět stačí dva sety, abychom si zajistily výhru, tentokrát dokonce s ještě vyšším bodovým rozdílem, než tomu bylo s obchodkou!
"Dobrý!" chválí nás kluci, kteří nám dělali obecenstvo, což tedy v mém případě znamenalo, že mě pěkně znervózňovali. Na oběd se opět vetřou s námi, jelikož už je při poflakování po kempu viděla spousta lidí, nikdo se nad jejich přítomností nepozastavuje.
Třetí a poslední zápas, který nás dnes čeká, si to ovšem v náročnosti vynahradí. Hrajeme těsně po jídle, kdy nás v žaludcích tlačí rizoto, a navíc proti holkám z gymnázia Jana Amose Komenského. A ty jsou dost namakané! Než se nadějeme, v prvním setu nás rozdrtí 25:14! Nepomůže ani fandění, jakého se nám dostává od našich kluků. Ke všemu se mezi diváky objeví i kompletní družstvo včetně náhradnice z GVN 1, které má z našeho výprasku docela určitě radost!
"Tak to ne," šeptne Vanda. "Makáme, jde o prestiž!"
Přestanu myslet na to, že se mi dres odporně lepí na tělo, snažím se hodit za hlavu dokonce i to, že ti tři visí pohledem na mých pohupujících se ňadrech, soustředím se pokud možno jen na hru - a holky jakbysmet. Snažím se hrát nejlépe ve svém životě, to aby ten namyšlený blbeček viděl, že sice z naší šestice mám největší zadek, ale nejsem žádné nemehlo! Po

úporné snaze se dostaví výsledky: druhý set vyhrajeme 30:28. Soupeřky z Jánoš Ámose, jak se familiárně jejich ústav nazývá, znervózní, nejsou si už tolik jisté, a začnou dělat chyby. Určitě je rozčiluje i halasné skandování kluků, jejich "GVN, do toho!" se nese široko daleko a vábí pozornost dalších a dalších lidí. Třetí, rozhodující set je stejně vyrovnaný jako ten druhý, získat dvoubodový náskok se zdá takřka nemožné! Jakmile se podaří bod jednomu družstvu, to druhé okamžitě vyrovná. Po těžkém a urputném boji jsme to právě my, kdo zvítězí, když se nám podaří tři body za sebou. Vanda nejprve vyrovná, moje nechytatelná smeč nás dostane do jednobodového vedení a Vandin přesný míč ho zvýší na dvojbodové - a máme to!
Jelikož je více než jasné, že postupujeme do zítřejšího čtvrtfinále, naše radost nezná mezí. Kyselé úšklebky slepic ze druháku jsou nám dostatečnou odměnou, holky se tiše vzdálí, pouze Míša má tolik soudnosti, aby suše prohodila: "Dobrej zápas."
To si myslíme také! A kluci rovněž. Celou cestu do kempu se mluví jen o zápase, jak jinak. Jsme unavené, upocené, zaprášené - ale spokojené.
Nápad jít se vykoupat mě sice neuvádí ve vytržení, ovšem vzhledem k celkovému rozpoložení ho svým způsobem vítám.
Zaplavat si v krásném lesním rybníku je nádhera, škoda jen, že mi ji kazí okolnosti. Především Vanda v plavkách tango spodním dílem, ze kterého jsou všichni tři kluci u vytržení a musí se podívat na její vytetovanou růži zblízka. Nina v lambádkovitých plavečkách vypadá štíhlejší než v oblečení, snažím se nedostat se do její blízkosti, aby zbytečně nevynikly moje proporce a nesváděly ke srovnávání. Přes dvojdílné plavky klasického střihu si navleču tričko, které shodím těsně před vstupem do vody, a to, že jsem osmělená okamžitě, jistě nemusím dodávat. Kdepak efekty a pištění, jako to dělají ty dvě po kolena ve vodě, když se nechají nahánět kluky! Vandu musí do vody Kazim dotlačit, o Ninino osmělení se ochotně postará Jakub, poté, co ji dohoní, ji v náruči přinese až k rybníku a hodí do vody. Když je to baví...!
Zaplavu si, parádně se osvěžím a jakmile vylezu, okamžitě si zase navleču tričko bez ohledu na to, že ho celé namočím. Sednu si na travnatý břeh a obejmu kolena rukama. Jakub si nejspíš uvědomí, čí protějšek vlastně představuje, tudíž nechá cákání a přijde si přisednout.
"Proč jsi na mě nepočkala? Zaplaval bych si s tebou." "Užil sis to i tak, ne?" opáčím sarkasticky, přičemž se na něj ani nepodívám. Oba sledujeme dění na kraji rybníka, Vandinu siluetu obtékají paprsky odpoledního slunce, dlouhé zmáčené vlasy poletují kolem hlavy, jak se z nich snaží vytřepat vodu, a vůbec vypadá jako víla. "Pěkná holka, co?" "Jo," usměje se. "Blondýnky prostě mají něco do sebe." "Blondýnky? Mluvíš o Nině? Myslela jsem Vandu." "Vanda je krásná," připustí, "ale tak nějak... moc výstředně. Mně se líbí zajímavý typy. Nejlíp světlovlasý. Nina je bloncka jako Zuzka, stejnej typ..." , Ještě kdyby si stoupla bokem, že?" zaironizuji. Pobaveně se zasměje. "Zrovna u ní bych toho moc neviděl. Ale zase má jiný přednosti. Je taková roztomilá..."
"No," zašklebím se, "aby ses nerozplynul."
Pobaveně se zasměje. "Vždyť ses mě na to ptala, ty jsi o tom začala mluvit, ne já."
"A o čem jsi chtěl mluvit ty?"
"Třeba o tom zápase," pokrčí rameny. "Hrála jsi fakt dobře, překvapilas mě. Tvoje smeče byly přesný. Ty a Vanda jste jim to vyhrály, na vás dvou stojí celej tým. A pak ještě na Ivetině podání, ta holka má dobrej servis. Ostatní jsou tam jen do počtu. Vy to táhnete."
"Hele, nesnaž se," zarazím ho.
"S tebou je to těžký," pokrčí rameny. "Nesmím tě ani pochválit, ani zkritizovat... Co vlastně chceš?"
"Aby ses choval jako Sebastian, nic navíc!"
Pak už vylezou z rybníka i ostatní a společně zamíříme do sprch. Kluci se nabízejí, že nám půjdou umýt záda, musíme prý být po zápasech unavené, rádi by nám pomohli, úchylové, ale naštěstí jsou sprchy přísně rozdělené na pánské a dámské a oni se neodváží vlézt do dámských. Kemp se totiž zaplnil zhruba do poloviční kapacity, zdaleka tu nejsme sami.

Umyji si vlasy a zahalena v osušce fofruji ke stanu, abych se převlékla do suchého oblečení dřív, než se vrátí ze sprchy Jakub. Povede se mi to jen částečně, mám na sobě kalhotky a podprsenku, když se vecpe dovnitř.
"Nechceš chvíli počkat venku?!" osopím se na něho.
"Kotě, po roce chození?" oblečen jen v bermudách se dál štrachá ve svém báglu, jako bych nic neřekla. Na opálených vysvalovaných zádech se mu lesklou kapičky vody a na dálku voní pánskou vodou po holení. Pak náhle ustane a zvedne hlavu. Podívám se, co sleduje, a spatřím stín mířící ke vchodu do našeho stanu. Patří Vandě, jak se dovtípím vzápětí, když se ozve její hlásek: "Jano? Neruším?"
Než stačím odpovědět, Jakub se chopí iniciativy, ve zlomku vteřiny mě povalí naznak a s dlaní svírající košíček podprsenky tělové barvy přitiskne svoje ústa na mé. Nelíbá mě, prostě se jich jen tak dotýká. Vše se stane tak rychle, že ani nestačím zaprotestovat. Pak, když se ve stanu setmí, jak se v jeho vchodu objeví skrčená Vanda, mi dojde, k čemu celá ta komedie.
"Jé, ruším," zahihňá se rozveseleně a zase vycouvá. "Chtěla jsem jen půjčit pomádu na rty, ale to počká, až budete hotoví..."
Jakmile se vchodový dílec vrátí na původní místo, prudce od sebe Jakuba odstrčím. "Ty úchyláku!" šeptnu rozzuřeně.
"Neříkalas, že se mám chovat jako Sebastian?" připomene mi pobaveně. "A ten je nějak náruživej, jak jsem pochopil." |
"Koukej se radši naučit ten můj seznam!" odseknu. "Hraješ! Sebastiana a přitom na tohle jméno ani neslyšíš, pch!"
"Nemám to zažitý, to se nediv," hájí se. "Kdo by si navíc! pamatoval tak blbý jméno? Nechápu, že se vám, holkám, líbí. Jak se vlastně ten chudák jmenuje příjmením?"
"Proč chudák?!"
"Když se mu rodiče takhle pomstili..."
"Tss! Sebastian Foltýn."
"No tě pic," zhrozí se. "To si nezapamatuju."
"Naučím tě takovou pomůcku: můžeš si to pamatovat podle knížky Karla Čapka - Život a dílo skladatele Foltýna. Pokud ti tedy říká něco jméno Karel Čapek," prohlásím s despektem.
"Čapek? Jo, o tom jsem někdy slyšel," zakření se.
Zavrtím hlavou, ten kluk je vážně jen hezkej! Nasoukám se do džínsů a trička a v esemesce mamce vylíčím, jak probíhal dnešní den, kolik dopadly zápasy a jak jsme nadšené... Druhou, podstatně kratší, napíšu Zuzce: MAM HO PO KRK!
Kamarádku moje trable nijak netrápí, vidí jen to pozitivní, protože odepíše: VYDRZ, HLAVNE KDYZ MU UVERI HOLKY! UCEL SVETI PROSTREDKY A OBCAS JE TREBA PRINASET OBETI PRO DOBROU VEC.
Na večeři kráčíme pěkným vlahým podvečerem, holky kromě Niny se vedou se svými kluky za ruku, tudíž mě Jakub také chytne za prsty a já mu to musím trpět. Napadne mne, že pro něho to musí být stejná přetvářka jako pro mě - tvářit se, že miluje někoho, kdo je mu ve skutečnosti odporný!
Nina celou cestu telefonuje Martinovi, pár kroků za námi tiskne k uchu mobil, soustředěně poslouchá a tu a tam něco prohodí, jo, ne, dobře, nevím... Asi je na něj namíchnutá, že ji nechal ve štychu a ona je chudinka lichá.
"To ti předčítal stavební zákon, či co?" zajímá se Kazim.
"Proč stavební zákon?" podivuje se Nina.
"Ten je taky tak dlouhej a není k němu co dodat..."
Pobaveně se zasmějeme, Vanda vyzvídá: "Tak co? Kdy?"
"Snad zítra. Už mě štve, pořád nějaký komplikace."
"Kluci jsou prostě nespolehliví," přitakám soucitně.
"Zrovna ty si nemáš na co stěžovat," odvětí mi Nina.

"Slyšíš?" chytí se toho Jakub. "Koukej si mě víc vážit!"
Oblažím ho pohledem tak ostrým, až se pobaveně rozřehtá.
V kempu se samozřejmě navečeříme všichni, čočka s uzeným masem, okurkou a chlebem přijde vhod všem, natož zadarmo, a u rozpisu hracího plánu, před kterým se tísní davy zvědavců, k našemu ne zrovna velkému nadšení zjistíme, že ty nány ze druháku postoupily do čtvrtfinále mezi osm nejlepších také! Škoda, mohly jsme být na koni. Navíc nás zítra čeká družstvo holek ze střední pedagogické školy, které základním kolem projelo jako vlak tunelem - bez zastavení. Všechny tři zápasy vyhrály a vždy jim stačily jen dva sety!
Jelikož nemáme chuť zůstat a dívat se na vítězné ksichty Aničky a jejích kolegyněk u společného táboráku, vrátíme se zpátky do tábořiště a u malého ohniště pod vysokou borovicí vedle našeho minitábora si rozděláme ohýnek vlastní. Malý, ale náš, jak prohlásí Iveta, a jde s Honzou koupit do kiosku s otevírací dobou protaženou do deseti večer buřty a pivo.
Vlastně je to fajn, vytáhneme si k ohni karimatky, abychom se neváleli na holé zemi, později, když čas pokročí a večer zvolna přejde do noci, která je o něco chladnější, si přes sebe přehodíme spacáky. Honzova kytara nezahálí, ten kluk fakt umí, vydržela bych ho poslouchat celé hodiny, ale on to střídá a dopřává nám pauzy na povídání.
Nad lesem se objeví kolo měsíce, jemuž do úplné kulatosti mnoho nechybí. Jeho svit se odráží v temné hladině rybníka a vůbec celá scenerie vypadá víc než romanticky. Na okamžik zmlkneme, abychom si to vychutnali.
"Být básníkem, napíšu o tom sonet," prohodí Kazim pobavéně, když vidí, jak nás ta krása bere. "Ale nejsem."
"Sebastiane? Zarecituj něco," napadne Ninu.
"Já?" usměje se Jakub. "To jsi nekápla na toho pravýho."
"Copak ty nemáš rád poezii?" podiví se Vanda.
Než stačím zasáhnout, opět se pohybujeme na ostří hrany, Jakub je rychlejší: "Ale jo, třeba Polámal se mraveneček, ví to celá obora, je moje nejoblíbenější. Mám pokračovat?"
"Radši ne," zarazím ho varovně.
"To jsi na tom stejně jako já," směje se Honza. "Mně utkvěl v paměti akorát tak Skákal pes, přes oves."
Iveta se dobře baví. "Tipovala jsem tě na Kočka leze dírou, tak to jsem se ani moc nesekla, co?"
"Počkej, ale co ty básničky, které jsi psal Janě?" vyzvídá Vanda. "To nebyly perly typu mraveneček v lese těžkou kládu nese..."
Jakub pokrčí rameny: "Přiznám se vám, jak to vlastně je. Já jsem..."
Všechno se ve mně sevře. Panebože, on to prozradí!!!
"... ty básničky opisoval. Sám jsem nevymyslel žádnou," dodá. Cítím se jak po čerstvě prodělaném infarktu!!
"Opisoval?" užasne také Nina. "Tys je nesložil? Jano...?"
"Nikdy jsem netvrdila, že je jejich autorem!" ohradím se stále ještě roztřeseným hlasem.
"A co tahle: Pod mlhou tvé pleti jiskření se tají, pod lupínky víček stíny rozkvétají, samota tě stíná v nocích beze snění... ?" zarecituje Nina.
Páni, ona si to pamatuje doslova! Co mi dalo práce v knížkách poezie vybrat vhodné básně...
"To je Halas."
"Nejlepší jsou písňové texty, těch si pamatuju dost," usoudí Honza a uhodí do strun, aby nám to předvedl názorně. Konečně si mohu vydechnout! Tohle bylo dost husté, uf.
Jakub si všimne, že se tvářím jak po ráně elektrickým proudem, pobaveně si mě přitiskne k sobě a provokuje: "Co je, teta? Nějaká pobledlá..."
"Určitě to v téhle tmě poznáš," zavrčím.
"Já poznám věcí," usměje se. Chvíli společně posloucháme Honzův příjemný alt. Ačkoli tenhle kluk vzhledem nešlape Jakubovi ani na paty, naprosto chápu, proč ho Iveta miluje.

Zabouchnout se do krasavce znamená zadělat si na spoustu trápení a koledovat si o pořádné zklamání!
Kazim vytáhne z kapsy krabičku cigaret a zapálí sobě i Vandě. Kámoška je totiž kuřačka na efekt, nemůže zůstat pozadu, hned se sápe po bílém hřebíku do rakve, jak jim babička, bývalá kuřačka, říká. Jelikož mamka trpí na astma, babi kouření omezovala a omezovala, až přestala úplně. Jelikož odmalička slýchám, že je kouření nezdravé, nikdy jsem kouřit nezačala a po pravdě řečeno mi cigaretový kouř páchne. Třeba spolužák Erik, který zdolá denně krabičku, je jím nasáklý skrz naskrz, což je dost odporné.
Tentokrát však kromě Vandy projeví zájem i Jakub. "Co kouříš? Ronsonky. Dej mi jednu, ať ji zkusím. Marlbory mi došly už včera a tady v kiosku mají jen samej hnůj."
Kazim mu hodí přes ohýnek celou krabičku, Jakub ji zručně chytne a jelikož u sebe nemá sirky, připálí si rovnou od Vandy a zkušeně zašlukuje.
"Ty kouříš?" podiví se Nina. "Jana říkala, že jsi zapřísáhly nekuřák."
Do háje, další bota! Nenapadne mě nic lepšího než si zahrát na těžce dotčenou: "No Sebastiane?! Tvrdils mi, že jsi kouřil naposledy ve čtrnácti a hnusilo se ti to. Jak to, že jsi zase začal?! Tys mi lhal!"
Kluci se pobaveně zasmějí, holky se dobře baví a se zájmem sledují, jak náš spor dopadne.
"I muži mají své dny," zastane se Sebastiana Kazim.
"Jenom maličko," odvětí Jakub naoko pokorně.
"Tak to ne, kamaráde," rozčilím se a využiji situace k náhlému nápadu: "Víš přece, co jsme si domluvili, ne? Za každou vykouřenou cigaretu třicet kliků! A fofrem."
"Drsný," baví se Honza.
"To jako hned?" informuje se Jakub.
"Samozřejmě," potvrdím s uspokojením. To máš za to osahávání, chlapče!!
"Jak chceš," prohodí Jakub s úšklebkem a jakmile cigaretu dokouří, kousek od ohniště se pustí do klikování. S chutí mu jednotlivé kliky počítám, to tak, ještě by je ošidil! Postupně se ke mně přidávají i holky a nakonec to má s celou parádou, u třicátého kliku mu Nina zatleská. Šlo mu to pěkně svižně, podle všeho dělá nějaký sport, má kondičku.
"Ty jsi na něj jak na cizího," směje se Kazim.
"Taky si říkám," přidá se Jakub. "Co jsme tady, chová se ke mně odměřeně a je chladná, člověk si málem nesmí ani sáhnout... K čemu mi pak je, že chodím s takovým pokladem?"
Nejradši bych ho nakopla, ale je ode mě vzdálen více než i na dosah nohy, a pak, holky by z toho měly druhé Vánoce. Smějí se i takhle, jako by řekl nějaký vtip!
"Jana?" užasne Iveta. "A chladná? Není možná!"
"Pořád nám tvrdí, že nemůže bejt bez sexu," vzpomene si Nina. "A ty taky ne. Děláte to vždycky a všude..."
Tohle sdělení Jakuba zaujme ještě víc, pobaveně na mě mrkne. "To jsou věci..."
Vanda, která už má z vypitých lahváčů trochu v hlavě, si otře ústa od hořkého moku a zeptá se: "Jaký to bylo, když jste si to rozdali v Punkevní jeskyni?"
Jakubovi, který zrovna pil, projde pivo nosem.
"Ty čuně!" řehtá se Iveta, kterou nechtěně poprskal.
"Kdeže...?" vyheká ze sebe nevěřícně.
"Nebudeme to snad rozmazávat, ne?" zasáhnu namíchnuté.
"Jo, na to si vzpomínám," zachichotá se Nina. "To jsi nám vyprávěla, Jano. Ty se nepamatuješ, Sebastiane? Přece v Punkevní jeskyni mezi dvěma prohlídkami, zůstali jste tam dýl, za výpravou, a rozdali si to tam, než vás došli další."
"Ty jo," uzná Kazim s úsměvem, "to je dobrý. Koukám, že máte rádi neobvyklá čísla, jo? Jaký to bylo?"
Jakub vykašle poslední zbytky pěnivého moku a pobaveně vysvětlí: "Studený, jaký jiný. V jeskyních je pěkná kosa. Lepší to bylo ve vlaku..."

Ustrnu. Co to plácá, proboha...?!
"Ve vlaku? O tom nic nevíme," baví se Iveta. "Povídej."
"Jednou, když jsme jeli spolu k nám do Ostravy," pustí se do vyprávění, aniž by si všímal mého nenápadného strkání, "byli jsme sami v kupé, cesta dlouhá, no tak jsme si ji ukrátili tím nejpříjemnější, co se dá podnikat..."
"Nech toho!" snažím se ho zarazit slovně, když na mimiku ani šťouchance nedbá.
"Ve vlaku? Síla," uzná Nina.
"A dál?" vyzvídá Vanda.
"Nebýt toho, že na nás v nejlepším přišel průvodčí, by to bylo super," dopoví Jakub. "Kotě z toho mělo šok."
Všichni jsou mrtví smíchy. "A co na to průvodčí?!"
"Ten už tak nadšenej nebyl," připustí. "Nabídl jsem mu, ať se přidá, ale Jana nechtěla.
"Ty!" oženu se po něm, tentokrát bez ohledu na ostatní.
"Náhodou," prohlásí Kazim skoro obdivně, "líbí se mi holky, který jsou správně nažhavený a umí si to užít."
Jakub mě obejme, podrží mi ruku, abych se nemohla prát, a tu svou klidně zasune pod mou mikinu. "Nemůžu si stěžovat. To jenom tady před vámi dělá takový drahoty... Viď, miláčku?"
Než stihnu cokoli namítnout, spojí svoje rty s mými. Z dálky a v přítmí prosvětleném jen září z ohně to určitě vypadá, že se líbáme, ve skutečnosti držím pevně semknuté rty a on se mě ani nesnaží líbat. Jak přes jeho rameno zjistím, Vandu naše počínání inspiruje, okamžitě si vleze Kazimovi na klín a líbají se také!
Chci se odtáhnout, hlavně se zbavit ruky, která si vesele hraje s lemem košíčku podprsenky, ale on mě nepustí, místo toho šeptne: "Drž, takhle je to věrohodnější..."
Je mi víc než jasné, že to mám zpátky za ty kliky i s úroky! Na druhou stranu pro posílení zdání o roční vášnivé známosti je trocha intimních doteků a gest víc než nutná.
"Zabiju tě," pošeptám mu do ucha ve chvíli, kdy to vypadá, že mě líbá na krku. Cítím, jak se zachvěje v bublavém smíchu.
Chvíli nato naše večerní posezení rozpustíme, na Vandě a Kazimovi je vidět, co budou ve svém stanu dělat. Nina nám popřeje další noc plnou vášně a já mám sto chutí poslat ji do horoucích pekel!
Ve stanu se samozřejmě pohádáme. "Co to mělo znamenat?!"
"O čem mluvíš? O těch klikách?"
"Máš hrát mého kluka, a ne debila!"
"Dovol, abych ti připomněl, že jsi mi toho o svém klukovi nic neřekla."
"Napsala jsem ti lístek!"
"Tam toho bylo hodně málo. Dokonce ani o tom, že je nekuřák, ses neráčila zmínit. Navíc jsem ten seznam ztratil."
"To je přesně tvůj přístup! Ze všeho mít akorát legraci!"
"O co ti jde?" pokrčí rameny. "Proč myslíš, že nám to holky žerou?"
"Protože jsi dobrej?" opáčím ironicky.
"Třeba," zasměje se. "Že já jsem dobrej, to vím, ale kdo by řekl, že ty jsi taková dračice? Povídej, jaký to bylo v Punkevní jeskyni?"
"Polib si!"
Jakub se smíchem zaleze do svého spacáku. Odtáhnu se od něj co nejdále, což v malých prostorách stanu jde dost těžko. Zatímco v tu ránu usne, mě čeká další úděsná noc.

IX. Sobota, 30. června

Ačkoli zápas s volejbalistkami pedagogické školy začíná už od devíti, kluci projeví smysl pro solidaritu a vstanou s námi, aby nás mohli jít morálně povzbuzovat. Jsem jediná, kdo by

přivítal pravý opak! Nahlas však nemohu říct vůbec nic a Jakubovi se vyhýbám, jak je to jen možné.
"Zlomte vaz!" popřejí nám, když kapitánka Vanda vylosuje právo na první podání a Iveta si stoupne na koncovou čáru, nadhodí si míč a úderem dlaně ho pošle přes síť na soupeřovu stranu hřiště.
Budoucí učitelky jsou fakt dobré, mrštné a rychlé. Škoda že Zuzana nehraje volejbal, mohly jsme být na turnaji spolu, byť každá na druhé straně sítě!
Nemám čas sledovat, co se děje mimo hřiště, tentokrát máme o moc víc diváků, polovina družstev s turnajem skončila už včera, takže má čas a jde fandit. Alespoň nás nerozptylují kyselé a nepřejícné pohledy našich spolužaček z gymnázia, jelikož ty si to rozdávají s týmem holek ze zdravotnické školy na sousedním hřišti. Jsem pohlcena hrou tak moc, že ani nestíhám odtahovat dres od těla! Jediné, co si v prchavých pauzách nepozornosti dovolím, je mrknout k pravé straně, kde se povalují kluci. Pokaždé zachytím Jakubův pohled. To, že ho volejbal baví, je chvályhodné, ale nemusel by zírat jen na mne, krucinál!
Nakonec to není zase taková nevýhoda, jak se ukáže. Sice nejsem v ideální herní koncentraci, ale zase mě to bičuje k mnohem lepším výkonům! Povede se mi pár skvělých smečí, za něž jsem odměněna potleskem, podle síly plácání mi nefandí zdaleka jen ti tři, ohlas je málem stejně velký, jako když se něco podaří Vandě. Té totiž na rozdíl ode mě dres vyloženě sluší a dlouhé tmavé vlasy, které jí kvůli zápasu spletla Nina ve francouzský cop, jsou pak úplným magnetem pro oči, především tedy klukovské.
První set vyhrajeme s těsným, tedy dvoubodovým rozdílem, druhý naopak stejně těsně projedeme. Ve třetím, rozhodujícím, jsme už pořádně rozehrané a taky máme docela štěstí, zatímco budoucí učitelky ztratí jistotu. Nakonec se svorně dobereme k vysoké hranici třiceti bodů a za stavu jednobodového náskoku kapitánka z SPgŠ udělá školáckou chybu, kdy se před odehráním na naši stranu dotkne míče počtvrté.
Naše radost nezná mezí!! Znamená to totiž, že jsme se dostaly mezi čtyři nejlepší družstva a hned po obědě budeme hrát o kvalifikaci do finále!
Zhroutím se na trávník vedle kluků, a když mi Jakub podá láhev minerálky, hltavě mu ji takřka celou vypiji.
Monika mezitím zjistí výsledky z druhého hřiště. "Víte, co je na tom nejlepší? Anča a spol to projely!"
Ačkoli to není vůbec pěkné ani sportovní, jásáme tím víc. I kdybychom odpoledne už nepostoupily, probojovaly jsme se do semifinále, zatímco ony jen do čtvrtfinále!
Kozina přestane hrát mrtvého brouka a přijde nám poblahopřát. "Doufám, že se vám bude stejně dařit i odpoledne, teď už je to jenom na vás."
"Měly lehčího soupeře," namítne Patricie.
Kozina se kupodivu zachová jako muž: "Děvčata z pedáku patřila mezi jedny z favoritů, vyřadit je nebylo jen tak."
"Zatímco u zdravušek byl úspěch už ten, že se dostaly mezi osm nejlepších týmů," doplní Nina.
"Jsme prostě lepší, přiznej to," popichuje Vanda a nejsem si jistá, jestli mluví k Patricii nebo ke Kozinovi!
"A taky hezčí," dodá Honza rozveseleně. Pravda, druhačky kromě Patricie a Aničky žádné velké krásky nejsou, ovšem Honzovo nesportovní chování nemůže zůstat bez odezvy.
"To je věc názoru a se sportovními výsledky nemá co do činění," setře ho Kozina, načež se na kluky zamyšleně zahledí a přísně se zeptá Vandy: "Ti tu jsou s vámi?"
Zhrozím se. Teď to praskne a budeme mít po ptákách!
Vanda vykulí nevinná kukadla: "Ne, proč?"
"Já jsem se sportovního gymnázia," zalže Kazim, aniž by okem mrkl. Se svým mušketýrským knírkem je k sežrání!

"A já z gymplu Boženy Němcové," prohodí Jakub drze.
Kozinovi tohle vysvětlení kupodivu stačí, ještě jednou nám popřeje hodně sil a úspěchů a odkráčí i se svými ovečkami. Holky vybuchnou smíchy.
"V Bakově není Gymnázium Boženy Němcové!"
"Ale v Račicích jo," míní Jakub s úsměvem. Nelže, Zuzka se onehdy zmínila, kam chodil na střední školu.
"Jenže tenhle gympl se vůbec neúčastní," baví se Iveta.
"A vadí to někomu?" zasměje se Jakub. "Jak vidíš, ani tomu vašemu učiteli."
Jelikož máme čas nejen do dalšího zápasu, ale i do oběda, rozhodneme se půjčit si lodičky v půjčovně náležící chatové osadě a projet se po Žabáku, nádherné dopoledne k tomu přímo vybízí. Slunce se v rybníce zrcadlí v podobě tisíců maličkých zrcátek, skoro nás oslepuje. Dvě pramičky naši touhu zbrázdit zlatou hladinu uspokojí, vlezu si do jedné spolu s Jakubem a Ninou a posadím se k veslu. Za druhé zabírá Jakub. Veslování není zase taková legrace, jak jsem si myslela, nejspíš má větší sílu, protože když za to vezme, lodička se stáčí na mou stranu a já to nějak nemohu vyrovnat. Kazim s Honzou, kterým to na druhé pramici jde jako po másle, z nás nemohou.
"Lásko, kdybys mě k tomu pustila a sedla si..."
"Ne! A neříkej mi lásko!"
"Tak kotě," opraví se. "Kdyby sis sedla dozadu vedle Niny a dala nohy nahoru, budeš určitě užitečnější..."
"Užitečné jsou leda krávy, protože dávají mléko," odfrknu a zápasím s veslem jako o život, jen abych mu dokázala, že nejsem takové budižkničemu, jak si o mně myslí.
"To jsem přece nemyslel, že jsi kráva," řehtá se a ti ostatní pitomci se smějí s ním.
Zaberu vší silou, takže lodička poskočí a Nině, která si zrovna přesedala na záď, kde by se mohla lépe opalovat, uletí čepice, již nosí kšiltem dozadu.
"Nééé!" zaúpí a sleduje, jak kšiltovka spadne do vody. Rukou na ni nedosáhne. "Moje oblíbená, nosí mi štěstí!"
"Počkej, vylovím ji," nabídne se Jakub, zabere pádlem, abychom se dostali blíž, a nakloní se přes bok lodičky na mojí straně. Honza, který si vzal s sebou digitální foťák, jímž nás fotil při zápase, hodlá záchrannou akci zdokumentovat pro další generace, jak se sám vyjádří. Je mi jasné, že Jakubovi překážím jak já, tak moje veslo, a proto dřív než začne mít připomínky, cuknutím vyháknu veslo z kovového úchytu. Bohužel si nevšimnu, že Jakub zatím přešel těsně za mě - a cuknutí veslem se zastaví až o jeho záda! Nic nedělám polovičatě, tudíž do něho strčím takovou silou, že se zakymácí a letí za čepicí. Cákne to tak, až nás s Ninou celé ohodí vodou.
Posádka druhé pramice řve smíchy, jen kachny v nedalekém rákosí vyděšeně zakvákají a rozlétnou se po rybníce.
Do pytle... Tohle mi nedaruje!
"Tys mě srazila schválně!" prská vodu, jakmile se vynoří, chytí se za bok lodičky a chce se vyhoupnout zpátky.
"To není pravda!" hájím se a s Ninou vyvažujeme rovnováhu, co to dá, jinak bychom skončily ve vodě i my.
"Máš štěstí, že u sebe nemám mobil," upozorní mě. "To bych tě fakt už musel zaškrtit."
Jakub není nemehlo, raz dva je zpátky v lodičce a svléká triko s dlouhým rukávem i nasáklé sandály. Promáčené bermudy si naštěstí nechá, i když ho Vanda popichuje. V mokrých vlasech mu to sluší snad ještě víc, vodou se natáhnou a zdají se delší, musí si je prohrábnout prsty a sčesat z čela. Nemohu nevidět, jak ho holky hltají!
"Ukaž, co to máš na ruce?" všimne si Nina.
„Jé, ty máš tetování?" užasne Vanda a pobaveně na mě ukáže prstem: "A to bylo řečí, jak se ti lidi s tetováním oškliví, že? Mají ho jenom basmači a podobně.“

Podívám se na Jakuba a on pokrčí rameny. Také jsem si dosud nevšimla, že je tetovaný! A i kdybych všimla, stejně bych s tím nic nenadělala... Po očku si prohlížím obrázek na jeho levém vnitřním předloktí znázorňující dýku, ne, spíš historický meč, kolem kterého je ovinuté tělo hada. Není nijak veliký a je dost dobře provedený, nutno říct, že nevypadá nijak odpudivě, jak bych čekala.
"No jo," prohlásí v roli Sebastiana. "Janě se na mně nelíbí věcí... Tohle je další z nich."
Zachytím Vandin pohled, který přímo říká ta by mohla obliznout všech deset!, nahlas však naštěstí mlčí.
"Tobě se hnusí lidi s tetováním?" zatváří se Kazim naoko zklamaně. Jeho rukou potetovaných od zápěstí k ramenům jsem si samozřejmě dávno všimla, nešly přehlédnout. "To mě dost mrzí. Ale basmač nejsem..."
"Hlavně že se to líbí Vandě, ne?" opáčím neutrálně.
"Bude to skvělá fotka," libuje si Honza, kterému se podařilo nafotit padajícího Sebastiana. "Přímo akční."
Všichni ji samozřejmě chtějí vidět na displeji a je fakt, že se vážně povedla, musím se smát také.
"Super," uzná Jakub. "Pošlete mi ji mailem, jo? Dám si ji jako tapetu na počítač. Adresa je SIR.SHREK® SEZNAM.CZ
Iveta siji poznamená do svého mobilu, aby po návratu domů mohli splnit Jakubovo přání.
"Už ne doktor Freud?" uvědomí si Vanda.
"Jakej doktor Freud?" nechápe Jakub. "Když už, tak budoucí. .. no ten... Doktor Foltýn," vzpomene si pobaveně.
"Ty máš novej mail?" vložím se rychle do hovoru podezíravým tónem. "Tajnou schránku, o které nevím? Mně přece píšeš vždycky jen z adresy DR.FREUD@SEZNAM.CZ?"
"Trocha soukromí je vždycky třeba," soudí Kazim.
"Ale kotě," vzpamatuje se Jakub. "Mám dva maily, na lepší a na horší. Pro svou kočičku jsem tvůj doktor Freud, osobní psychoanalytik, a pro kámoše Sir Shrek."
"Jen jestli ne pro kámošky" rýpne si Vanda.
"Dávej si na něj bacha, Jáni," varuje mne také Iveta.
"Stejně, jak vy dva jste se vlastně seznámili?" napadne Honzu. "Ty jsi z Bakova, on z Ostravy... Trochu z ruky, ne?"
"Láska na první pohled," odvětím rychle, abych předběhla Jakuba a nedala mu šanci plácat nějaké nesmysly.
"Jak romantické," vzdychne zasněně Nina. "V dnešní době!"
"Jen si nemysli," zasměje se Jakub. "Láska na první pohled sice zní romanticky, ale v reálu jde o to, že se setkají dva nadržení a ne zrovna vybíraví lidé."
Všichni vybuchnou smíchy.
"Ty jsi fakt kvítko," poznamená Nina na Jakubovo konto.
"A my myslely, jakej jsi bezchybnej ideál," přidá Vanda.
"Proč ho pořád řešíte?" nechápe Kazim. "Jeho a Janu?"
"Musíme," usoudí Vanda. "Jana nám o něm navyprávěla celý story, takže když máme konečně ten zázrak před sebou, musíme si ho řádně užít, chápeš?"
"Vy jste hrozný baby," usoudí Honza. "Povídáte si detaily... Ty taky, Ivčo...?"
"Já ne!" brání se kamarádka. "To jenom Jana."
"Jana je taková Šeherezáda, koukám," doplní Jakub a vesele se na mě zašklebí. Netuší, jak blízko je pravdy!! Přesně tenhle obrat jsem použila tuhle při hovoru se Zuzkou.
"Pch," zafuním dotčeně.
"Nemrač se," domlouvá mi Kazim. "Tobě sluší úsměv, Jáni. Znáš to, zítra bude líp."
"To je sice pěkný," odfrknu nespokojeně, "jenže k čemu mi to je, když pokaždé, když se probudím, je dnes?!"

Samozřejmě je tím rozesměji, hlavně Jakub se skvěle baví! Pak mě ale napadne, že až se zítra probudím, sice bude v tu chvíli dnes, nicméně na lepší časy se zablýská - pojedeme už domů a tyhle nervy spojené s hlídáním každého slova skončí!
Za soupeře do semifinálového zápasu nám los určí první družstvo ze sportovního gymnázia. Pokud jsme si do téhle chvíle říkaly, že máme celkem štěstí na protivníky, teď nám pořádně sklapne, protože sporťáci jsou vymakaní všichni, natož ti s číslem jedna! Přesto se nevzdáme, dřeme jako koně a rveme se jako lvi, což se odrazí na výsledku a první set dokonce vyhrajeme 36:34! Dá nám to ale pořádně zabrat, zápas je vyrovnaný, bojujeme o každý bod a volejbal spíš připomíná tenis - shoda, výhoda, shoda, výhoda... Buď my, nebo ony. Možná i mou vinou druhý set projedeme 28:30, zvorám podání, což se mi normálně nestává, a tahle skutečnost mne rozhodí natolik, že už si pak nejsem vůbec jistá. Nevím, jestli se nervozita přenese i na ostatní, faktem je, že sil ubývá, na rozdíl od sporťaček z gymplu nejsme zdaleka tak trénované a namakané, a když po urputném boji vyhrají třetí set 26:24, myslím, že je rozhodnuto správně - vyhrály ty lepší.
"Nádherný zápas," slintá blahem ředitel pořádající školy. "Škoda, děvčata, že jste narazila na naše holky v semifinále, tohle byl mač finálové úrovně."
To je sice hezké, ovšem nic to nemění na skutečnosti, že jsme skončily. Aspoň mohou mít ty čůzy druhačky radost!
Poněkud ostýchavě sebou hodím do trávy vedle kluků. Zatímco holky s nimi rozebírají zápas, zavřu oči a schváceně vydechuji, v prstech ruky protivně připláclý dres. Snažím se, aby to vypadalo, že větrám, ovívám se jím, ne že mám mindrák z upnutého oblečení. Jakub ale stejně jistě hltá očima Ninu nebo Vandu, takže mi to může být jedno!
Schválně otevřu jedno oko, abych se ve svém odhadu utvrdila, a nabodnu se na jeho upřený pohled. Uvědomím si, jak asi vypadám - propocená, uřícená, rudá, tlustá... Mimoděk se mi vybaví obrázek od Josefa Lady, Zabíjačka, tak nějak se jmenoval. Bylo na něm vyobrazené prase natažené v neckách, kde ho polévali horkou vodou...
"Co je?!" zeptám se nevrle.
"Nikdy bych neřekl, že jsi tak dobrá," přizná se.
"Jako že s tak velkým zadkem a tímhle vpředu..." odtáhnu tu hnusnou elastickou tkaninu ze svých ňader, "jsem schopná vůbec běhat a hrát volejbal, jo?"
"Ale blbost," pousměje se. "To jsem nikdy neřekl a ani to takhle nemyslel. Jen jsem překvapenej, jak dobře volejbal hraješ. Kdyby ten váš učitel nebyl debil a do reprezentačního družstva vybral tebe, Vandu a Ivetu plus tři nejlepší z toho druhého týmu, musely byste být jedničky."
"Ale... to podání jsem podělala," přiznám se.
"Každej udělá nějakou chybu," mávne rukou. "Jedno podání sem, druhý tam. Musíš počítat těch bodů, které jsi vašemu družstvu nahrála ty sama, a ne být k sobě tak kritická. Ve všem. Ty to máš v povaze, co?"
Na to neřeknu nic, zase oči zavřu a neotevřu je, i když mě jeho pohled vysloveně pálí. Třesky plesky! Paranoia pracuje na plné obrátky, protože asi po čtvrt hodině, jakmile se holky konečně vypovídají z dojmů, zjistím, že to, co pálilo, nebyl pohled Jakubův ani ničí jiný, nýbrž slunce! Připaluje tedy řádně, ještě štěstí, že jsem opálená, Ninu neochrání ani kšilt dávno usušené čepice, její bledá pleť dost nehezky zarudne. Nejradši bych se šla osprchovat a převléct do čistého, ale holky a vlastně i kluci chtějí počkat na finálový zápas, do kterého se propracuje kromě našich pokořitelů ještě Jízdárenská 1. Nakonec se mě také zmocní zvědavost a zápas není nijak dlouhý, holkám ze sportovního gymplu stačí pouhé dva sety na to, aby si zajistily celkové vítězství.
"Dopadlo to úplně ideálně," usoudí Jakub.
"Jak to?"
"Protože takhle můžete říkat, že vás vyřadili mistři, žádní nýmandi," vysvětlí.

"Kromě toho, kdyby ten los dopadl přesně naopak a vy jste vyfasovaly Jízdárenské, dostaly jste se do finále a kdo ví, jak by bylo dopadlo," přidá se Kazim. "Hrály jste s nimi vyrovnaně. Na to, že ony trénují pořád."
A navíc jsme se dostaly dál než naše preferované družstvo, takže účel výletu byl splněn! Člověk je tvor věčně nespokojený, pořád má málo a chce víc a víc. Před turnajem bychom tohle umístění braly všemi deseti. To, jak jsme se holedbaly, že sáhneme po medailích, byly jen hecující řeči.
Takřka okamžitě po skončení zápasu následuje vyhlášení výsledků turnaje, kterého se účastní všechna družstva. Ředitel sportovního gymnázia chvíli vede moudré řeči o prospěšnosti pohybu pro mladý organismus, nabádá nás k lásce ke sportovnímu vyžití a kdesi cosi, prostě zdržuje, načež jeho asistentka rozdá vítěznému týmu medaile a narychlo vytištěné diplomy. Sporťačky si je zaslouží, jsou nejlepší.
Ředitel však ve svém blahořečení neskončil, jakmile jsou medaile rozdány, šokuje nás sdělením: "Dále udělujeme čestná uznání družstvu GVN 2 za aktivní přístup, velkou snahu a nebývalou bojovnost, kterou děvčata dokázala, že v našich turnajích nemáme poražených, ale jen vítězů!"
Všichni nám zatleskají, kluci dokonce hvízdají, nejvíc slyším Kazima, řekla bych. Poněkud rozpačitě přijmeme čestná uznání s našimi jmény, která jim musel nadiktovat Kozina.
"Na závěr vás všechny zvu k táboráku a na diskotéku pod širým nebem," uzavře ředitel. "Dobře se bavte, mládeži, a žádný alkohol, jsme přece sportovci, jasné?"
Podle potutelných úsměvů je jasné určitě i panu řediteli, že se jedná víceméně o jeho zbožné přání, leč skutečnost je a bude jiná.
"Náhodou, tenhle říďa je fér," uzná Nina ve frontě na večeři, která dnes tedy stojí za to. Myslím tu frontu, všichni se k jídelně naženou ve stejnou dobu, tudíž si v ní pěkně pobudeme. A vlastně i večeře za to stojí, kuchařky se vyznamenaly a na rozloučenou připravily kuřecí přírodní plátek na žampionech a opečené brambory.
"Tohle by náš neuznal," souhlasím s ní.
"Třeba to někdo našemu řediteli řekne," přeje si Iveta.
"Myslíš Kozinu?" uchichtne se Vanda. "Ten určitě ne! Nemůže přece přiznat, že se sekl."
"Ale Dvořák by mohl," míní Iveta.
"Jakej Dvořák?"
"Přece ředitel sportovního gymplu. Pořadatel. Chodí s naším říďou na šachy."
"Ředitel sportovního gymplu se nejmenuje Dvořák," namítnu. "Má stejný jméno jako ten detektiv... Sakra, nemůžu si vzpomenout, tak mi přece pomožte!" pobídnu ostatní. "Byl to českej detektivní seriál, detektiv Martin Tlamsa!"
"Chceš říct, že se říďa jmenuje Tlamsa, jo?" pochybuje Vanda. "To se mi nějak nezdá..."
Jakub se na mě podívá s úsměvem od ucha k uchu: "Nemyslíš, pusinko, detektiva Martina Tomsu?"
Všichni jdou do kolem, řehtají se jako cvoci a najednou jsou náramně chytří, každý zná Martina Tomsu!
"No tak jsem se spletla," pohodím hlavou.
"A nejednou," baví se Nina a mává mi před nosem čestným uznáním, pod kterým je podepsán ředitel jako hlavní pořadatel sportovní akce: Ing. Tibor Dvořák. "Tomsa je novej ředitel gymplu Jízdárenská."
"Hlavně že jsem vás pobavila," zašklebím se.
„Jo, někdy se ti povede vtip extra vypečenej," baví se Jakub. "Proto tě tak miluju, koťátko."
Jelikož jsme se mezitím dostali na úroveň pultu s tácy a se třemi krabicemi příborů těsně před výdejovým okénkem, píchnu ho za odměnu do zadku vidličkou. Samozřejmě přes bermudy, ale i tak to ucítí, protože poskočí dopředu a nechtě skončí Nině na zádech, div ji přitom

nepovalí. Tuhle fyzickou (dupne jí přitom zezadu na patu) i psychickou (Nina se údajně šíleně lekne) újmu jí slíbí vykompenzovat tanečkem na diskotéce, čímž ji upokojí.
Po jídle se vrátíme do kempu, sprcha je nutností, stejně jako povinné esemesky či telefonáty. No, u většiny jde o SMS zprávy, ty jsou praktičtější a levnější, hovoru dává přednost pouze Nina, jak má ve zvyku, poodejde se svým mobilem pár kroků směrem k rybníku a následující čtvrthodinu si povídá s Martinem, kterému nakonec nevyšlo ani na skok se za námi a hlavně tedy za svou dívkou zastavit. Mamce napíšu výsledek turnaje, teoreticky jsme skončily druhé, nikdo jiný vyznamenaný nebyl, tak co, Zuzaně k tomu přidám i osobní hodnocení: ZATÍM TO NEPRASKLO A ZDA SE, ZE ANI NEPRASKNE, ZÍTRA RÁNO BALÍME.
Zuzka se nejspíš nudí, protože odepíše vzápětí: A CO JINAK?;-)
KROMĚ PAR INFARKTOVÝCH SITUACI CELKEM FAJN, vyťukám.
Tohle sdělení jí nejspíš nestačí, protože vyzvídá: JAK SE TI JEVÍ JAKUB?
Podívám se na objekt kamarádčina váhání, zda se s ním dát dohromady či ne. Flirtuje právě s Vandou, přetahují se o jakousi láhev, načež se dohodnou a zamíří společně ke kiosku. Ptala ses, máš to mít, pomyslím si a odepíšu: JAKO NAMYSLENEJ TROUBA. NEZLOB SE, ALE JE TO TAK:-)
Na tohle už neodepíše a já nemám čas zkoumat, zda se neurazila, jelikož Nina dotelefonuje a společně se vydáme zpátky na Mokrou louku, přičemž u kiosku, který je cestou, vyzvedneme zbývající dva členy výpravy.
"Neříkal žádnej alkohol?" všimnu si peprmintky ve Vandině ruce a vodky v Jakubově.
"Sebastian usoudil, že starý pravidlo o alkoholu podávaným v malých dávkách v jakémkoli množství by nemělo upadnout do zapomnění," vysvětlí mi Vanda. "Kromě toho my už jsme dospělí a ty, nezletilče, můžeš cucat džus."
Jakub se na mě překvapeně podívá a spontánně se podiví: "Tobě ještě nebylo osmnáct?"
Jen tak tak že si nezaklepu na čelo. Kdyby nejdřív myslel, než něco řekne, udělal by lépe! Jeho přehmat holkám pochopitelně neujde, báječně je pobaví.
"Copak ty nevíš, kolik je tvé holce let?!"
"Jak dlouho že spolu chodíte?" směje se Honza. "Nebyla v té době ještě pod zákonem?"
"Ne, nebyla," odseknu napruženě. "A tobě, lásko, doporučuji koupit si kalendář a neplácat nesmysly. Zjistil bys, že srpen ještě nebyl, takže zatím opravdu ne."
"No jo," pokrčí omluvně rameny. "Promiň. Plete se mi to se ségrou, ta je totiž v červnu."
Málem jdu do kolen podruhé!! Jestliže tím chtěl překlep zaretušovat, povedl se mu pravý opak!
"Ty máš ségru?" užasne Nina. "Nejsi jedináček?"
Jakub se podrbe ve vlasech. "No... Ségra je nevlastní."
Kupodivu tohle vysvětlení stačí, hovor se stočí jinam. Jakub mě vezme za ruku a když po něm hodím rozzuřeným pohledem, zatváří se omluvně, neviňátko samo.
Než dorazíme do chatové osady, večer se překulí v pozdní večer a diskotéka má grády. DJ Nemakoš se vzhlédl v hip hopu, diskotéka pod širým nebem na jednom z hřišť připomíná spíš hip hop party. Nikomu to ale zase tak moc nevadí, dovádí se jak na hřišti, tak u ohně, hlasitá hudba potlačuje veškeré zvuky lesa i noční přírody, prskající oheň krásně voní a jelikož tu i onde zahlédnu tajně propašovanou láhev, vůbec se nedivím, proč je většina sportovců tak rozjařená.
Párkrát si zatancujeme dohromady v kroužku, pak se naše společnost trochu roztrhá, Vanda je ve svém živlu, nechá nám Kazima a když ji požádají o tanec kluci sportovci, bez váhání jde. Iveta s Honzou tančí v jednom kuse, ti si ani sednout nejdou, a Jakub nemá nic lepšího na práci, než nutit Ninu, aby překonala zábrany a připila si s ním. A ne jednou!
"Poslyš, ty mě chceš opít," obviní ho. "Nevypadáš vůbec jako abstinent, spíš jak pijan první ligy!"
"A kdo ti řekl takovou blbost, že jsem abstinent?"

"Jana," oznámí mu, načež se na mě oba podívají.
"Já si to myslela," prohlásím s povzdechem.
"A špatně, co?" pousměje se Kazim.
"To víš, nikdy tomu druhýmu nevidíš až na dno duše," usměje se Jakub. "Nic se nemá hnát do extrémů. Nejsem ani abstinent, ale ani alkoholik, aby bylo jasno. To, že se příležitostně ve společnosti něčeho napiju, snad ze mě ještě nedělá zavrženíhodnej lidskej odpad."
Pokrčím rameny, nehodlám se s ním dohadovat, jsem ráda, že z nesrovnalosti mezi mým vyprávěním a skutečností vybruslil aspoň takhle. Místo toho si odskočím na toaletu ve zděné budově. Beru to zkratkou mezi chatkami, kde je sice tma, pouliční lampy jsou v kempu rozestavěné především podél cest a cestiček, ale zase ne taková, aby se tudy nedalo jít, a pak, je to podstatně blíž.
Za jednou z chatek zahlédnu stín temnější než noční tma. Zarazím se. Je to nějaký keř, nebo... Stín se pohne a já záhy zjistím, že jde o člověka, respektive dva lidi, kteří se objímají a líbají jako o život. Pousměji se, chemie pracuje, není divu, když se mezi tolika sportovci obojího pohlaví tu a tam zajiskří! Hodlám chatku obejít, než si mě ti dva všimnou, ještě by to mohlo vypadat, že je šmíruji, a pak, nechci rušit. Vlastně pocítím osten závisti...! Chtěla bych být na místě té dívky a líbat se se Sebastianem... S tím pravým, ne s Jakubem!! Proč se mi ale Sebastianova vysněná tvář tak nějak čím dál víc ztrácí v mlze a nahrazuje ji Jakubův hezký, byť arogantní obličej?!
Než stačím tiše vycouvat, ti dva se od sebe odlepí a odstoupí o krůček vlevo, čímž se dostanou do mezery, kudy mezi chatkami padá trošku světla z nejbližší lampy. Viditelnost není sice bůhví jaká, ale poznám je v jediném okamžiku. Páni!! Se zatajeným dechem se odplížím do bezpečí.
Jsem z toho přešlá ještě na toaletě, kde se setkám s Ivetou. Všimne si mého vyjevení. "Viděla jsi ducha?"
"Něco horšího," přiznám se. "Už totiž vím, proč Kozina nevybral nás, ale holky ze druháku."
"Kvůli Anče, to je jasný," mávne rukou.
"Ne," převezu ji, protože snaha zalíbit se ředitelově dceři v celé záležitosti nehraje roli - a pokud ano, tak až druhotnou! "Viděla jsem ho, jak se líbá s Patricií."
"Cože?!" vyhrkne a rozřehtá se. "S Páťou, jo?"
"Vzpomínáš, jak nám ve škole říkala, že záleží nejen na výsledcích, ale i na osobních sympatiích?" uvědomím si.
"No vidíš, takže nekecala," baví se Iveta. "Jeník si ale koleduje o pořádnej malér, zaplést se se sedmnáctiletou studentkou. .. Až to praskne, ředitel ho vyrazí."
"Křivdily jsme mu," prohodím zamyšleně. "Nebyla v tom! nespravedlnost ani výhody, ale láska."
"To se dá odpustit," baví se. "Radši abychom to našim holkám neřekly, jinak se to provalí okamžitě. Je to sice škoda, ani nevíš, s jakou chutí bych Vandě oznámila, že ji Kozina odmítl z mnohem prozaičtějších důvodů, než že je gay. Jednoduše se mu nelíbila! Máme mlčet? Co myslíš?"
"Souhlasím," oddechnu si. Na Kozinu mám stejně jako moje spolužačky vztek, na druhou stranu nechci být tou, kvůli které ho vylejí ze školy! "Necháme to osudu."
Plácneme se na stvrzení ústní dohody dlaněmi o dlaň jako ve volejbale a vrátíme se zpátky k ostatním.
Kozinu nechám osudu, co ovšem nechat nemohu, je Sebastian. Tancuje s Ninou ploužák a jsou k sobě tak přimknutí, že jim málem hrozí srůsty! Přistihnu se, že mě to pěkně drásá! DJ Nemakoš buď dostal rozum, anebo ho někdo vystřídal, hip hop vyměnil za zajímavější songy.
"Jsi nějaká smutná," všimne si Kazim.

"Vůbec ne!" ohradím se zbytečně ostře a radši se tvářím, že mě dění na tanečním parketu nezajímá. Jak to, že jemu je jedno, s kým a jak Vanda tancuje?! Mně by to být fuk mohlo, ale není, zatímco jemu nemělo - a je!
Naštěstí ploužák brzy skončí a ti dva se vrátí k nám.
"Tady jsi, kotě," obejme mě Jakub kolem ramen. "Kam jsi mi zmizela? Pojď tancovat, tohle je dobrá písnička..."
Slovenská skupina Peha se svým songem Spomal boduje už spoustu měsíců, líbí se mi také. Nechce se mi tančit, nemám na to náladu, jenže kvůli Nině musím!
"Tvé oblíbené blondýnce Ninušce taky ještě nebylo osmnáct, takže s tím alkoholem a jinými návrhy opatrněji," upozorním ho uštěpačně, když se do sebe vzájemně zavěsíme.
"Skoro slyším žárlivost," zasměje se.
"Toho bohdá nebude! Proč bych měla žárlit?! Na tebe??"
"Nevyšiluj, otáčejí se po nás," uklidňuje mne. "Ty se ke mně chováš pěkně hnusně, tak se bavím, kde se dá."
"Abys nezapomněl, že hraješ mého kluka."
"Tobě to vadilo?" baví se.
"Ani náhodou!" odseknu. "Ale Zuzaně by to mohlo vadit. Aby ti nestrhla body."
"Jak je libo," pousměje se. "Jen mi přišlo, že ty o mou pozornost nestojíš, že je ti nepříjemná."
"Taky že jo," vysměji se mu. "Jde mi jen o holky!"
Tváří mu přelétne úsměv, podle mého samolibý, jak jinak. Mlčky protančíme ještě další dvě písničky, načež zjistíme, že kolem Kazima se sešli i ostatní, takže to ukončíme.
"Nejvyšší čas to tu zabalit, ne?" navrhne Honza a všichni s ním souhlasíme. Jakub mě před nimi políbí krátce na rty, než se vzpamatuji, přejede dlaněmi obliny mých ňader a dodá: "Tak, správně, už se těším do spacáčku..."
Chci ho něčím sejmout, ale předběhne mne Iveta, která pobaveně řekne: "Ty fakt nemáš nikdy dost..."
A já si musím nechat jeho osahávání líbit!
Zpáteční cesta krásnou teplou nocí na přelomu června a července by byla sama o sobě hezká a romantická, nad našimi hlavami svítí miliony stříbrných hvězdiček, žáby v Žabáku kvákají svou symfonii a docela dobře se bavíme, kdyby ovšem nenapadl Jakuba úžasný plán - zkrátit si vzdálenost od chatové osady do tábořiště přes rybník. Proč prý obcházet oblouček podkovy po hrázi a po silnici, když je odtud tábořiště na dohled a noční koupání má svoje kouzlo? To, že s sebou nikdo nemá plavky, nepovažuje ani on, ani ostatní za problém! Nina, kterou už odpoledne mezi zápasy postihly ženské problémy, se nabídne, že půjde pěšky a vezme nám všechno oblečení a mobily.
"Pomůžu ti s tím," přidám se k ní a do svého a Ivetina batohu cpu svršky, které ostatní postupně odhazují.
"Ty s námi nebudeš plavat?" uvědomí si Jakub. "Neblbni, kotě. Přece mi nedáš košem!"
"Jo, dám," ujistím ho. Nejen košem, klidně i almarou!
"Já to nějak unesu, jdi se koupat," pobízí mě Nina.
"Nechci!" odvětím důrazně a nenechám se zviklat, i když mě k tomu přemlouvá nejen Jakub, ale i Kazim. To tak! Mám mindráky v plavkách, natož se vedle krásné Vandy a neméně štíhlé Ivety vysvléct do nahá!! Leda přes mou mrtvolu. Velká ňadra mi sice spousta holek závidí, jenže si jaksi neuvědomují, co to všechno obnáší. Třeba to, že si nemohu dovolit chodit bez podprsenky!
Jakub studem rozhodně netrpí, vy svleče se úplně jako první a počká, až budou všichni naháči na startu, teprve pak mě požádá, abych jim to odpískala. Rozhodli se totiž pojmout noční koupání jako závod přes rybník. Postavu má skvělou, usoudím v duchu. Hasič Honza je na tom obdobně, Kazim je vytáhlejší a není tak svalnatý.

Jakmile zahvízdám na prsty, všech pět se s řevem a s cákáním vrhne do vody a za veselého pokřikování mizí ve tmě.
Vlečeme se s Ninou s batohy samy letní nocí.
"Sebastian je hrozně fajn," oznámí mi. "Závidím ti ho."
"Hm..."
"Ale vůbec není takovej, jak jsi ho líčila. Prý introvert!" dodá se zasmáním. "Jestli je Sebastian introvert, tak se dám na modlení. V mailech působil tak nějak... moc strojeně, přitom je dost živel. Žádnej svatoušek. A to je fajn."
Na tohle téma rozhodně debatovat nehodlám, proto odvedu pozornost: "To je blbý, že nemohl přijet Martin, že?"
"Hm," udělá tentokrát Nina a odmlčí se.
Musel ji pěkně naštvat, když si na ni neudělal čas a ona je tu jediná jako slaměná vdova! Než dojdeme k tábořišti, naháči se už promenují před stany. Jediná Iveta má tu soudnost, aby se zahalila do ručníku! Exhibicionistka Vanda si pročesává prsty dlouhé mokré vlasy a jistě ne náhodou stojí tak, aby celou její sexy nahotu osvětloval měsíc! Ach jo, proč je život tak nespravedlivej?!
"Kdo vyhrál?" zajímá se Nina živě. "Sebastian?"
"Honza," pochlubí se Iveta pyšně. Nakonec, není divu, coby profesionální hasič má kondici v popisu práce!
Jakub mi přijde naproti tak, jak je, tedy nahý a mokrý, a přitiskne mě k sobě. "Chybělas mi, lásko..."
"Počkej," snažím se vykroutit, "tady máte ty věci..."
"To počká," namítne a před ostatními mě políbí. Tentokrát nejde o dotek rtů na rty, nýbrž o skutečný polibek! Pravda, jsme k holkám příliš blízko, všimly by si, kdybychom ho jen předstírali, ale i tak mě tím dokonale zaskočí. Nadechnu se, abych mu něco řekla, ovšem on toho využije a vnikne do mých úst svým jazykem. Jemně, zlehýnka a na krajíček, není to ani tak polibek, jako spíš ochutnávání... Jak se ke mně tiskne a hladí přes tričko, tvrdě mě zatlačí do slabin.
"Nono!" baví se Vanda. "Veřejnej sex, to tu ještě nebylo!"
Násilím ho od sebe odstrčím a do klína mu hodím batoh.
"Jak na cizího," stěžuje si vyčítavě.
"Nechává si to na noc," tipuje Kazim.
"Aha, tak to už se těším," baví se.
Než si dojdu vyčistit zuby, Kazim vytáhne vodní dýmku a nabízí všem kolem. Samozřejmě si nedám, za to Jakub se s tím nežinýruje a prý pro sladké sny si zabafá.
"Tohle kouřit můžu, kotě?" zeptá se mě se smíchem.
"Za tohle budeš těch kliků dělat padesát!" odseknu.
Všichni jsou z nás mrtví smíchy. Nepřidám se k nim, zalezu do stanu a zachumlám se do spacáku až po bradu. Klidně ať si tam s nimi nocuje, mně už je to jedno!
Nenocuje, objeví se ve stanu asi po deseti minutách.
"Spíš?" otáže se zbytečně.
Původně jsem chtěla spánek předstírat, ale nevydržím to.
"Co to mělo znamenat?!" zeptám se šeptem, leč důrazně.
Potichu se zasměje. "Mám hrát tvého kluka, nebo ne?"
"Ty sice hraješ Sebastiana, ale chováš se jako Jakub!"
"No promiň," řekne mírně nakvašeně. "Nemůžu za to, že nejsem tak dokonalej jako Sebastian. Tvůj kluk musí být dobrá kreatura. Má vůbec nějakou lidskou vlastnost? Nějakou slabost? Nekouří, nepije, miluje poezii, je strašnej stydlík a romantik - a přitom tě klidně přefikne v Punkevní jeskyni průvodkyni za zády! Není on trochu divnej?"
"Dovol?!" ohradím se vytočené. "Na něj nemáš!"

"To jsem sám rád," ujistí mě s úšklebkem.
"Hlavně že jsi se sebou spokojenej!"
"Nestěžuju si."
"A rád si sáhneš, co?!"
"Jo," převeze mne. "Stejně jako každej kluk, pokud není gay. Nebo tvůj Sebastian. Ten na tebe nejspíš vůbec nesahá, protože si to jinak neumím vysvětlit. Můžeš mi říct, jak to děláte při sexu? V rukavicích a zezadu? Máš totiž nepřiměřený reakce. Nevědět o Sebastianovi, dal bych ruku do ohně zato, že jsi panna."
Zalapu po dechu. "Ty..." nadechnu se. "Magore!"
Pokrčí rameny, zaleze do spacáku a řekne: "Dobrou, kotě."
Za obě předešlé noci jsem toho moc nenaspala, teď, po ostré výměně názorů s Jakubem, ani nepočítám, že bych vůbec zamhouřila oka! A nejde jen o tvrdou nepohodlnou karimatku, pod kterou cítím každou nerovnost země. Už aby bylo ráno a mohla jsem jet domů!!! Zuzaně to řeknu na rovinu: Jakub je sice krásnej kluk, ale debil, debil, debil!!!!
Debil, který umí něžně líbat...
Po zhruba čtvrthodině dusného ticha se ozve slabé zasténání. Nejdřív si myslím, že to dělá Jakub ze spaní, pak, když se sten zopakuje o trošku hlasitěji, mi dojde, že přichází zvenčí.
Respektive ze sousedního stanu. Tiché vzdechy záhy vystřídá pravidelné a stále hlasitější sténání provázené rytmickými zvuky. Ležím s očima dokořán a koušu se do rtu. Vanda je nemožná!!! Musí ji slyšet celé naše malé společenství a kdo ví, jestli ne i sousedé ve vzdálenějších stanech! Jak v takovém rachotu může Jakub spát?!
Nespí. Ve chvíli, kdy Vandino vřískání vrcholí a přidá se k němu Kazimovo hrdelní zaržání, Jakub prohodí: "Tarzan."
Vybuchnu smíchy a Jakub se ke mně přidá.
V určitých chvílích, byť tedy velice vzácných, s ním musím souhlasit a navíc chtě nechtě uznat, že jsem s tímhle klukem naladěna na jednu notu...
Je to sice debil, co umí krásně líbat...
Debil, co by mohl přitažlivost rozdávat plnými hrstmi a ještě by mu zbylo!

X. Neděle, 1. července
Usnout se mi podaří pozdě k ránu, ale stejně nespím dlouho. Jako obyčejně se probudím první a už nezaberu, útrpně čekám, než se časné ráno změní v dobu vhodnou ke vstávání, abych nestrašila před stanem už v šest. Jelikož ležím na levém boku, pravý mám totálně otlačený, a Jakub na pravém, mohu si na vzdálenost asi čtyřiceti centimetrů prohlédnout jeho tvář. Vlasy má ve spánku shrnuté z čela, tvář opálenou a pichlavou, rovný nos a řasy, které by mu mohla leckterá dívka závidět, tmavé a husté, takže vytvářejí dojem pomyslné linky a dělají jeho oči ještě výraznějšími, než ve skutečnosti díky své barvě jsou. I když je to namyšlený blbeček, ve skutečnosti Zuzaně závidím. Musí o ni hodně stát, když kvůli ní podniká tohle!
Náhle a nečekaně otevře oči. Přímo, bez dlouhého rozkoukávání a mrkání. Prostě zvedne víčka a nachytá mě na čumendě. Jsem z toho tak konsternovaná, lapená vlečným paprskem tmavé modři, že si pár vteřin upřeně hledíme do očí! Pak, když se seberu, se mohu utopit v rozpacích.
"Měl by ses oholit," řeknu mu podivně skřehotavým hlasem.
Pobaveně se usměje. "Tak jo. Jano?"
"No...?" vydechnu.
"Sorry za ten včerejšek," omluví se nečekaně.
"Nic se nestalo," ujistím ho, že je všechna špína minulé noci smazána krásným ránem. "Stejně už jedeme domů, takže... Úkol jsi splnil, je to k neuvěření, ale neprasklo to, i když párkrát jsme měli hodně namále... Hned odpoledne si můžeš běžet k Zuzce pro výhru."

To už zvenčí zaslechneme Honzu, který se shání po nějakém dřevu na zátop. Důvěrné chvilce je odzvoněno, vyhrabeme se ze spacáků a pomůžeme mu roztopit ohýnek, abychom si mohli uvařit čaj v kotlíku. Nikomu z nás se nechce vláčet se až do kempu kvůli snídani, kiosek je mnohem blíž a rohlíky se sýrem a paštikou s horkým čajem vonícím malinami stačí.
Jestliže bylo tábořiště včera zaplněné z velké části, nyní se plní i ta poslední místečka. Prázdniny začínají a krásné počasí vybízí ke stanování a jiným radovánkám. Hladina rybníku se blyští jako vyleštěné zrcadlo, nepohne se ani vlnka, ani větvička olší vysázených podél vody, slunce žhne hned od rána. U snídaně se rozproudí hovor, co kdo podnikne o prázdninách. Tak nějak se nikomu nechce jet domů!
Závidím Ivetě s Honzou, co odtud vyrazí rovnou na týdenní čundr do Jeseníků. Spíš autočundr, to je přesnější. Kazim má zítra namířeno do Prahy, musí prý vyzvednout ségru Terezu a odstěhovat ji z privátu, kam za celý první ročník vysoké školy natahala tolik věcí, že by je vlakem sama neuvezla. Poslední zkoušku prý udělala v pátek a o víkendu slavila.
Vanda se zdá být jeho plány překvapená. "O tom jsi mi nic neřekl," vytkne mu. "Myslela jsem, že budeme spolu..."
"Tak jeď s ním, ne?" poradí jí Nina. "A budete spolu."
"Pokud toho nemáte po dnešní noci dost," nadhodí Honza a všichni se pobaveně zasmějeme. Slyšeli je také!
"Nemáme," zazubí se na něj Vanda a plánuje: "Super, pojedu s tebou."
Všimnu si, že se Kazim nezdá dvakrát nadšený, asi s její přítomností nepočítal, nicméně po chvíli přemýšlení pohodí hlavou. "Když se ti chce... A co vy dva? Sebastiane? Jano?"
"Nic," vzdychnu, protože i mně najednou přijde nefér, že si ostatní budou užívat prázdnin a mě čeká leda dohadování s babičkou! "V červenci se budu nudit doma a v srpnu pracovat. Mamka mi sehnala brigádu u nich ve firmě."
"No, já mám volno akorát teď do středy," prohlásí Jakub. "Zbytek prázdnin jsem se upsal brigádničení."
"Jsi cvok," zhodnotí Vanda jeho choutky. "O prázdninách se má taky odpočívat, ne makat sedm týdnů z osmi."
"Neřekl jsem, že budu makat," usměje se. "Není brigáda jako brigáda, víš. Navíc už jsem doma od půlky června, takže se spíš těším na změnu."
"A co ty zkoušky?" vzpomene si Nina. "Poslední jsi měl ve čtvrtek a předtím taky, tomu říkáš být doma?"
"Myslím to tak, že nebyla škola," opraví se Jakub rychle, zatímco já jen trnu, aby se v tom holky nepitvaly. "Výukovej semestr skončil k poslednímu květnu, pak zápočty a zkoušky. Tady to byl docela fajn relax."
"Poslyš," napadne Kazima, "a nechcete si udělat výlet do Prahy? Do čtvrtka máte volno, tak proč sedět doma?"
Vanda se okamžitě nadchne: "To by šlo, ne? Pojeďte všichni, prostě to protáhneme. Stejně jsme s holkama plánovaly, že bychom mohli všichni vydržet tady déle než do neděle, tak proč ne jinde? Popojedeme blíž k Praze, přespíme někde v kempu, užijeme si... Jano? Sebastiane? Iveto?"
Iveta se podívá na svého kluka a oba shodně pokrčí rameny. "Proč ne," souhlasí Honza. "Stejně jsme si házeli korunou, jestli Jeseníky nebo Kokořínsko, tak to prohodíme."
"Výborně," raduje se Vanda. "Nino, co ty a Martin?"
"Martinovi umřel děda," oznámí nám dost nečekaně.
"Cože? Kdy? Chudák...," litujeme ji.
"Včera mi to říkal," zahučí Nina a šťourá se klacíkem v dohasínajícím ohýnku, aby se nám nemusela podívat do očí. "Ve středu mají pohřeb... S Martinem nemůžeme počítat."
"Když se něco kazí, tak úplně, co?" soucítím s ní. Proto se o něm nechtěla včera cestou kolem rybníka bavit!

"Tím spíš s námi pojeď," láká ji Vanda.
"To je fakt," podpoří ji Kazim. "Bezva, můžeme to tu zabalit a přesunout se ke Kokořínu."
"Počkejte," zarazím je. "Leda beze mě. Já nemůžu..."
Sebastian se na mě podívá: "Proč ne, lásko? Mně se to hodí a ty taky nemáš nic lepšího na práci. Proč si tenhle pěknej výlet neprodloužit o den, o dva?"
Beru to jako podraz! Nejspíš chce být v blízkosti Ninušky a já mu mám sloužit jako záštita! "To nejde."
"Co blázníš?" nechápe Vanda. "Ty nechceš být se svým miláčkem, když máš možnost? Pořád jsi fňukala, jak jste od sebe daleko a vidíte se tak málo... Podívej na Ninu, ta to má mnohem horší, mohla by ti závidět."
"Taky závidím," pousměje se Nina.
"Nebuď čajík, doma by ses nudila," domlouvá mi Kazim.
Kruci, Vandiny argumenty jsou nepříjemně logické! Vytasím se s jinou výmluvou: "Mamka by mi to nedovolila."
"Já jí zavolám," nabídne se Vanda. "Ukaž."
"Ještě to!" zhrozím se. "To bych musela zkusit sama..."
"Tak to zkus," mrkne na mne Jakub. "Tolik jsem se těšil, až budeme spolu, a ty bys chtěla odjet domů?"
Zašklebím se na něj. Tohle ti, kamaráde, u Zuzany osladím! Ke všemu mě jejich zájem o mou osobu zviklal, pořád jsem naříkala, že kromě Zuzky nemám žádné přátele a teď, když patřím dokonce do party, bych se o to sama připravila?
S mobilem v ruce poodstoupím opodál a vytočím mámino číslo. Třeba to ani nezvedne, možná ještě spí a -
"Ahoj, Jano," ozve se mi vzápětí. "Jsi na cestě domů?"
"No, víš, právě naopak," pousměji se.
"Co to znamená?"
"To, že bych si to ráda prodloužila," oznámím na rovinu. "Ne o moc, dnes je neděle, jen tak do pondělka, úterka..."
"S kým tam jsi?" vyzvídá mamka.
"Pořád titíž," řeknu neurčitě. "S celou partou. S Vandou, Ninou, Ivetou... Mami, nezapomeň, že jsi mi dovolila měsíc."
"Nene!" ohradí se rychle. "Co to na mě koulíš? Dovolila jsem ti maximálně týden, a ty hned - "
"No vidíš," skočím jí do řeči. "A já ani tolik nechci. Taková jsem hodná dcera."
Mamka vzdychne. "S babičkou nevydržím..."
"Nějak jí to vysvětli. O tom osamostatňování a tak. Díky, mami. Jsem ráda, že mi věříš. Chovám se slušně, neboj."
"Ještě aby ne," pousměje se. "Tak ať ti to vydrží. A koukej mi psát! Ne jednou denně, ale dvakrát!"
Vlastně to šlo docela lehce. Upřímně řečeno, z mamky jsem obavy neměla, mnohem větší strach mám ze situace tady - dosud nic neprasklo a já, místo abych byla vděčná, jak mi lež takového formátu prošla, pokouším osud! Čím déle s holkama a Jakubem budu, tím více bude možností prozrazení! A pak, v neposlední řadě mám strach i ze sebe...!
Ještě než se pustíme do balení stanů, zavrní mi mobil příchozí esemeskou. Vida, Zuzka! Její zpráva je krátká, leč věcná, s úšklebkem ji strčím Jakubovi pod nos, aby si ji mohl také přečíst: KDY PŘIJEDETE?
"Napiš jí pravdu," trhne rameny. "Až se nám bude chtít."
Citovat ho samozřejmě nemohu, vyznělo by to pěkně divně, raději jej zabalím do omáčky slov: NEJSPÍŠ ZÍTRA VEČER. POKRAČUJEME TOTIŽ S OSTATNÍMI NA KOKORIN. JA NECHTĚLA, ALE JAKUB SI S TOUHLE PARTOU PADL DO NOTY.

Přestože za nový vývoj situace nemohu, na Zuzčinu odpověď čekám poněkud nervózně. Nerada bych, aby si myslela, že jsem falešná kamarádka! Naštěstí to bere rozumně, protože vzápětí odepíše: HM... TAK MI HO POHLÍDEJ. MĚJTE SE.
Ve stanu, kam si zalezu sbalit věci, se podívám Jakubovi do očí: "Dost dobře nechápu, co tím sleduješ. Proč nepálíš jak kulovej blesk rovnou za Zuzanou? Kvůli Nině?"
Zvedne koutky úst v pobaveném úsměvu: "Zuzku mám jistou, ta neuteče, stejně brigádničí a nemá čas, ale tady jsou hezký a zajímavý holky, který by jinak utekly."
Naberu dech nosem. "Jsi pěknej parchant."
"Nejsem Sebastian," zazubí se. "To jsme si vysvětlili."
"Jestli to kvůli tomu protahování praskne...!"
"Neprasklo dosud, proč by mělo?" nevidí v tom problém. Pak se zamyslí: "I když je Sebastian trotl a já bych s ním kamarádit nemohl, je mi ho vlastně líto."
"Proč?!" naježím se. "Že chodí se mnou?!"
"Ale ne," zasměje se. "Proč hned všechno vztahuješ na sebe? Ty nemáš žádný sebevědomí. A hlavně bys neměla bejt tak strašně sdílná, říkat o něm holkám úplně všechno, dávat jim číst jeho maily... To je dost nefér, nezdá se ti? Když si představím, že bych byl na jeho místě, takhle šíleně profláknutej... Jde mi po zádech husí kůže."
"Nestarej se!" upozorním ho. "Nám to vyhovuje."
"On to ví?"
"Co?"
"Že je veřejnej jak osvětlení."
"Ne!"
"Tak to ho lituju opravdu upřímně a tobě dám radu - měla bys toho nechat, protože až se to dozví, dá ti kopačky."
"Všímej si svých věcí, ano?" požádám ho.
Jelikož nám Kazim zabuší na stan, zda jsme uvnitř nezatuhli, a Honza si hned přisadí, že ztuhl Sebastianovi, máme po důvěrné chvilce. Byla pěkně nepříjemná!
Moniku s Kamilou, pro které jsme se zastavili na Mokré louce, kde se už také všechno chystalo k odjezdu, vysadíme v Bakově a v sedmi pokračujeme po dálnici do Brna a odtud směrem na Prahu. Nina se tísní v autě s námi čtyřmi, protože se jí v Bakově nechtělo přesednout k Ivetě a Honzovi, vystřídat Kamču s Monču, prý až příště. Docela mi pije krev, děvenka! Vsadila bych se, že zůstala kvůli Jakubovi!
Ten si píchne do uší sluchátka diskmana, Kazim pustí rádio Kiss Hády a za vcelku příjemné pohody si to svištíme z Moravy do Čech. Kazimův pežot je sice postarší pán, ale naštěstí s klimatizací, což je v horkém dopoledni výhoda.
Je to jak nic, to totiž neváží víc, je to něco jak dech, jak přání na křídlech...
"Zesil to!" požádáme Kazima s Ninou dvojhlasně.
Jakub zvedne obočí. "Že mě to překvapuje. Ségra si tuhle písničku pouští pořád dokola."
"Tobě se snad nelíbí?" nechápu, jak může někdo takový vůbec existovat!
"Ale jo," udělá mi tu radost. "I když moje krevní skupina je spíš tohle..." Strčí mi jedno sluchátko, abych nachýlila hlavu až k němu a mohla poslouchat diskmana s ním.
"Red Hot Chili Peppers," poznám kapelu bez zaváhání a určím přesně i písničku: "Snow."
"Správně," pochválí mě. "Jsou dobří, že?"
"Taky je můžu," připojí se Kazim.
"Čekala bych, že budeš hltat Bacha," pootočí se Vanda z předního sedadla dozadu k Sebastianovi.
"Jo, kvůli jménu?" zapálí mu a k mému zděšení se pustí na tenký led improvizace: "Měl bych ho zbožňovat proto, že ho milovala matka a pojmenovala mě po něm?"
"Ne, ale proto, že to Jana říkala," nadhodí Nina.

"Jana říkala, Jana říkala," opičí se po ní a zvedne oči v sloup. "Jasně, taky si občas poslechnu vážnou hudbu, klidně i Bacha, ale Red Hoti jsou mi bližší."
"Ještě že ti nedala jméno Johann," uchichtne se Vanda.
"To máš prašť jako uhoď," mávne rukou.
"Ba ne," hádají se s ním Nina. "Sebastian je nádherný."
"Cože?" užasne upřímně, načež nad námi zavrtí hlavou: "Vy jste ale ujetý!"
"Sebastian je božský," tvrdí Vanda. "Chtěl by ses snad jmenovat jinak? To bys byl blázen, kdybys vyměnil takové krásné nezvyklé jméno za něco obyčejného, třeba..."
"Jakub?" nadhodí a Nina jistě nechápe, proč sebou náhle tak cukl. Já to chápu: poskočil po mém varovném štípnutí!
"Například," kývne Vanda. "Jakub, Ondra, Lukáš, Tomáš, jména najedno brdo, jmenuje se tak každej moula."
"Vidíš?" zakřením se na Jakuba pobaveně. "Každej moula."
"Nebo Karel," doplní Kazim.
"To ne," namítnu. "Karlů v naší generaci moc neznám. Zní tak... dospěle. Mužně."
"Ty ale umíš lichotit," zasměje se na mě přes zrcátko.
Tentokrát se na mě zakření Jakub. Nemyslela jsem to jako lichotku, nicméně když to tak vyznělo, nechám je při tom!
V podobném duchu se popichujeme skoro celou cestu, na poslouchání hudby se ani nedostane, jeden mluví přes druhého a svým způsobem se Nině nedivím, proč chtěla jet radši s námi, než jako odložený balík na zadním sedadle Honzova fordu! Je to zvláštní, ale poprvé to nejsem já, kdo je lichý! Mám svého kluka, i když jen náhradníka.
Na oběd se zastavíme v restauraci Na Rychtě, když už jsme takřka v cíli cesty. Všichni si vybereme menu, protože je nejlevnější a nemusí se čekat na přípravu. Najíme se na terase výletní restaurace a vrátíme se na malé parkoviště k autu, kde Kazim vytáhne autoatlas, abychom se zorientovali a vybrali si, kam pojedeme dál.
"Chtělo by to zajít na Kokořín, když už jsme tady," míní Honza a my souhlasíme. "A pak se třeba projít po nějaký tý stezce, mají tu být skalní útvary, pokličky."
"Nebo zkusit stihnout ještě hrad Houska," navrhnu.
"To je ten strašidelnej, že jo?" vzpomene si Jakub.
"Proč strašidelnej?" nechápe Vanda.
"Protože funguje jako záklopka nad dírou vedoucí ze samého pekla," zazubí se.
"Bývá v hodně pohádkách," připomenu. Musím se uhnout paní, která se dere do auta zaparkovaného vedle pežotu. Spatřila jsem ji už v restauraci, když jsme platili, oni tam přišli, ale ceny se jim zdály příliš vysoké. Paní vydá za tři, docela se divím, že se fabie nezboří, když si do ní sedne. I korpulentní lidé mají hlad, paní vytáhne z tašky svačinu sobě i neméně baculatému manželovi a se spokojeným mlasknutím vybalí z alobalu řízek s chlebem. Klasika.
"Například?" zkouší mě Jakub, anebo ho to vážně zajímá.
"Třeba O svatební..." Nedopovím, jelikož paní zmačká použitý alobal a šup, vyhodí ho okénkem nám pod nohy, načež okno pěkně vytočí nahoru a spokojeně se cpe. Neváhám se pro zmuchlanou kouli ohnout, odstrčím Jakuba o kousek vlevo, abych se dostala ke dveřím fabie, drze je otevřu a se slovy: "Něco vám vypadlo!" hodím alobal paní do širokého klína. Pak zase dveře zavřu a dopovím: "O svatební krajce."
Není mi jasné, proč všichni vybuchnou smíchy, jak kdybych předvedla nějaké artistické číslo! Jediní, kdo se nesmějí, jsou manželé ve fabii, paní vrtí pohoršeně hlavou a něco říká svému choti, nejspíš si stěžuje, jak je dnešní mládež drzá, nicméně podruhé vyhodit odpadky z okna se neodváží. Pán raději nastartuje a fabie nám zmizí z dohledu.
"To nemělo chybu," baví se Kazim.
"Copak naše ekologická aktivistka!" rýpne si Vanda.

"Fakt?" podívá se na mě Jakub se zájmem.
"To nevíš?" pospíší si i Nina. "Jana chodí manifestovat. Proti Temelínu, proti radarové základně, proti kácení deštných pralesů..."
"Kecá," oznámím Jakubovi. "Manifestovat nechodím, ale nechápu, že vám je jedno, v jakém prostředí žijete. Když už aktivně nepomáhám, alespoň neškodím, ne? Říká vám něco udržitelnej rozvoj?"
Nině se asi nelíbí, že jsem ji sejmula slovem "kecá", hned mi to vrátí: "Jana je trochu šáhlá, to jsi, Sebastiane, nevěděl? Nekoupí si nikdy kolu v plechovce kvůli zatěžování životního prostředí..."
"Náhodou," zastane se mě Jakub. "To má logiku. Kdyby to tak dělali všichni, žilo by se hned líp. Hliníkový plechovky jsou pěkný svinstvo. Příroda nemá šanci je sama odbourat."
Konečně s ním mohu v něčem souhlasit! Zvedne mi to náladu a holkám sklapne, víc do mě nevítají.
Najít hrad Kokořín není problém, cesta k němu je dobře značená a za chvíli už všichni funíme při výstupu do pořádného kopce. Jakmile projdeme hradní bránou, přivítá nás úzká ulička mezi hradbami a věžovitým palácem. Docela tísnivé prostředí, natož když se tam měli pohybovat rytíři v brnění! Nádvoří je o něco lepší, koupíme si vstupenky a při čekání, než se na nás dostane řada, pózujeme Honzovi před fotoaparátem.
Pak nás ale svolává starší paní na prohlídku, takže se poslušně naženeme do vstupní haly s freskami se jmény a erby všech majitelů hradu od zakladatele Hynka Berky z Dube po pana Špačka. Po vyslechnutí stručné historie stoupáme po dřevěných schodech do patra, kde jsou vystaveny romantické ukázky bydlení. Zaujme mne dřevěná, ručně vyřezávaná kolébka. Ačkoli se nemá sahat na exponáty, neodolám a zkusím, jak s ní jde houpat. Paní průvodkyně si toho všimne a kupodivu mi nevynadá, nýbrž přidá k výkladu i pověru: "O téhle kolébce se traduje, že která děva si s ní zahoupe, do roka porodí. Takže pozor, slečno."
Nejen holky a kluci z naší party, ale i ostatní návštěvníci se pobaveně rozesmějí.
"Do roka?!" hrozí se Sebastian hraně. "To ne! Kotě, cos to udělala? Vždyť já se ještě ženit nemůžu..."
"Proč myslíš, že bych to čekala s tebou?" odfrknu.
"A s kým jiným?" nechápe mou otázku Iveta.
"Správně, s kým jiným?" chytí se toho Jakub dotčeně. Hrát umí, to se musí nechat! "Vzhledem k naší velký lásce musím být otcem já, nebo snad ne?"
Po prohlídce loveckého salonku se zajdeme ještě podívat na vysokou kamennou věž, ze které je pěkný výhled do vzdáleného okolí. Blízké moc vidět není, zdi věže jsou příliš tlusté, nedá se přes ně nahnout.
Hrad Houska, kam se přesuneme hned po prohlídce, je proti tomu zážitek z úplně jiného soudku! Jeho historie je totiž dost různorodá a pohnutá, hrad vyrostl v lokalitě kamenného hradiště, které vévoda Pšovanů Slavibor založil pro svého syna Houseka, a jeho počátky se podle archeologického průzkumu datují do dekády 1270-1280. Během své existence od založení Přemyslem Otakarem II. přes majitele jako například pány z Dube, Valdštejny, Kounice až po užívání německou armádou, prošel původně nedobytný gotický hrad řadou stavebních úprav, až málem skončil jako noční sanatorium pro zaměstnance chemického závodu! Což by byla obrovská škoda, už kvůli původní gotické hradní kapli, která je díky svým malbám z přelohu třináctého a čtrnáctého století hodnocena jako středoevropský unikát.
Co nás vyloženě nadchne, to je postava průvodce ve středověkém oblečení, jehož přednes je sám o sobě zážitkem. Skoro vypadá, že se sem zatoulal z nějakého historického filmu, a když začne v kapli, nejtajuplnějším místě v hradu, mluvit o tajemných silách, skoro mám dojem, že mi vstávají chloupky na nikách!
"První otázkou, která se nabízí, je, proč byl hrad Houska vlastně postaven. Nestojí poblíž žádné zemské stezky, nebyl hradem královským, neplnil funkci hraničního hradu, byl

postaven v pusté krajině bez dostupného zdroje vody, prakticky se dá říct, že neexistuje žádný důvod, proč by měl být tento hrad zbudován," hřmí svým nádherným tenorem a všichni niu přímo visíme na rtech. "Velmi zajímavý je i po architektonické stránce. Celý jeho obranný systém je zaměřený proti vnitřnímu nepříteli, ne vnějšímu. Snad se zde střežilo něco, co se nesmělo dostat ven. Podle legendy byl hrad zbudován na skále, ve které vedla průrva rovnou do pekla. Nad touto průrvou je postavena kaple, v níž právě stojíme, na způsob pokličky, kterou bylo přiklopeno zlo."
Na závěr prohlídky, když přihodí další legendu, a to o postavě v mnišské kápi a bez obličeje, která se údajně zjevuje v okolí hradu a sleduje opovážlivce, kteří by chtěli Housku navštívit v noci nebo zde dokonce přenocovat, kluky přímo naláká na to, abychom nehledali kemp a utábořili se na paloučku u lesa s výhledem na hrad. K jídlu nám musí stačit zbytky zásob, co jsme nakoupili ráno v kiosku, poctivě se o ně rozdělíme. Večer je vyloženě v romantickém duchu, sice se neodvážíme rozdělat ohýnek, byl by vidět, ani se nepostavíme stany, jednoduše si poleháme ve spacácích na karimatky rozložené přímo na trávě. Podle předpovědi nás čeká jedna z nejteplejších nocí, kterých bývá za celé léto jen několik. Je to pohoda, ležet, poslouchat debaty ostatních, nejvíc se mluví samozřejmě o Housce, dívat se na rozsvěcující se hvězdy nad hlavou a odmítat Kazimovu vodní dýmku, kterou nechává kolovat.
"Škoda že to jsou jen pohádky," zasním se.
"Proč myslíš?" namítne Jakub. "Jsou to legendy, které se opírají částečně o skutečnost. Ty ale nevíš, jak velkou částí, takže věřit můžeš a nemusíš. Otázka je, čeho se tenkrát tak báli, co to bylo za nebezpečí, když kvůli tomu zbudovali celej komplex?"
"Ještě řekni, že věříš na peklo," zasměje se Vanda.
"Ty si představuješ peklo tak, jak je znáš z pohádek," pousměje se. "Mohlo to být cokoli, co bylo odlišný a čemu nerozuměli."
Podívám se směrem k hradu. Nevidím z něj nic, soumrak odevzdal žezlo vlády paní Noci, setmělo se rychle.
"Podle legendy má být v podzemí hradu systém chodeb a prostor, kde mají být pohřbeny jisté věci a kostry nelidí" pokračuje Jakub. "Nikdo ale neví, kudy se tam dostat, vchod do podzemí měl být vyznačen nad bránou, která už dnes jaksi neexistuje."
"Co znamenají nelidi...?" zeptá se Nina podezíravě.
"Nejspíš to budou ti, co lezli ven z té průrvy," zasměje se Kazim a i když to řekl v žertu, obejde mě mráz.
"Třeba je tam přechod do jiný dimenze a oni ho zazdili kaplí," prohodí Honza, který zřejmě rád sci-fi.
"Vidělas v kapli tu nakreslenou postavu, napůl lidskou, napůl zvířecí, ne?" doplní Jakub. "Mohlo tam být něco, co tehdejší lidi neznali a děsilo je to, splňovalo jejich představu o obyvatelích pekla."
"Jak to všechno víš?" zeptám se ho. "O těch chodbách?"
"Trochu se o to zajímám," vysvětlí. "Četl jsem o tomhle hradě zajímávej článek."
"Nechcete změnit téma?" požádá nás Nina. "Jinak se poslouchají legendy za slunečního jasu a jinak v noci..."
"Zvlášť když kolem šmejdí ten s tou kápí," baví se Kazim.
"Zvlášť když se nemám ke komu přitulit," opraví ho.
"Můžeš ke mně," nabídne jí Jakub. "Z jedné strany kotě, z druhé ty, co víc si přát. Trojky já rád."
Přes spacák ho nakopnu, jen poskočí. Zabublá smíchy.
Vysoko nad našimi hlavami proletí další blikající bod a vzápětí zaslechneme hučení motorů.
"Taky bych chtěla někam letět," přeje si Iveta.
"Já ne," namítne Nina. "Poruchy a teroristi... Kdepak."
"Prosím tě, pořád je to nejbezpečnější způsob dopravy," namítne Honza.

"Mě by do letadla taky nikdo nedostal," pospíší si Jakub. Aby se Ninušky nezastal!
"A jak jsi přežil cestu do Thajska?" podiví se Vanda.
Jakub se uchichtne: "Já byl v Thajsku?"
Uštědřím mu druhý kopanec, to aby si uvědomil, že než hloupě žvanit, lepší je mlčet! Rychle odpovím za něho: "Sebastian je moc skromnej, nechce se pochlubit, že mu rodiče koupili za přijetí na medicínu tři týdny v Thajsku."
"To se někdo má," uzná Kazim. "A jaks to přežil?"
"V deliriu," zasměje se Jakub, jelikož ho nejspíš jiná výmluva nenapadne. "Opil jsem se už na letišti, jinak bych za střízlivá do letadla nevlezl."
Kopnu ho potřetí, jelikož to, co plácá, se vůbec neslučuje s mou vizí o slušném abstinentu Sebastianovi!
"Musí být prima mít bohaté rodiče," zasní se Iveta.
"To musí," souhlasí s ní pobaveně.
"Taky bych chtěla mít prachaté rodiče," přeje si Nina.
"Jo, to já taky," uchechtne se.
Nakopnu ho počtvrté, tentokrát ještě razantněji. Vodní dýmka začíná působit, zdá se, je nějaký moc rozverný! Směje se dokonce i mým kopancům!!
"Co blbnete?" nechápe Kazim, na kterého se naše tlaky přenáší řetězovou reakcí domina, já drcnu do Jakuba nohou a ten celým tělem do Kazima. "Nemůžete ležet v klidu?"
"Ne! On je totiž Sebastian...," v poslední chvíli se zarazím a původní myšlenku uzavřu slovem: "Neposeda."
Kdybych řekla vtip, nerozesmála bych je víc!
"My se jen tak láskyplně pošťuchujeme, víš?" vysvětlí Jakub Kazimovi a na důkaz naší lásky se na mě napůl překulí a docela odvážně políbí. Dolní ret, horní ret, pošimrá mě špičkou jazyka a provokuje k vzájemné hře. Nepřistoupím na ni, nicméně mi to rozhodně není nepříjemné!
Pak si zase spořádaně lehne a pokračuje v hovoru s ostatními, jako by se nechumelilo. No, ono se nechumelí, to jen já jsem z toho nějak... nějak rozhozená!
V půl jedné začne Honza klíďo píďo chrápat, jako kdyby kolem brousil medvěd, takže se rozhodneme také spát. Není co pít a posléze ani kouřit, protože Kazimovi, hlavnímu dodavateli, se nechce vylézat ze spacáku.
Nocování ve volné přírodě je romantické a krásné, zvláště když se vydaří noc jako ta dnešní. Je mi dokonce tak teplo, že si musím rozepnout spacák. Akorát tedy to poležení... Země je tvrdá jako beton, moje zhýčkané tělo není zvyklé a trpí, ač ležím na zádech či na boku, bolí mě všechno. Otáčím se jako kuře na grilu ve snaze najít snesitelnější pozici a nechápu, jak mohou ostatní spokojeně spát! A ke všemu pocítím potřebu odskočit si. Nejdřív si snažím namluvit, že to není tak nutné, ale brzy mi dojde, že do rána nevydržím. Nezbyde mi než se vyštrachat ze spacáku, vklouznout do sandálů a poodejít do lesa, na jehož úpatí nocujeme. Baterku nemám, nicméně díky měsíčnímu svitu není tma neproniknutelná, zcela přesně registruji obrysy stromů i keřů. Zvláštní, noční les vypadá jinak než ve dne! Ke všemu mě nenapadne nic lepšího, než vzpomenout si na legendu o postavě bez obličeje oděné v mnišské kápi! Kdyby existovala, docela určitě by nás tu našla, hrad máme na dohled a ona přece hlídá před podobnými vetřelci...
Přestaň blbnout, poručím si, zadřepnu za malý smrček, po chvíli zaslechnu kroky. Nejprve praskne jedna větvička, pak druhá a ruku do ohně bych dala za to, že jsem zahlédla cosi tmavého skrýt se za tlustý kmen stromu pouhých pár metrů ode mne!!
V tu ránu halabala natáhnu oboje kalhoty najednou a prchám zpátky k ležení, div se o pařezy a kořeny stromů nepřizabiju.

Neotočila bych se ani za zlaté prasátko! I tak mám dojem, že ten, co se skrýval v lese, běží za mnou a užuž mě stíhá... V panické hrůzu přiběhnu k našim a teprve tam se otočím. Samozřejmě nikde nikdo!!
Sesypu se na svůj spacák, když si všimnu, že Jakubův je prázdný. No ne?! V první chvíli zkontroluji, zda nechybí ještě někdo, například Nina... Ale ne, napočítám pět tmavých spících těl podobných mumiím. V témže okamžiku spatřím Jakuba, jak se vrací směrem od zaparkovaných automobilů.
"Už toho mám s tebou vážně dost!" osopím se na něho šeptem. "Nejen že mě drze a bez dovolení líbáš, ale i špehuješ a strašíš! Náramná zábava, jen co je pravda, že?"
"Počkej, nějak se v tom neorientuju," zarazí mě. "Já jsem si byl v autě pro kapesníky, ale kudy chodíš ty?"
"Neříkej, že nevíš! Vyděsils mě k smrti! Ty šmíráku!"
"Podívej, kotě, už takhle se angažuju víc než mám v popisu práce, a abych si k tomu přibral ještě tvoje strašení, tak to rozhodně ne," oznámí mi nakvašeně.
Moje bojovnost vyprchá. "Tys... tys nebyl v lese?"
"Ne. V autě. To je na opačný straně, jak sis jistě všimla. Těžko bych to oběhl - a netuším kudy, abys mě neviděla. Na louce bych byl v tomhle jasu nenápadnej asi jako kombajn na pláži v Bibione," vysvětlí uraženě. V ruce skutečně svírá balíček papírových kapesníků, jeden si vytáhne. "A ta druhá věc... Měl jsem dojem, že se ti to líbilo, tak si nehraj na světici."
Málem se zajíknu. Co si vůbec myslí?! "Dovol?! Nelíbilo se mi to ani náhodou!!"
"Sebastian líbá lip?" šeptne opovržlivě.
"Mockrát lip!"
"Jak chceš, už se tě ani nedotknu," slíbí mi studeně.
"To bych si vyprošovala!"
Pokrčí rameny, zasouká se do spacáku a dodá tiše, aby nevzbudil ostatní: "Akorát že jsi panu Dokonalýmu nestála za to, aby s tebou strávil pár dní, víme?"
"On nemohl!" zasyčím vytočené.
"No jasně, nemohl," zazipuje se až po bradu a dodá: "Nemohl, nebo spíš nechtěl."
Pohodím hlavou, musela bych ho přinejmenším zabít! Nechci nic riskovat a už ani nemuknu. Jakub také nemá potřebu si povídat. Nedokážu odhadnout, zda usnul, anebo jen tak leží se zavřenýma očima. Hrozně dlouho se užírám tím, co mi řekl. On si snad myslel, že jsem celá žhavá po jeho polibcích!! Prý se mi to líbilo...! Namyšlenej idiot!!!
Nebylo mi to nepříjemné, to je pravda, uznám po chvíli, když ze mě vyprchá největší horkost, s nevolí. Dokonce si dokáži i takhle zpětně vybavit zašimrání hluboko ve slabinách, které se při jeho dotecích dostavilo... Možná by se mi to i líbilo, kdyby... Krucinál!! Jsem úplně pitomá!!
"Spíš...?" zkusím a nenávidím se za to.
"Co chceš?" zeptá se odměřeně.
Jsem pitomá a ještě naivní, vždyť jsem se mu málem omluvila. Zaženu chvilkovou slabost a řeknu něco, co jsem původně neplánovala: "V lese někdo byl. Viděla jsem ho."
"Tak to byl ten tajemnej s kápí, kdo jinej."
"Děláš si ze všeho legraci!"
"A mám brečet?" opáčí ironicky. "Pokud tam někdo byl, musel to být mnich, slyšelas tu pověst, ne? A pokud ne, tak ti cáká pod tašky. Nic víc v tom nehledej."
"Magore!" vydechnu, otočím se na druhý bok a i kdyby mě mučil, neřekla bych už ani jediné slovíčko. Samozřejmě mě nemučí. Je mu to naprosto fuk, drze odfukuje ze spánku!!!

XI. Pondělí, 2. července

Ranní balení je snadné, stačí srolovat spacáky a naházet je spolu s karimatkami a polštářky do aut. Bez vody se hygiena dělat nedá, tudíž ji musíme oželet. Jako správný ekolog zahrnu ohniště drny a Kazim mi přitom pomáhá. V provizorním tábořišti se víc nezdržujeme, naposledy se podívám na střechy Housky lesknoucí se v dopoledním slunci, a rychle se přemístíme do nejbližší vesnice, v níž objevíme funkční krámek s potravinami. Snídaně kolem kašny na návsi či náměstíčku se skládá z rohlíků, salámů, sýrů a paštik, každý si koupí podle chuti, a v Honzově případě z pěti tvarohových šátečků, ke kterým vypije krabici mléka.
"Neslyšeli jste v noci nic?" vzpomene si Nina. Nejprve se leknu, zda nemyslí mou hádku s Jakubem, kterému se od rána úspěšně vyhýbám, nedá to zase takovou práci, protože ani on netouží po kontaktu a plní svůj slib, ale Nina mluví o něčem jiném: "V lese za námi někdo chodil."
"Vidíš?" zareaguji živě a poprvé od noci na Jakuba promluvím, načež si stěžuji ostatním: "Nevěřil mi."
"Blbost," mávne rukou Honza. "Nic jsem neslyšel."
Tohle nás rozesměje, Iveta svého kluka ujistí: "Jenže ty, Honzíčku, bys neslyšel, ani kdyby kolem tebe projel tank!"
"Já to slyšela jasně," tvrdí Nina. "Nejdřív tak ve dvě, podruhé v půl čtvrté, to mě to vzbudilo a schválně jsem se dívala na mobil, kolik je."
Bohužel kromě nás dvou ostatní stejný zážitek nemají, tudíž nám nevěří. Raději se nechlubím, že jsem to nejen slyšela, ale i viděla! Měli by mě za blázna. Stačí, že si to myslí Jakub, protože když se k němu přitočím, s vítězným úsměvem se ho zeptám: "Pročpak jsi své oblíbené Ninušce neřekl, že jí taky cáká pod tašky?"
Vysaje z krabičky poslední hlt jahodového kefíru a s pousmáním mě vyšroubuje až do vrtule: "Snad nežárlíš?"
"Já?! Já ne, ale Zuzka by měla!" vyhrknu zbytečně hystericky, čímž ho rozesměji o to víc.
"Popojedeme, ne?" pobízí nás Honza, když si v autoatlase s Ivetou vyberou další cíl cesty - Karlštejn. Kazimova ségra Tereza si totiž ještě neráčila zapnout mobil, podle Kazima nikdy nevstává před obědem, když zrovna nemusí, vyzvednout ji máme beztak až odpoledne, a protože přivát, ve kterém bydlí, je údajně kdesi na Jižním městě, tedy zhruba ze stejného směru, jako Karlštejn, rozhodneme se perlu českých hradů a zámků navštívit společně s nimi.
"Radši se uprav," zasměje se Vanda při pohledu na Honzovu jednu vyhřezlou kapsu bermud. "Máš to jak oslí uši."
"Spíš sloní," zasměje se Jakub.
"Proč sloní?"
"Vy nevíte, jak se dělá slon?"
"No, takhle," předvede Vanda dětskou představu sloního chobotu, alias jedné ruky svírající nos a druhé prostrčené.
"Ale vůbec ne," baví se Jakub. "Ukážu..."
Otočí naruby obě kapsy svých světlých bermud, ke kterým si dnes vzal čistou oranžovočervenou košili s krátkým rukávem, nechaje viset ven a rozepne příklopec. V okamžiku, kdy naznačí, co z něj vytáhne, nám všem dojde, jak vypadá slon v jeho provedení, a holky se rozječí smíchy. "Nééé!"
Skoro jsem se lekla, že ho fakt vytáhne!!
"Tos vymyslel ty?" řehtá se Kazim.
"To by odpovídalo," rýpnu si jedovatě.
"No nevím," pospíší si Vanda, "jestli by zrovna tohle odpovídalo romantikovi a něžnému klukovi, jakým je Sebastian, co tě zahrnuje básničkami a růžemi..."
"Bohužel ne," přizná se Jakub Kazimovi. "Jen reprodukce. Viděl jsem to v seriálu Tenká modrá linie."

Skryji dramaticky hlavu do dlaní, jako že jsem těžce konsternována, nicméně musím se tajně smát také.
Lidí, kterým cáká pod okap, je totiž mnohem víc! Do klubu se připojí i Kazim, který při objíždění Prahy, nechce se nám trmácet se v zácpách hlavního města, raději vybereme delší, leč pohodlnější cestu kolem, zastaví u jedné z mnoha čerpacích stanic. Parkoviště je dost obsazené, musíme zaparkovat až daleko za čerpačkou, tudíž si odskočí do blízkých keřů s tím, že je za moment zpátky. Svůj slib dodrží - sotva zmizí v keříčcích, už je zase zpátky.
"Co je?" všimne si jeho výrazu Vanda.
"Nebudete tomu věřit, ale právě jsem viděl opici!"
"Cože?!" vyjekneme smíchy. "Jakou opici? Plyšovou?"
"Houby plyšovou! Normální živou opici," pokrčí rameny, jako by sám nevěřil tomu, co říká. "Stála v keřích a koukala se na mě pěkně ošklivě. Jako že mě chce kousnout."
"Jak vypadala?" zajímám se.
"Nebezpečně."
"Myslím druh! Byla černá? Šimpanz?"
"Ne, rezavá. Orangutan," vysvětlí.
"Tak to byl retrívr," usoudí Vanda pobaveně.
"Nejsem takovej idiot, abych nerozeznal opici od psa!"
Jakub neváhá jít blízké keříčky prozkoumat. "Nic."
"Musela odejít," stojí si Kazim na svém.
"Kterým směrem?" vyzvídá Nina.
"Nevím!" pokrčí rameny. "Nevšiml jsem si, měl jsem svých starostí dost, abych ho zavčas schoval, cenila zuby..."
Smějeme se, až se po nás ostatní lidé otáčejí.
"Hele, kolik jsi toho včera vyhulil?" zajímá se Jakub.
Honza, který se svým fordíkem přijede až nyní, se spolu s Ivetou baví stejně jako my.
"Nejsem zhulenej!" brání se Kazim. "Já ji fakt viděl!"
"Dobrý, no," kývne Honza a podívá se na Jakuba. "Asi bys měl řídit radši ty. Máš řidičák na auto, Sebastiane?"
"Jo," kývne. "Klidně."
"Vy jste kreténi," vzdychá Kazim dotčeně.
"A kolik máš nalítáno? Myslím v autě, ne na motorce."
"Na motorce nic, pokud nepočítám skútra, když mi bylo patnáct," zavzpomíná Jakub. "V autě docela dost na to, že jsem doma jednou za tři neděle a jen na víkend..."
"A co Yamaha?" zeptá se Nina.
"Jaká Yamaha?" podiví se.
"Ta, co s ní jezdíš za Janou," napoví mu.
V duchu zaúpím. Sakra, ona si pamatuje všechno!!
"No...," zadumá se Jakub a hodí po mně očima. "Tu už nemám. Dal jsem ji kámošovi."
Zaúpím podruhé, teď málem nahlas. Co to zase plácá, proboha?!
"Tys dal kámošovi takovou drahou věc?" užasne Nina.
"Jo," pokrčí lehkovážně rameny a s pohledem upřeným do mé tváře zaironizuje: "To víš, když je někdo z tak zazobaný rodiny, jako já, tak si neváží ani drahých věcí. O nic nejde, rodiče svýmu skvělýmu Sebastianovi zase koupí novou, třeba u příležitosti začátku novýho semestru nebo jiný významný události..."
Ostatní si myslí, že si dělá legraci, takže jeho hlášky odmění smíchem. Jediná já vím, o čem mluví, prevít jeden! Posmívá se mně i Sebastianovi, ba co víc, opovrhuje jím!
Zbytek cesty na Karlštejn odřídí Jakub, Vanda zůstane na přední sedačce, zatímco Kazim si sedne mezi mě a Ninu a abychom se lépe směstnali, obejme nás obě kolem ramen.
"Stejně jsem tu opici viděl," vede si svou.

"Jasně," baví se Vanda, "vždyť je přece úplně normální, aby se na českých parkovištích volně proháněli orangutani."
"Třeba ji někdo venčil," namítne. "Utekla mu z auta."
"I to je normální," dodá Jakub pobaveně. "Spousta rodin si dneska místo psa pořizuje za domácího mazlíčka opici."
Kazim ztěžka vzdychne. "Jste kreténi."
"Já ti věřím, že jsi ji viděl," ujistím ho.
"Aspoň v tobě mám spřízněnou duši, Janičko," pookřeje.
"No jo, jeden vidí mnicha v kápi, druhej orangutana," prohodí Jakub. "Máte hodně společnýho, že?"
"Neposlouchej ho," radí mi Kazim. "Závidí."
"Mně je ukradený, co říká i co si o mně myslí," zavrčím a tvářím se, že nevidím, jak se na mě podívá přes zrcátko.
"Vy jste se pohádali?" vyzvídá Nina se zájmem.
Neodpovím, i když se na mě podívá znovu. Během cesty na Karlštejn pak ještě bezpočtukrát a také mlčí!
Jestliže jsme na Kokoříně i Housce pozorovali přiměřený zájem návštěvníků, nyní máme dojem, že jsme se ocitli v turistickém pekle. Parkoviště plné, cesta k hradu lemovaná stánky a snaživými prodejci, připadáme si skoro jako na trhu. S kartami ISIC zakoupíme vstupenky se studentskou slevou a kupodivu nečekáme na prohlídku nijak dlouho, jak je vidět, jsou zde na nápor turistů zvyklí. Soukromí si tu samozřejmě žádné nevychutnáme, skupiny jsou početné a občas na nějaký exponát ani pořádně přes ty davy nevidím, přesto prohlídková trasa číslo 1, kterou vybral Honza s Jakubem, stojí za to. Zahrnuje totiž interiéry Císařského paláce, Sál předků s největší obrazovou galerií českých panovníků u nás, navštívíme Mariánskou věž i pokladnici s nejcennějšími předměty z karlštejnských sbírek včetně repliky Svatováclavské koruny českých králů. Nakonec se podíváme do Studniční věže a bývalého hradního vězení, a je po prohlídce.
"Impozantní, co?" prohodí Jakub. "Pořádná kasička. Trezor na korunovační insignie a relikvie římské říše."
"Neslyšela jsem moc tu průvodkyni," svěří se nám Iveta. "Byl teda dobyt, nebo se vzdal bez boje?"
"Oboje. V roce 1619 byly odvezeny korunovační klenoty do Prahy, v roce 1620 vydala posádka hrad bez boje vojsku Ferdinanda II. a roku 1648 dobyli hrad Švédové," vysype fakta z rukávu, jako by to byla ta nejběžnější věc.
"Ty si to pamatuješ?" žasne Vanda. "Mně to jde vždycky jedním uchem tam a druhým ven, po prohlídce nevím nic."
"Četl jsem o tom," pousměje se.
"Tebe baví číst o historických událostech, co?" uvědomí si Nina. "Na medika nebývalý zájem."
"Je to můj koníček," připustí.
"Historie? Medicína ne?" podiví se Iveta.
"Něco ti prozradím," nakloní se k jejímu uchu a hlasitým šepotem, aby ho slyšeli i ostatní, dodá: "Nesnáším krev."
Všichni se pobaveně zasmějí, berou to jako jeden z dalších Sebastianových vtípků.
Jelikož si Tereza dosud neráčila zapnout mobil, vybereme si jednu z výletních restaurací, která vypadá nejméně draze. Hlad už mám pořádný! Dám si zapečené těstoviny s uzeným masem a okurkou, protože tuším, že se jich najím rozhodně víc než hranolků a plátku masa. Volba to byla dobrá, jídlo je opravdu chutné... Natáhnu se pro pepřenku, jenže nějak přehlédnu Nininu láhev s bonaquou, zavadím o ni loktem a žuch, mírně perlivá voda je rázem

osvobozená a mezi námi. Láhev zazvoní o Kazimův talíř s polévkou, naštěstí ho nerozbije, pouze nakloní a část gulášovky vycákne na bílý ubrus.
"Nechtěla jsem," zahučím rozpačitě a snažím se zlikvidovat největší spoušť papírovými ubrousky.
Servírka, co se otáčí u sousedního stolu, není z mého počínání vůbec nadšená. "Nechte to, vyměním vám ubrus."
"Omlouváme se," usměje se na ni Jakub á la sympaťák číslo jedna. "To se nám stává pořád, moje dívka je totiž trochu vohráblo..."
Parta zahýká smíchy, já se neubráním zčervenání a číšnice oplatí Jakubovi úsměv. "Nic se neděje, není jediná..."
Snažím se vymyslet, co bych mu odpověděla, ale raději mlčím. Sprosťák! Pravda, tehdy v Galaxii jsem také zavinila výměnu ubrusu, ale i tak, prý vohráblo.
Po obědě se naše společnost rozdělí na dvě skupiny. Ta první, tedy Iveta s Honzou, odjede na zámek Konopiště, zatímco ta druhá, my ostatní, se nechá Kazimem odvézt do lůna přírody pár kilometrů od Karlštejna. Kazim nás totiž slíbí vzít někam, kde byl vloni na čundru, a podle jeho slov to stojí za vidění. Nejdříve se k tomu stavíme trochu nedůvěřivě, to když zaparkuje auto vedle silnice uprostřed luk a dál kráčíme polní cestou. Vzhledem k tomu, že nás nabádal, abychom si vzali plavky, očekávám nějaký zastrčený rybníček, ovšem to, co spatříme, jakmile se souvislý pás hustých křovin po pravé straně cesty rozestoupí, vyrazí dech i těm největším skeptikům!
Zíráme totiž do propasti, hluboké a široké, obrovské díry ve skalách, na jejímž dně se hluboko dole leskne nádhernou modří vodní hladina. "To je lom?"
"Velká Amerika?" tipne si Jakub.
"Přesně," kývne Kazim. "Znáš to tu?"
"Ne," zavrtí hlavou. "Ale hodně jsem o tom -"
"Četl," doplní ho Vanda se zasmáním.
"Slyšel i četl," nezklame ji.
"Amerika? Jak je velká?" zajímá Ninu.
"Amerika je název pro soustavu jámových lomů propojených chodbami. Tohle je Velká Amerika, o kousek dál Malá Amerika, Mexiko... To jsou nejznámější. Velká je největší, překvapivě," zasměje se. "Má přes sedm set metrů na délku, sto padesát na šířku a hloubka skoro sedmdesát."
"Představ si několikapatrovej barák. Spodní patra jsou ale zatopená," dodá Jakub. "Chtěl jsem se sem dávno podívat, super. Nenapadlo mě, že jsme tak blízko."
Vanda opatrně přistoupí víc ke kraji. "Jé, dole jsou lidi! Musí tam být skvělý koupání! Jak se tam dá dostat?"
"Teoreticky nijak. Na druhý straně jsou vrata, kudy dřív jezdila auta, jenže ta budou zavřená. My jsme vloni lezli dolů tamhle tím koncem," ukáže Kazim vlevo. "Nepředstavuj si ale chodník se zábradlím a stánky s občerstvením okolo."
Chodník si nepředstavuji, ovšem to, že strmá stezka, která vede dolů, po pár metrech končí, načež následuje asi třímetrové kolmé převýšení, než cestička zase pokračuje, mě dost znervózní a nepomůže ani fakt, že tam visí pevné lano uvázané horním koncem za kmen stromu na úrovni povrchu.
"Vypadá to hůř než je," utěšuje mě Kazim. "Stačí překonat ten kousíček a už jsi za vodou."
"Abych neskončila pod vodou," brouknu nenadšeně.
Mrštná Nina mi názorně předvede, že na tom opravdu nic není. Nejradši bych ji vystřelila na Mars! Vandě pomůže Kazim a mně podá ruku Jakub. "Budu tě jistit."
"Nenamáhej se, zas takové vohráblo nejsem!" zavrčím.
Pobaveně se usměje. "Jak myslíš."

Lezu tedy sama a mám hodně malou dušičku! Tím spíš, když se mi sesmekne noha v sandálech po ohlazeném vápenci a sklouznu se dolů rychleji, než bych si představovala! Naštěstí Kazim s mou nemotorností počítá, zachytí mě dřív, než se skutálím zbývajících zhruba třicet metrů. Jakub to kupodivu nekomentuje a Kazim také neřekne nic, tudíž se tvářím, jako by se nic nestalo. Měl pravdu, dál už se jde jako z prudkého kopce a netrvá dlouho, dopatláme se k vodě. Pohled zespodu je naprosto úchvatný! Modré nebe, žlutohnědé skály, zelený porost a voda s celou škálou barev, od světle modré v místech, kde je jí méně, po tmavě modrou, kde tuším pořádnou hloubku. Najdeme si plácek, který se nám nejvíc zalíbí, od ostatních návštěvníků Ameriky jsme dostatečně vzdáleni. Soukromí je zajištěno natolik, že si Vanda neváhá obléct pouze spodní díl tanga plavek, aby se mohla opalovat. No, řekla bych, aby mohla frajeřit! Nina, ta štíhlounká potvora, nemůže zůstat pozadu!
"No...? Šup," pobídne mě Kazim s úsměvem. "Sebastiane, řekni jí, že koupání v plavkách není zdravý..."
Jakub se mi podívá do očí. "Uděláš nám tu radost?"
"Nikomu dělat radost ani nic jiného nebudu," ujistím je.
"Jde jen o mě," baví se Kazim. "Seb tě přece zná a holky taky, neříkej, že se ve sprchách před sebou nesvlékáte..."
"Poslyš, co to máš za choutky?" vloží se do hovoru Vanda a chce ho ztrestat namočením. Kazim je samozřejmě silnější, přetahují se a nakonec je to Vanda, kdo s ječením skončí pod vodou jako první. Samozřejmě se nesvleču a převléct do obou dílů plavek poodejdu o notný kus opodál. To tak!
Než se vrátím, všichni čtyři už dávno dovádějí ve vodě. Dokonce i Nina, nejspíš použila tampon, což bych tedy na jejím místě rozhodně neriskla. A co víc, když Kazim navrhne něco jako vodní bitvu a já velice razantně odmítnu nasednout Jakubovi na ramena, vyleze mu tam ona. Velice ochotně!
No a co, tak blbnou, mávnu nad tím rukou a osmělím se o kousek dál. Voda je nádherně čistá, ale nečekaně studená, naskočí mi husí kůže. Pak, když chlad rozplavu, si užívám osvěžující koupele dosyta. Vzhledem k tomu, že jsme se večer ani ráno nemyli, je to víc než příjemné! Kdyby ti čtyři tak nedováděli, užila bych si to rozhodně ještě lépe...! Vydrží ve vodě déle než já, pozoruji je z břehu, kde nastavuji prochladlé tělo slunečním paprskům, a pozoruji je čím dál sveřepěji. Pravda, Jakub mě zval, ale... Copak jsem mu mohla nasednout na ramena?! Nina je proti mně poloviční!!
A vůbec, vždyť jsme se přece dohodli, že si mě nemá všímat, plní moje přání!
No jo, jenže... Proč mi to vadí?!
Pak, když Jakub s Ninou konečně vylezou a Nina se řehoní jako praštěná, si neodpustím jedovku: "Neměla bys, Nino, radši zavolat Martinovi? Podpořit ho. Umřel mu děda..."
Nina protáhne obličej, přestane se hloupě tlemit a s mobilem odejde pořádný kus od nás. Vanda s Kazimem stále ještě plavou, zůstaneme na břehu s Jakubem sami.
"To bylo dost hnusný," upozorní mě všímavě.
"A od ní ne?" opáčím. "Kdyby Sebastianovi umřel dědeček, chtěla bych být s ním a on by chtěl být se mnou. Říká se tomu solidarita a soucit. Nina to nejspíš nezná, protože kdyby jo, neflirtovala by tu jako o život."
"Flirtovala?" zasměje se. "O nic nešlo."
"Když myslíš," pokrčím rameny.
"Ty jsi hrát nechtěla," připomene mi.
"Nějak dlouho jsi nepsal Zuzaně," napadnu ho.
"Už včera mi klekl mobil," vysvětlí. "Kromě toho, ty jsi taky nějak dlouho nepsala Sebastianovi, mám ten dojem."
"Máš špatnej dojem!" prsknu a demonstrativně vytáhnu z kapsy bermud mobil, abych začala cvakat esemesku. Doufám, že si na místo adresáta dosadí Sebastiana. Co na tom, že se hlásím

mámě! S baterií nelhal, můj mobílek sice ještě neumřel, leč zprávu se mu podaří odeslat z posledních sil, symbol dobíjení ukazuje 0 % baterie.
Kazimův telefon má největší výdrž, nejen že mu funguje i po pěti dnech bez nabíjení, ale klidně si vyřídí i telefonát. Respektive, z vody ho vytáhne právě zvonění mobilu, jak se s ním snaží jeho ségra navázat spojení, načež spolu dobrých pět minut hovoří.

Vzhledem k tomu, že s Ivetou a Honzou máme spicha až za tři hodiny, Kazim se rozhodne sjet zatím pro Terezu. Všichni ho do Prahy doprovázet nemůžeme, neměli bychom ji už kam naložit, a pak, podle Kazima bude s sebou mít spoustu věcí. Nakonec se dohodneme, že já a Sebastian počkáme tady, přičemž oni tři sjedou pro Terezu, nakoupí jídlo a vrátí se sem společně s Ivetou a Honzou. Nina váhá, zda jet do Prahy, či ne, přímo na ní vidím, že by nejradši zůstala s námi, přesně řečeno - se Sebastianem, ale Vanda rozhodne za ni: "Přece jim nebudeš dělat křena. Nech ty dvě hrdličky chvíli o samotě, druhej den půstu by nevydrželi, znáš Janu."
V plavkách vylezeme za pomoci lana na pevnou zem, nahoru mi to jde mnohem lépe než dolů, a doprovodíme je až k autu. Nejde o to, že bychom bez nich nemohli existovat a cítili za svou morální povinnost jít jim zamávat, ale musíme si vzít svoje bágly i spacáky. I tak má Kazim strach, aby Terku se všemi jejími věcmi vůbec nalodil.
Jakub spočítá, že dřív než za ty tři hodiny zpátky nebudou, nemá cenu, abychom na ně čekali na cestě, vrátíme se tedy zpátky do lomu. Mlčky, vůbec se spolu nebavíme. Batohy a spacáky snese dolů Jakub, musí se dvakrát otočit. Mně pomocnou ruku nenabídne a já si o ni neřeknu, i kdybych měla slítnout jako shnilá hruška! Přesto zůstane stát na stejném místě, kde mě předtím chytal Kazim. Dám si záležet, aby k tomu nedošlo, stejnou chybu už neudělám!
"Ještě párkrát, kotě, a budeš lézt jako veverka," pochválí mě vesele. Předpokládám, že si dělá legraci, proto po něm hodím nevrlým okem, čímž ho rozesměji ještě víc.
"Dej si pauzu," poradím mu. Od chvíle, kdy mě obvinil, že jsem na Ninu zlá, si to u mě rozlil definitivně! "O samotě hrát svou roli nemusíš, není pro koho. Ignoruj mě, jo?"
Pokrčí rameny a skutečně se stáhne. Následující hodiny jsou pěkně divné! Jsme spolu, ale každý sám. Koupu se zásadně v době, kdy on z vody vyleze, sluním se v době, kdy si jde zaplavat. Roztáhnu si karimatku a odpočívám, všude je krásné ticho, pohoda... Sem dolů nedoléhají žádné zvuky civilizace, je fakt, že do nejbližší vesnice je to pěkný kousek cesty. Cítím, jak se mě zmocňuje malátnost, najednou mi nepřijde země tak tvrdá jako v noci, leží se mi příjemně, je mi teplo... Zavřu oči, a v tu ránu usnu!
Dokonce se mi zdají i sny, ke všemu erotické, takže když se probudím, jsem nejdřív naprosto dezorientovaná, netuším, kde jsem, proč tam jsem... Jakmile se mi podaří vytřídit sen od skutečnosti, zaplaví mě vlna hrůzy: co když jsem mluvila ze spaní nebo třeba vzdychala?!? Vyletím, abych zjistila, kde je Jakub a jak se tváří.
Sedí opodál, na sobě košili a bermudy a cpe se rohlíkem a paštikou. "Vyspáno?" zahuhlá s plnou pusou.
"Jo," odvětím stručně. Tváří se normálně, nejspíš jsem se neprozradila... Uf! Odpočinula jsem si hezky, cítím se svěží, únava posledních dní a nocí zmizela. Přijde mi podezřelé, že už sluníčko zmizelo za křovinatým porostem lemujícím lom. Navíc je mi docela chladno. "Kolik je hodin?"
"Nevím," pokrčí rameny. "Podle slunce tak devět."
"Tolik?!" zhrozím se a zašmátrám po svých věcech, abych se podívala na mobil. Hm, smůla, nepodívám se, je totálně mrtvý a znovu zapnout se mi ho nepodaří. "Kde jsou všichni?"
"Pokud myslíš Kazima a spol, nejspíš se zdrželi v Praze," pokrčí rameny. "Těžko nám dají bez mobilů vědět, proč nebo kdy přijedou. A pokud lidi, co se tu byli koupat," ukáže na písečný ostroh na protější straně, který odpoledne připomínal lidnatou pláž, "tak ti už to postupně zabalili."

"Jsme tu sami?!"
"Vypadá to tak."
"Měl jsi mě vzbudit," namítnu rozpačitě.
"Proč? Nemáme kam spěchat. Do tmy času dost a je jedno, jestli na ně čekáme tady, nebo nahoře u silnice. A pak, nechtěl jsem ti rušit sny," usměje se. "Navíc když se ti zdálo o mně..."
Zrudnu. "Ani náhodou! Zdálo se mi o Sebastianovi!"
"Ty říkáš Sebastianovi Jakube?" opáčí ironicky.
Vyskočím na nohy, na dávno suché plavky si natáhnu volné tričko a džíny, které vylovím z báglu, sroluji karimatku a k Jakubovi, jenž mě pozoruje s pobaveným výrazem, za který bych mu nejradši šlápla do úsměvu, zavrčím: "Na co čekáme? Až bude tma, nevylezeme odtud!"
Je sbalený raz dva, mlčky pochodujeme k levé části lomu, vystoupíme strmou stezičku a -
"Kde je lano?!" vyjevím se.
Jakub odhodí bágly a zkusí kousek vylézt bez pomocného provazu, nicméně tuhle snahu brzy vzdá. "Asi tu nebylo nastálo, prostě ho měl někdo z těch lidí a odnesl si ho."
"A co budeme dělat?!"
"Doufat, že ho zítra zase přinese," zasměje se.
"Chceš tu snad nocovat?!"
"Jiná možnost není," pokrčí rameny. "Šeří se, za chvíli bude tma. I kdyby nakrásně Kazim přijel, v téhle tmě nás nahoru nedostanou. A oni se nedostanou dolů."
To, co řekl, zní odporně logicky! Ještě chvíli okolkuji těsně pod kolmou strží a zbožně zírám nahoru, zda se neobjeví Kazimova nebo Honzova silueta, v autě jistě mají vlečná lana, doufám, jenže pak, když už nahoru nedohlédnu, vzdám snahu a opatrně krok sun krok sestoupím po cestičce dolů za Jakubem, který si zatím pijánko rozbalil spacák.
"Nešel by rozdělat oheň?" zeptám se, když ticho začne být dusné. Nemyslím ticho mezi námi, nemluvíme celé odpoledne, ale celkově. Krásný klídek, který jsem na dně jámového lomu obdivovala odpoledne, takhle za tmy působí depresivně.
"A čím bys chtěla přikládat?" zklame mne. "Nesehnali jsme si dříví za světla, potmě nemáme šanci."
"To je v pytli," ulevím si.
"Nechápu, co se ti na tom nelíbí?" zasměje se. "Ty, taková romantická dušička, bys měla být nadšená, ne? Existuje něco romantičtějšího, než noc na takovémhle místě? Já vím, se Sebastianem by sis ji užila divokým sexem..."
"Trhni si!" poradím mu a vyhrabu se na nohy.
"Kam jdeš?"
"Co je ti po tom? Potřebuju si odskočit, stačí?"
"To bych ti nedoporučoval," varuje mne. "Ty jsi nikdy neslyšela pověst o Hagenovi?"
Zarazím se. "O kom...?"
"Takže neslyšela," odpoví si sám. "Fantom podzemí, nacista Hagen, kterej se tu ukryl na konci druhý světový války a bloudí tu dodnes. Zjevuje se a zase mizí, krade spícím trampům jídlo, vraždí je... A tak podobně. Někde v těch chodbách visí traverza a kdo na ni zabouchá a zavolá Hagene, vem si mě, musí se sem do roka vrátit, jinak umře."
Jsi tak sečtělej, nebo jen plácáš, abys byl zajímávej?" otážu se s hraným pohrdáním.
"Nemám zapotřebí si vymýšlet," ujistí mě stroze. "Kdyby ses zajímala i o něco jinýho, než o Sebastianovu dokonalost, věděla bys, že studuju historii, ne medicínu. K historii pověsti a legendy neodmyslitelně patří, čerpají z ní."
Nutnost potřeby je větší než strach, i když ten je také pořádný! Ačkoli si říkám, že pověsti jsou něco jako pohádky, neodvážím se popojít příliš daleko - a stejně se mi při každém zašustnutí ježí vlasy v zátylku. Včera v noci jsem se také bála, jenomže to nás tam bylo všech sedm, zatímco dnes jsme tu s Jakubem uvězněni sami dva... A doufám, že sami?

Doklopýtám zpátky a snažím se skrýt cvakání zubů. Po hmatu vyhrabu z batohu mikinu, dnešní noc se mi zdá mnohem studenější.
"Zima, co?" všimne si mého štrachání. "Chlad jde z vody."
Zvuk, který protne černé ticho, ze mě vyrazí slabé vyjeknutí, načež mi dojde, že šlo jen o nočního dravce, a mohu se hanbou propadnout. Jakub to, kupodivu, nekomentuje.
Nenápadně si k němu přisednu co nejblíž, obejmu kolena a snažím se prokouknout tmu alespoň v nejbližším okruhu. Kdesi daleko vlevo spatřím slabé světýlko. Vyděsím se úplně.
"Co je to tamhle...?" nasměruji Jakubův pohled.
"Vypadá to jako..." snaží se identifikovat zdroj světla. "Někdo si rozdělal malej ohýnek, řekl bych."
"Nejsou zrovna tam někde vchody do štol...?"
"Podle toho, co říkal Kazim, asi jo," přisvědčí a zvedá se! "Půjdeme se tam mrknout. U ohně bude určitě tepleji."
Jediný, kdo mě napadne, je Hagen, nahlas se to ale neodvážím vyslovit. Ani kvůli Jakubovi, ani kvůli legendě! Nepřijde mi to jako dobrý nápad, vůbec! Jenže Jakub už má sbaleno a čeká, než posbírám svoje saky paky. Jelikož nechci zůstat sama, musím klopýtat za ním! Je natolik galantní, aby mi podal ruku, jenže já ji ve své pýše odmítnu. Podruhé už se nevnucuje, kráčí přede mnou a nestará se, jak moc padám.
Poulím oči do tmy přes jeho rameno a čím se světlu přibližujeme, tím musím dát Jakubovi za pravdu. Malý ohníček těsně u skal. Snažíme se jít co nejtišeji, aby si nás ten, kdo jej rozdělal, nevšiml dřív, než my jeho. Nejspíš se nám to nepovede, protože tři postavy, které se kolem povalují, se zvědavě napřímí. Nějací trampové!!
"Čau," pozdraví je Jakub pro jistotu už z dálky. "Můžeme přisednout?"
"Jo, vemte místo," povolí nám vstup na svoje území a jeden z nich dokonce přiloží, aby na nás lépe viděli. Je to vzájemné, v odlesku ohně si rychle prohlédnu jejich tváře. Úlevu, že jde o trampy a ne ducha nacistického vojáka, vystřídá divný pocit. Tihle tři zrovna nevypadají jako někdo, s kým bych chtěla strávit noc a ještě se cítila v bezpečí!! Jsou starší než my o takových deset let a podle lahví povalujících se kolem všichni v náladě.
"Co vy tady?" zeptá se zálesák s culíkem.
"Trochu jsme se zapomněli a uvízli tu," vysvětlí Jakub a přijme nejen místo u ohně, ale i nabízenou placatici.
"Sedni si, žabičko," pobídne mě vousáč s lesklýma očima a ukáže těsně vedle sebe. "Ať nám nevyneseš spaní."
To tak! Vecpu se mezi Jakuba a toho s culíkem. "Copak tady není jiný východ, než ten po lanu?"
"Ale jo, je," zasměje se můj soused.
"Ten bych ti nedoporučoval," poradí mi tramp v čepici od maskáčů. "Tudy chodí Hagen. Nevyplácí se lézt do štoly, ještě uslyšíš kovadlinu a bude zle..."
Jeho dva kamarádi se pobaveně zasmějí.
"Tss," udělám uraženě, jako že na pohádky nevěřím.
"To je tvoje mazlice?" zeptá se Jakuba vousáč, co má nejvíc nakoupeno a těžko říct, jestli jde jen o alkohol!, a visí mi pohledem na vydouvající se mikině.
Rychle Jakuba, který na mě úkosem pohlédne, s odpovědí předběhnu: "Ne, vůbec! Vlastně se skoro neznáme, jen shodou okolností a čirou náhodou jsme zrovna dnes na tomhle místě."
Tramp mi vnutí placatici. "Tím lip! Vítej, žabičko."
S díky ji odmítnu a pošlu kolovat, stačí mi lihový zápach, který se z jejího hrdla line! Slivovice nebo tak.
Jakub se nakloní k mému uchu: "To nebyla dobrá odpověď, milá kamarádko."
Trhnu hlavou, nemusí mě strašit ještě víc, než jsem! Každý přece není úchylák a sexista a -

Ruka, kterou ucítím na svém rameni, Jakubovi nepatří! Objal mě ten s tím culíkem naproto suverénně a druhou mi cpe čutoru s podezřelou lihovinou až ke rtům. Samozřejmě se zdráhám, snažím se vyprostit, jenže má mnohem větší sílu a ke všemu mu jde ten napařanej pomoci!! Přes veškeré moje protesty mě odtáhnou od Jakuba, jeden mi drží ruce a druhému se podaří nalít mi trochu slivovice do úst. Všichni tři z toho mají bžundu, když kašlu a lapám po dechu, jak se z toho jejich hnusu můžu zalknout!
"Nesmíš bejt taková netýkavka, žabičko," domlouvá mi culíkatý. "Třeba si užívat."
"Ne! Já nechci!" bráním se.
"Stejně to jsou jen holčičí řeči," mávne rukou maskáčová čepice. "Furt že ne, a líbí se to každej."
"Mně ne!" ujistím je vyděšeným hlasem. "A pusťte mě!"
Kdybych neřekla nic, vyšlo by to nastejno. Mají mě mezi sebou, jeden mě drží kolem ramen, vousáč kolem pasu, přičemž mi drze šmátrá po ňadrech. "Co bys řekla jít na kutě? Máme tu stan, podělíme se s tebou o jeho přístřeší..."
"Nechte mě!" začínám být hysterická. "Jakube!!"
"Tvůj kámoš bude zatím přikládat u ohně, aby nevyhaslo," rozdělí vousáč úkoly, skutečně vstane a snaží se mě odvléct směrem, kde ve tmě tuším jejich slibovaný stan!!
Jsem k smrti vyděšená, tihle tři mě děsí víc než Hagen! Dojde na babiččina slova, prolétne mi hlavou. Skončím znásilněná a možná na dně starého lomu!!
Rvu se jako lev, aleje mi to k ničemu, ti dva mají větší sílu. Nevím, jak by to dopadlo, kdyby v Jakubově kapse nezahrál mobil, on ho nezvedl a nahlas neřekl: "No konečně! Jo, jasně, už jdeme. Jana taky. Hlavně vezměte lano a velkou baterku, za deset minut jsme tam."
Moji dva společníci hovor vyslechnou také a zarazí se.
"Jsou tu pro nás," oznámí nám Jakub. "Celá parta, čekají u stezky. Díky za pohostinnost, my už musíme..."
Vytrhnu se a oni mi nebrání, ačkoli se moc ochotně netváří.
"Jaká škoda," prohodí vousáč. "Tvoje chyba, žabičko. Mohlas mít vzpomínky, na který se nezapomíná!"
"To věřím," vydechnu hláskem roztřeseným tak, že mi snad ani není rozumět, nečekám na Jakuba, přeskočím ohníček jako Jánošík, akorát že u toho nekřepčím, a aniž bych se starala o osud svých zavazadel, s rukama nataženýma dopředu utíkám, no, spíš se potácím směrem, odkud jsme přišli. Jakuba slyším za sebou, nejspíš posbíral bágly a také bere roha.
Za tohle samým vděkem Kazima i všechny ostatní, klidně i Ninu, expertku přes flirtování, zulíbám!! Svůj příjezd si opravdu nemohli načasovat lépe! Jakmile usoudím, že jsem v bezpečné vzdálenosti, zastavím se, abych na Jakuba počkala a vzala si svoje věci. Nemůže se s nimi vláčet celou cestu!
Ticho ruší jen můj přerývaný dech, nic jiného. Přestanu na chvíli dýchat, abych zjistila, kde je Jakub. Hm, zdá se, že jsem tu úplně sama! Ne, vlastně ne. Přes tlukot vlastního srdce zaslechnu pohybovat se někoho zhruba deset metrů za mnou. "Jakube...?"
Odpovědí je mi mrtvé ticho. Pár vteřin naslouchám, uši na stopkách. Z toho, co zaslechnu, mi po celém těle mi naskáče husí kůže. Zní to jako sípavé vydechnutí!!
Zpanikařím. Vrátit se směrem k zářivému bodu ohně vpravo by znamenalo vpadnout mu rovnou do náruče, běžet vlevo je v té tmě o zabití, z jedné strany se černá vodní hladina, hluboká, studená a nebezpečná, z druhé ční strmá skála do výšky několika desítek metrů! Netuším, kdo mne pronásleduje, jestli Jakub nebo někdo z povedené trojice. Jakub by se přece ozval! Nemám však odvahu zavolat znovu a jediné řešení, které mě ve vypjaté chvíli napadne, je přitisknout se ke skále. Její stěna není hladká, nýbrž plná výklenků, do jednoho z nich se vtěsnám a snažím se nedýchat, abych se neprozradila. V té chvíli zaslechnu kovový zvuk, při kterém mi ztuhne krev v žilách: někdo uhodil do zavěšené traverzy!!!

Zvuk rezonuje jakoby ze skály, a když zvednu hlavu, spatřím na temné stěně lomu ještě tmavší otvory. Vchody do štol?!? Můj pronásledovatel je právě těsně přede mnou. Kousnu se do hřbetu ruky, tak se mi podaří snáz tajit dech. Mohla bych přísahat, že na krátký okamžik spatřím na pozadí tmavého volného prostranství otevřené vodní hladiny mihnout se ještě tmavší stín!! Naštěstí si mne nevšimne, pokračuje stále dál vlevo. Jakub to určitě nebyl, to si jsem jistá. Postava nenesla žádná zavazadla.
"Jano...?" ozve se chvíli na to polohlasem z pravé strany a netrvá dlouho a doklopýtá až přede mne, obtěžkán mou krosnou, svým batohem, karimatkami a spacáky. Vystoupím ze stínu a jsem zralá na zhroucení. "Uf," oddechne si. "Skoro jsem se tě lekl. Máš dobrou schovku."
"Někdo je před námi," pošeptám mu roztřeseně. "Kterej z nich mě honí? Ten nejvíc ožralej?"
"Cože?" podiví se. "Všichni tři zůstali u ohně."
"To víš jistě...?!"
"Na beton," potvrdí.
"V tom případě je tu ještě někdo," špitnu vyděšeně. "Viděla jsem stín, prošel kolem...!"
"Leda Hagen," pousměje se.
Znovu mě obrazí zima. "Slyšels kovadlinu...?"
"Jo," kývne. "Nejspíš tvoji přátelé vtipálci."
Mám té hrůzy po krk. "Honem, ať jsme odtud pryč! Kazim už na nás určitě čeká."
"Nerad ti kazím radost, ale nikdo nepřijel," převeze mne.
"Jak to?" nechápu. "Vždyť ti volali!"
"Přece jsem ti říkal, že mi klekl mobil už včera," připomene mi. "To byla uvítací melodie, jak jsem ho v kapse zapnul a modlil se, aby se na tu chvíli chytil. Většinou se baterka po vypnutí maličko vzpamatuje. Naštěstí jo, ale pak hned zkolaboval. Mluvil jsem do hluchýho founu."
Přeberu si jeho slova. Nikdo nepřijel, to je špatná zpráva, znamená to, že tu musíme zůstat do rána! Na druhou stranu mě díky svému důvtipu zachránil. Pomohl mi mnohem víc, než kdyby se s těmi pořízky chtěl prát! Vyhrát nad nimi neměl šanci, tohle bylo mnohem chytřejší a účinnější!
"Nebo jsi tam s nimi chtěla zůstat? Třeba jsem ti zkazil skvělý zážitky. Nemám se k tobě znát, a tak."
"Jakube, prosím tě," požádám ho kajícně.
"Dobrý, no," vezme mě na milost, podá mi svůj bágl, který je menší a lehčí, sám vezme mou krosnu, podělíme se o spacáky a karimatky a potichu zamíříme k levému konci lomu. Sice tímhle směrem odešel podivný stín, který je podle Jakuba jen výplodem mé fantazie nabuzené strašidelným prostředím, ale vpravo k ohništi jít nemůžeme a zůstat někde uprostřed, kde nám nad hlavami zejí otvory štol, tak to tedy ani náhodou! Prohlubeň ve skále, kterou najdeme spíš náhodou a po hmatu relativně nedaleko od pomyslného východu, pojmeme za útočiště, vysteleme ji spacáky a přitiskneme se vsedě k sobě, protože nic lepšího stejně podniknout nemůžeme.
Nedovolím Jakubovi ani škrtnout sirkou, aby nás nespatřili ti tři, byť jsou od nás hodně daleko, nebo někdo jiný, o kterém raději nahlas nemluvím. Stín jsem viděla, nejsem přece blázen, abych měla halucinace!
Ta noc je strašně zvláštní. Nervy mám stále natažené k prasknutí, můj strach posilují podivné zvuky, které občas protnou temné ticho a při nichž jde mráz po zádech, může to sice být cokoli od nočních živočichů a zvířecích obyvatel lomu, mne ovšem napadá jen jediné vysvětlení, jak jinak! Jakubova blízkost však působí zvláštně uklidňujícím dojmem, poté, co jsem se mu omluvila, se mnou opět komunikuje normálně a povídáme si šeptem o všem možném.
"Trochu jsem přemýšlel o panu Dokonalém," oznámí mi. "To jméno se k němu fakt hodí."
"Sebastian...?"
"Ne, Foltýn," zasměje se.

"Proč?" zeptám se zmateně.
"Neříkalas, že je to román Karla Čapka? Život a dílo skladatele Foltýna? Na rozdíl od tvých spolužaček jsem to před maturitou četl, takže vím, o co kráčí. Foltýn byl geniální skladatel, jenže jaksi falešnej, žádnej takovej neexistoval, hrdina v knížce si ho vymyslel..."
Ztuhnu. "Co tím naznačuješ...?!"
"Nekřič, uslyší tě Hagen," směje se mi tiše. "Nenaznačuji, jen říkám, že mě napadla jistá spojitost... Mám dojem, že náš slavnej Sebastian je na tom podobně."
"Tvoje dojmy mě nezajímají!" ujistím ho příkře.
Na pár minut se oba odmlčíme, vstřebávám jeho slova. On si snad vážně myslí, že -
"Proč sis ho vymyslela?" zeptá se přímo.
"Nevymyslela!"
"Kvůli holkám?" vede si svou jako mezek. "Já vás fakt nechápu. Nikdy nepochopím holčičí myšlení..."
"Ty nechápeš věcí!" odseknu.
"Například?" zajímá se.
"Například... Například nechápeš, jaké to je, když se člověk zamiluje do někoho, na koho nemá... Byls někdy zamilovanej? Nemyslím to, že chceš Zuzanu dostat, ale opravdu zamilovanej, totálně... Tak, že jsi na diazepam, jen toho druhého vidíš! Miluješ ho a přitom nenávidíš za to, že on zamilovanej není a nikdy nebude..."
Zamyslí se, aby s váháním přiznal: "Možná jednou. Aspoň jsem si myslel, že jsem."
"Myslel jsem, že miluji, a zatím je to prostata?" zadeklamuji hlášku ze Soboty a Šimka. "Těžce dýšu do ucha..."
Jakub dostane záchvat smíchu, až ho musím krotit.
"Ne tak nahlas, uslyší nás Hagen!"
"Jsi boží," řehtá se. "Tohle znám, máme doma se ségrou po našich desky, všechny povídky Šimka a Grossmanna, Šimka i Sobotu. Mohu tě ale ujistit, že tam není prostata." "Ne...?" podivím se, už ne tak jistě. "A co?" "Záducha!" vyprskne. "Proto těžce dýšu do ucha!" Zakryji rozpaky smíchem. "Spletla jsem se, no." "Ty všechno vždycky tak skvěle domotáš," baví se. "Jsi vtipná, je s tebou sranda, Jano. A jinak... Na diazepam jsem nikdy nebyl. Láska je zbytečná komplikace." "Natož jednostranná, když ten druhý nedbá," doplním. "Prosím tě, tím bych se vůbec nezalamoval," poradí mi. "Proč se zamilovat do někoho, kdo si to nezaslouží? Hoď na něj bobek a vyhlídni si někoho jinýho, ne?" "Vidíš to moc jednoduše," zaprotestuji. "Když mi to nevyjde s jednou, vyjde to s druhou," pokrčí rameny. "Víš, co po světě běhá pěkných holek? A kluků?"
"V tomhle je mezi námi rozdíl," oznámím mu. "Kdybys byl doopravdy zamilovanej, nemohl by ses okamžitě přeorientovat na jinou. Bereš holky kus jako kus!"
"Ale ne," zasměje se. "Jsou v tom rozdíly. Některej kus je lepší, to je fakt."
"Jsi hroznej! Nemá cenu s tebou o tom mluvit." "Jo, povídej, mě to zajímá," popichuje mě. Dohadujeme se ještě hodnou chvíli, ovšem dopadne to tak, jak jsem avizovala - naše názory jsou příliš rozdílné, než abychom našli společnou řeč! Docela se u toho bavíme, to je pravda. Chvílemi zapomínám, kde jsem, natož že bych měla mít strach, teprve zašustění v křoví nedaleko od nás mě přenese zpátky do reality a nehrdinsky sebou cuknu.
"Myši," konstatuje nevzrušeně. "Těch se bojíš taky?" "Hlodavci nepatří mezi moje obíbená zvířátka," zaváhám, "nicméně pořád lepší než cokoli jiného... Jakube? Věříš na Hagena a vůbec všechny ty věci z pověstí a legend?"
"Historická věda se opírá o fakta a důkazy," namítne. "Přesto nemůžeš vyloučit lidovou slovesnost, protože to byl často jedinej zdroj, kudy se informace předávaly dalším pokolením. Nějaký základ někde bude, jde o to ho z pověstí vybrat a správně interpretovat. Ono se totiž dá všechno vyložit různými způsoby."

"Za ty řeči předtím... se omlouvám," prohodím tiše. "Věděla jsem, že studuješ historii, jen mě překvapilo, že se o to doopravdy zajímáš, máš přehled a spoustu načteného."
Pobaveně se zasměje. "No aby ne! Přece nebudu studovat něco, co mě nebaví. A co ty? Kam půjdeš po gymplu?"
"Nevím," pokrčím rameny.
"Jsi v druháku nebo ve třeťáku?"
"Ve třetím! Vlastně skoro už ve čtvrtém!"
"No promiň," usměje se. "Ještě ti nebylo osmnáct, tak mě to trochu zmátlo. Do konce února se podávají přihlášky..."
"To vím taky!" opravím ho. "Ty jsi snad vždycky věděl, že chceš na historii?"
"Vždycky asi ne, původně jsem chtěl být popelář," rozesměje se, "to s tím klukovským snem jsi v Galaxii tipla správně, ale zhruba od osmičky jsem měl víceméně jasno, jen jsem váhal mezi archeologií a klasickou historií."
"Jsi lepší... Z tebe by měla moje máma radost!"
"Myslíš, že bych se jí líbil jako tvůj protějšek?"
"Myslím kvůli škole," zarazím jeho smích. "Pořád mi vyčítá, že nemám žádnej cíl, když nevím, co chci dělat."
"Ještě máš půl roku čas," utěšuje mne. "A pokud nebudeš vědět ani pak, musíš vybírat podle předmětů. Když nemáš ty, který tě vyloženě baví, určitě máš aspoň ty, co ti jdou líp než ostatní. A podle nich zvolíš školu."
"Hm," vzdychnu. "Musím to takhle mamce vysvětlit... Což mi připomíná, že už jsem se jí nestihla večer zahlásit, bude vyvádět... Ty nemusíš psát domů?"
"Sem tam se ozvu, pro klid duše," přikývne. "Denně to nestíhám, ale naši jsou zvyklí, stačí tu a tam."
"Závidím ti. Kluci to mají snazší. O mne se mamka bojí a babča vyvádí pro jistotu předem, vidí vždycky ty nejhorší varianty, co by se mohlo stát. Nechtěla mě na čundr pustit."
"A táta? Ten ti to dovolil, ne? Jestli je to stejný jak u nás, jsi za vodou. Vidím to na ségře, matka jí něco nakáže a ona jde a pověsí se na krk tátovi... A ten to povolí."
"U nás je to jiné," pousměji se kysele. "Nemám tátu."
"Každej musí mít tátu," oponuje nedůvěřivě.
"Někdo ho má ale jen na samém počátku," vysvětlím. "Není to pak táta, protože táta je ten, kdo se o dítě stará a je s ním, když ho člověk potřebuje, nýbrž dárce spermatu. Takovej ten dobrovolnej, co si užije, poskytne - neplánovaně - nějaké ty geny, bohužel nic moc, a nazdar, je pryč."
"Aha, takhle," dovtípí se. Na dlouhou dobu se oba odmlčíme, posloucháme tlumené zvuky života kdesi mimo hlubokou jámu vápencového lomu, občas i ty blízké, které jsou místy nepříjemné, protože si je neumím vysvětlit, a když už si myslím, že Jakub usnul, nečekaně řekne: "Náhodou, ty geny, co poskytl tobě, zase tak špatný nejsou."
Navzdory únavě a ospalosti, která na mě jde, se musím zasmát a on se ke mně přidá. A pak už usnu doopravdy.

XII. Úterý, 3. července

Poprvé za naše prázdninové putování mě neprobudí nepohodlí a otlačená záda či rameno a bok, nýbrž zima. Díky nefunkčním mobilům nemám šanci zjistit, kolik je hodin, ale podle přírody, která se probouzí, musí být časné ráno. Nebe nad našimi hlavami je jako vymetené, ovšem tady dole, kam sluneční paprsky zatím při nejlepší vůli nedosáhnou, je jako v ledničce. Z rozsáhlé vodní hladiny se všude kolem plíží mlžný opar, který je pěkně studený a vlezlý. Podívaná je to ale krásná! Za denního světla vypadá naše tábořiště docela útulně a celkově

nechápu, proč jsem se v noci tak strašně bála, vždyť tu není nic děsivého, prostě krásné jezero uprostřed hluboké díry v zemi lemované skalami. Nádhera!
Teprve nyní si všimnu Jakuba, leží bez hnutí zachumlaný až po bradu ve své mumii a pozoruje mne, jak se nadšeně rozhlížím. "Už jsi dlouho vzhůru?"
"Pět, deset minut," odhadne. "Taky se kochám."
Jelikož se ale nedívá na vodu ani okolní přírodu, mám tendenci pochopit jeho sdělení jako výsměch! Je mi jasné, jaký na mě musí být pohled! Nenalíčená, celá pomačkaná, vlasy, co by potřebovaly šampon a teplou vodu jako sůl, rozcuchané... Prohrábnu je prsty, pak rozhýbu zdřevěnělé tělo, vytáhnu hřeben a ozdobnou gumičku, abych se alespoň učesala a svázala to roští do culíku.
"Takové ráno jen tak nezažiješ," prohodím neutrálně. "Romantika jak z kýčového filmu."
"Romantika by to byla," připustí, "kdyby mi tak neromanticky nekručelo v břiše. Nic k jídlu asi nemáš, co?"
"Ne," ujistím ho. Dojdu těsně k jezeru, přidřepnu a naberu do dlaní vodu, abych si opláchla obličej.
"Zaplaveme si," navrhne náhle a už se štrachá ze spacáku, aby šílený napadl dotáhl do konce.
"V té kose?" děsím se.
"Tím se právě zahřeješ," přesvědčuje mne. "Osvěžíš se a rozproudíš krev v těle. Takové koupání jen tak nezažiješ."
"To věřím," pousměji se. Citoval mě! "Ale radši ne, nechci umřít na infarkt. A taky mít mokré plavky..."
"Tady můžeš klidně bez," ujistí mě. "Nikde nikdo."
"Díky, nechci," odmítnu razantněji.
Pokrčí rameny, víc mne nenutí, a rovnou se začne na břehu svlékat. Samozřejmě jde do naha, předvede mi svoje pěkné svalnaté tělo s vytetovaným obrázkem na vnitřní straně paže bez nejmenších skrupulí. Víc než meč s hadem můj pohled přitahují zcela jiné partie! Sice jsem ho už tuhle nahého zahlédla, dokonce se ke mně se svou zbytnělou nahotou tiskl, tentokrát mám podívanou za denního jasu, osvětlení jako v divadle a soukromé představení pro jediného diváka!
"Nejdeš?" ubezpečí se naposledy, chvíli stojí na břehu jak nahá antická socha, David nebo tak něco, načež se otočí a s rozběhem skočí do vody. Otřesu se chladem i za něho! Dívám se, jak pravidelnými tempy plavčí tam a zpátky, prsa vymění za kraul a když připlave ke břehu, je mokrý do posledního vlásku. K vylézání se moc nemá. "Otoč se."
"Proč?" nechápu a čekám nějakou levotu. "Ještě řekni, že jsi stydlivej, a já padnu."
"Třeba jo," usměje se.
"Od kdy?!" nevěřím mu. "Vždyť před chvílí -"
"Před chvílí není teď. Studená voda udělala svoje, chápeš. Nechci se před tebou předvádět jako postiženej krpáč."
Vybuchnu smíchy. "Snad nemáš mindrák?!"
"Normálně ne," mrkne na mne.
"To jsem si všimla," bavím se a skutečně se otočím.
"Znáš to, každej má nějakej mindrák. Všichni chtějí to, co nemají. Malej velkýho, malá velký, velká menší..."
"A velkej?"
"Ještě většího," zařehtá se a já se musím přidat.
Než srolujeme spacáky a sbalíme ležení, začnou se trousit první návštěvníci lomu, což znamená, že se past otevřela. Dostat se nahoru po laně je i s těžkými bágly docela makačka, nicméně ji zvládnu a šplhám jako veverka, jak ten bídák podotkne. Natřu ho za to spacákem.

Nahoře se na okamžik zastavíme a pohlédneme dolů. Výhled je opravdu úchvatný, znovu obdivujeme scenerii Velké Ameriky. Přijde mi, že zážitků, které jsem prožila od včerejšího odpoledne do dnešního rána, je víc než za celý můj dosavadní život!
"Jano? Sebastiane??"
Sehraně se otočíme po hlase a spatříme Ivetu s Honzou.
"Vysvobozovací komando," usměje se Jakub. "Trochu pozdě."
"Nemohli jsme vás najít," přizná se Iveta. "Vanda včera volala, že zůstanou v Praze a že vás máme tady někde vyzvednout, jenže já se ti nedovolala. Proč máš vypnutý mobil?"
"Vybitý, ne vypnutý," opravím ji.
"To je nádhera!" jásají oba nad výhledem a Honza nestačí fotit. "Kde jste spali?"
"Dole, kde jinde," ukážu bradou. "A vy?"
"V autě pár kilásků odsud," odvětí Honza. "Teda, vědět, že je to taková paráda, tak vás hledáme třeba celou noc."
"Potmě byste se stejně dolů nedostali a navíc by to bylo o zabití," krotí jeho nadšení Jakub. "Mrkni někdy na statistiky, tady už zařvalo pěkných pár dobrodruhů, horolezců, trampů nebo jen troubu, co sem lezli v noci."
"Díky," zakření se Honza a všichni se rozesmějeme.
"S Vandou a spol se sejdeme odpoledne v Mníšku," oznámí nám Iveta, když Honza konečně uspokojí svou fotografickou vášeň. "Podíváte se s námi zatím do zámku, ne?"
Jiný program nemáme, naložíme zavazadla i sebe do malého fordíku, vůz je jen třídveřový, místa na roztahování zrovna nemáme, ale poskládáme se a vyrazíme. Půjčím si Ivetin mobil, do kterého vložím svou SIM kartu, abych se ohlásila mamce a vysvětlila jí, že jsem nemohla psát kvůli vybité baterii a také že nevím, jestli se stihnu vrátit už dnes, spíš to vypadá na zítřek... Odpoví mi vzápětí: POSLYŠ, NEPROTAHUJES TO NĚJAK MOC??
Podobnou otázku čekám, vlastně horší, obávala jsem se výtek a tak různě, takže s úlevou odepíši: ANI NE. VSAK MAM POVOLENY TÝDEN, NEZAPOMÍNEJ:-) MEJ SE KRASNE A POZDRAVUJ BABI. JA SE KRASNE MAM:-)
První věc, kterou podnikneme po příjezdu do Mníšku, je návštěva a drobnější vyplenění obchodu s potravinami. Jde o menší soukromý obchůdek a prodavačka nás sleduje ostřížím zrakem, asi jí připadá nemožné, aby čtyři lidi a zvláště dva z nich kupovali tolik jídla a pití! Nejspíš si myslí, že chceme nacpat plný košík a zmizet bez placení. Nic takového samozřejmě v úmyslu nemáme, naopak, ještě se jí jdu zeptat: "Prosím vás, sháním ochucený tvaroh. Jmenuje se Kámoš."
Přestože jsem slušná a navíc použiji kouzelného slůvka prosím, prodavačka si bůhví proč myslí, že si z ní utahuji! "Děláte si legraci? Nic takového neexistuje."
"Ale jo," přesvědčuji ji. "Bývají různé příchutě, třeba hruška s čokoládou, jahoda s malinou, vanilka s višní... Doma si je kupuji skoro denně."
"Ne, žádné kámoše tu nemáme. Budete platit?"
"Ano," strčím jí košík s nákupem k namarkování. Než dokončí svůj nákup Jakub, sedím na lavičce na náměstí, klátím nohama a k rohlíku a plátkovému sýru ukusuji z libereckého párku, to abych vyvážila chutě, načež to celé zapíjím vanilkovým mlékem.
"Abychom ti stíhali zastavovat," baví se Honza.
"Neboj, moje zažívání je v pohodě," uklidním ho.
"Zažívání možná," zasměje se Jakub, který teprve nyní vyjde z obchodu a zamíří rovnou ke mně, "ale s pamětí to bude trošku horší, co?"
"Proč myslíš?" Netuším, o čem to mluví!
"Fakt si pamatuješ, že se ten tvaroh jmenuje Kámoš?"
"Na tuty!" ujistím ho. "Nemůžu za to, že ta dobrá žena, která se mohla samou ochotou přerazit, má takové mezery nejen ve vzdělání, ale i v sortimentu."
"Aha," baví se. "Já jsem ti ho koupil."

"Vždyť tvrdila, že nemají!"
"Je to ono, ne?" sáhne do své igelitky plné potravin pro povědomý kelímek tvarohu s malinovou a jahodovou příchutí.
"Jasně!" zajásám. "To je on a-"
Do oka mě praští název výrobku a v tu ránu se mi chce zavřít se do pozinkované rakve a zabouchnout za sebou víko! Iveta s Honzou se válí smíchy.
„Amígo!" řehtají se. "Jmenuje se Amígo, žádnej Kámoš!"
"I mistr tesař se utne," utěšuje mě Honza. Amígo znamená ve španělštině kamarád, ne?"
"No vidíš," na to Jakub. "Pomohla jsi paní prodavačce rozšířit obzory, akorát že tvou lingvistickou snahu neocenila. Jsi fakt číslo, Jane."
Neřekne Jano ani kotě, vysloví moje jméno anglicky, asi když si hrajeme s cizími slovy. Kdykoli jindy by mi tohle oslovení vadilo, nemám ráda anglické výrazy, jimiž mí spolužáci často prokládají češtinu, slova jako cool, ready, happy a podobně, z Jakubových úst však Jane zní tak nějak...
Na prohlídku zámečku je ještě brzy, po jídle se potloukáme ve dvojicích po městečku. U informační tabule se náhle zarazím. "Tohle je Mníšek pod Brdy?!" "To sis všimla až teď?" baví se Jakub. "Nedala jsem si dohromady souvislosti," zamumlám a projíždím očima mapu města. Komenského ulici najdu poměrně snadno, není ani moc daleko, stačilo by vyjít si na menší procházku...
"Děje se něco?" všimne si mého rozhození. "Tady," píchnu prstem do mapy, "bydlí ten můj dárce genů. Já... Ještě máme spoustu času, za chvíli se vrátím, jo?" "Ty se s ním znáš?" podiví se. "Myslel jsem, že ne." "Nikdy jsem ho neviděla," přiznám se. "Jeho adresu jsem se čirou náhodou dozvěděla těsně před odjezdem na turnaj... Zašla bych se jenom mrknout kolem..."
"Nech to plavat," poradí mi. "Podívat se..."
"Nezdá se mi to jako dobrej nápad," zrazuje mě. "Víš, kolikrát mi vrtalo hlavou, jakej asi je? Kde bydlí, jak žije, co dělá, jestli má rodinu... ? Nemůžeš to pochopit, když máš oba rodiče."
"Jak myslíš," kapituluje a samozřejmě mě doprovází. Nezrazuji ho, jeho přítomnost po mém boku je povzbuzující! Navíc se mi hodí jeho orientační smysl, protože Komenského ulici najde mnohem snáz, než bych si s tím poradila sama. Domovní čísla jdou posloupně za sebou, vilky v zahrádkách jsou udržované, zahrady upravené, kvetoucí. Dům s číslem 413, které si pamatuji z adresy ze soudní obsílky, je krásný moderní dům s automaticky otevíratelnými vraty do garáže, momentálně otevřenými dokořán. Na příjezdové cestě stojí stříbrný volkswagen Passat, kolem kterého pobíhají dvě děti.
"Nežije si špatně," poznamená Jakub. "Novej Passat je dost dobrý fáro."
Víc než automobil mě zajímají ty děti! Holka, asi dvanáctiletá s dlouhými tmavými vlasy svázanými v culík, právě vleče k autu kufr na kolečkách, zatímco kluk zhruba sedmiletý drží v náruči zvíře, které bezmocně hýbe nohama. Dojde mi, že vidím své nevlastní sourozence.
"Mami, mami!" křičí holka žalujícím hláskem. "Ráda si chce s sebou vzít želvu!"
"Taky si ji vezmu!" tvrdí kluk. "Jojo!"
"Nene!" hádá se holka.
V okně se mihne ženský stín. "Radečku, želvu nech doma, co by si počala v letadle? Babička se ti o ni postará, neboj."
"V Egyptě by ti ji sežral krokodýl!" straší ho holka.
"Nene!"
"Jojo!"
Ze dveří vyjde muž fortelné postavy s postupujícím vysokým čelem. Nese v každé ruce další zavazadlo a krotí děti, aby neřvaly jako paviáni. Můj dárce. Skutečně hnědooký a tmavovlasý! Nebo tedy tmavovlasý býval. Přes začínající pleš je docela fešák, působí sympaticky.
Zírám na něho nejspíš moc hladově, protože si naší dvojice všimne a zeptá se: "Hledáte někoho?"

Jakub mě vezme za loket. "Jdeme, Jane..."
Nenechám se odvést. Když už jsem tady!! "Dobrý den," dostanu ze sebe přiškrceně. "Vy jste pan Radek Burda?"
"Ano," přisvědčí, postaví zavazadla na zem a přijde až k plotu. "Oč jde?"
"Já... já jsem Jana Málková," představím se.
Nevím, jakou jsem čekala reakci, ovšem tu, co mi předvede, rozhodně ne! Obezřetně se ohlédne zpátky k domu, zda nás neposlouchají děti, ale ty mají jiné starosti, a tiše, leč důrazně, se mě zeptá: "Co po mně ještě chcete? Vysoudily jste si peníze navíc, už takhle ze mě děláte celé roky žebráka na úkor mé rodiny...!"
V první chvíli se nevzmohu na slovo. Konverzace se chopí Jakub: "To musí být hrozný, fakt. Takže letos žádný Seychely, ale jenom Egypt?"
"Co si to -" spustí pan Burda, ale to už se seberu.
"Nic," přeruším ho rychle, aby se setkání nezměnilo v ještě nechutnější výstup než dosud. "Chtěla jsem jen vidět, jak vypadá člověk, kdo mi sice nechtěně, ale přece, dal život... Děkuji, že jste mě zplodil, nebýt vás, nejsem tady. A děkuji i za to, že jste mámu i mě opustil. Ono je to takhle opravdu lepší. Na shledanou."
Než mi odpoví, z domu vykoukne žena. Sice je určitě mladší než moje máma, ale vůbec ne hezčí! Přebarvená, obtloustlá, nepříjemná. "Děje se něco, Radku? Kdo to je?"
"Nikdo," odpoví jí manžel. "Ptali se jen na cestu..."
"To je dobře," oddychne si. "A pospěšte, nebo nepřijedeme na letiště včas..."
Víc neslyším, Jakub mě uchopí za ruku tentokrát silněji a odvede. Na konci ulice neodolám, abych se neotočila: můj biologický otec klidně skládá zavazadla do úložného prostoru a děti se nahánějí kolem. Upřímně řečeno, docela šok!
Proč sis myslela, ty blbko, že ho zajímá, jak vypadá jeho dcera?! nadávám si v duchu. Jsem pro něj NIKDO. Jenom položka ve výdajích. Hřích z mládí, za který platí plno let!
"Koukej studovat co nejdéle," poradí mi Jakub s úsměvem. "Aby si to otcovství vychutnal."
"Jeho děti mají všechno," prohodím hořce. "Tátu, mámu, prázdniny v Egyptě... My byly s mámou nejdál v Moravským krasu!"
"Snad jim nezávidíš?" pokrčí rameny. "Nejsi žádnej sociální případ ani chudáček. A pak, vidělas tu holku? Byla sice brunetka jako ty, ale jinak celá maminka. Už teď měla zadek nepřiměřenej svému věku."
"Velké pozadí máme v rodině," připomenu mu.
"Náhodou," pokrčí rameny. "Oblej zadeček působí smyslně a sexy. Stejně jako ostatní oblý tvary. Nebuď smutná, Jane. Byla chyba tam chodit, říkal jsem ti to. Pochop, kdyby tě chtěl vidět, měl k tomu spoustu příležitostí během těch téměř osmnácti let! Pusť to z hlavy."
"Já vím," vzdychnu.
"Iluze jsou prevít, co?" pousměje se.
"Hm," kývnu trpce. Má pravdu, uznávám. Ve všem! Přesto není tak jednoduché ho poslechnout a zapomenout, pustit to z hlavy, jak mi nařídil.
"Co je?" všimne si pak mého rozpoložení Iveta, když po obědě v jedné z místních restaurací čekáme na příjezd zbytku party. "Vy jste se pohádali?" zeptá se šeptem.
"Pohádali?" opáčím. "Ne, naopak."
Tomu nejspíš nerozumí a já jí to nevysvětluji. Ani jí, ani nikomu jinému! Tím spíš, že s Kazimem, Vandou a Ninou přijede i Tereza, Kazimova rozverná sestra. Ke všemu je také blondýnka, i když do přírodní má stejně daleko, je přebarvená a vyzývavá. A okamžitě začne koketovat se Sebastianem, jak jinak. Ten její útoky zdatně odráží a dobře se u toho baví. Jestliže jsem byla předtím smutná, nyní jsem tak nějak zdeptaná. Terezka odmítne vrátit se hned domů a přemlouvá ostatní, jaký by byl nesmysl vyrazit do Bakova v pozdním odpoledni, večer se dá propařit, a protože to uznají všichni včetně Jakuba, který si vyhradí být do zítřejšího odpoledne na Kozím hrádku, vyhledáme na mapě nejbližší kemp. Což je zase moje

podmínka, odmítám totiž strávit třetí večer bez mýdla a teplé sprchy, koupání v rybníce za dostačující hygienu nepovažuji.
"Dvě auta, osm osob, čtyři malé stany," nahlásí Vanda v recepci kempu, jenž slibuje všechny vytoužené vymoženosti.
"Průkaz totožnosti," požádá nás postarší pán. "Stačí mi občanka někoho z vás, nemusíte všichni."
Jakub, který jako jediný už má z kufru vozu vytažený svůj batoh, se k němu sehne, aby průkaz předložil. Ve chvíli, kdy má ruku vraženou v jedné z bočních kapes, se zarazí. "Jane? Nemohla bys radši ty...?"
"Ty s sebou nemáš žádnej doklad?" užasne Vanda.
"Spíš žádnej vhodnej," řekl.
V tu chvíli mi to sepne! Sebastian Foltýn se nemůže prokázat průkazem Jakuba Nevímjakého!
"Mně ale ještě nebylo osmnáct," uvědomím si.
"Cože?" zavrtí hlavou Terka. "Ty jsi takový kuře? A to můžeš s klukama na čundr, jo?"
"Od kdy jsi taková puritánka, Terez?" nechápe Kazim.
Od té doby, co jsem jí byla představena coby Sebastianova dívka, odpovím v duchu, nahlas však řeknu něco jiného: "O kolik jsi starší? O celý dva roky? Páni, taková stařena!"
Všichni se zasmějí, jenom Tereza správně pozná, že nejde o vtip, nýbrž ironii. "O dva věkem, o pět zkušenostmi, o deset přehledem," vrátí mi míček na mou stranu hřiště.
"Hm, to se tedy máš," opáčím pohrdavě.
"Dočkám se průkazu?" přeruší nás recepční a Honza rychle vyřeší celou záležitost, která se vymkla z původních kolejí.
Terezka mi to samozřejmě vrátí i s úroky, než si užiji horké sprchy, umyji vlasy a celkově se celá zušlechtím, zastihnu ji v družné debatě s Jakubem. Dokonce si s ním předběžně domlouvá spicha v Brně, kam často jezdí za svou bývalou spolužačkou z gymplu, která v Brně studuje medicínu.
"Je zajímavý, že o tobě nikdy nemluvila," uvědomí si.
"Proč by mě měla znát?" pokrčí rameny Jakub. "Víš, co je kluků v každém ročníku?"
"To sice vím," mrkne na něj spiklenecky, "jenže obyčejní kluci Hanku ani mně nikdy nebrali, víš? Těch opravdu zajímavých je mnohem méně a nedají se přehlédnout."
Zvednu oči v sloup, zalezu se převléct do stanu a když si sednu k ohýnku, který kluci rozdělají, abychom si mohli opéct k večeři klobásy, nesnažím se vecpat se mezi ni a Jakuba, ani z druhé strany, kde dřepí Nina. Rezignuji.
Jakub však na svou roli Sebastiana ne, přelétne očima situaci a diví se: "Kotě, kdepak tě mám? Ty se mě straníš?"
"Ne," odvětím. "Jen ti dopřávám svobodu a seberealizaci."
Kazim se pobaveně zasměje, tohle by se mu prý ve vztahu líbilo také. Jakub si ještě chvíli nechá valit klíny od obou kolemsedících blondýnek do hlavy, pak vstane a přesedne si ke mně, čímž udělá především Tereze čáru přes rozpočet.
Ten večer je pro mě jiný než obvykle. Cítím, jak mě zmáhá únava a celková skleslost, návštěva mého biologického otce mnou otřásla víc, než bych si byla ochotna přiznat, a vůbec... Zítra už budeme zpátky a celý tenhle výlet plný nervů a překvapení, příjemných i těch druhých, skončí... Najednou se nedokážu radovat, že bude po všem!
Poslouchám Honzovu kytaru i sametový hlas, kterým svoje písničky doprovází, kloužu pohledem po tvářích ostatních, vnímám zvuky z kempu a především Jakubovu blízkost. Nejen že mě drží kolem ramen, ale dokonce mě prsty objímající ruky zlehýnka lechtá na krku, po tváři, oušku i ve vlasech. Povinnosti líbat mě za Sebastiana před holkama jsem ho zprostila, nejspíš je tomu rád, naštěstí však nedodrží svůj slib, že už se mě ani nedotkne. Bylo by to podezřelé! A taky... taky by mi to chybělo, či co!

"Kde vlastně budu spát?" zajímá se Terka, když kolem jedné ohýnek dohoří, a protože už nemáme co přikládat, pít ani kouřit, Terezka se činila, sezení rozpustíme.
"S Ninou, ta má ve stanu volno," poradí jí Kazim.
"S Ninou...?" protáhne a hodí okem po Jakubovi. "Jinde by se místečko nenašlo? Bylo by veseleji..."
"Bohužel," pokrčí Jakub s úsměvem rameny.
"Ta holka je neuvěřitelná!" ulevím si ve stanu, když spolu zůstaneme sami. "Klidně by se sem přidřela!"
"Je prostě společenská," baví se, v pokleku ze sebe shodí džíny a vleze si do spacáku v triku s dlouhým rukávem a těsných boxerkách. "Slyšelas ji. Zkušená a s přehledem."
"Si dovedu představit, v čem je zkušená," zavrčím. "Mohl sis ji sem nastěhovat, jistě byste se nenudili!"
Jakub spadne smíchy naznak. "Určitě ne. Jenže nemohl."
"Proč...?" zeptám se se zatajeným dechem.
"Kšeft je kšeft," zasměje se.
Jsem pitomá, pitomá, pitomá!!! Co jsem vlastně čekala, proboha?!
"Vlastně už Zuzaně nezávidím," oznámím mu zamyšleně.
"Co? Proč?"
"Bude pořád žárlit a nikdy si nebude jistá," vysvětlím. "Už jí konečně rozumím, o tomhle mluvila, když se bála jít do vztahu s klukem, který se líbí všem!"
"No počkej," namítne. "Copak za to můžu jenom já?"
"Hm... Možná ne," připustím, že vinny jsou i holky! Blbky jako Tereza, například. Blbky jako Nina, která má Martina a stejně může nechat oči na Sebastianovi. Blbky jako já. "Dobrou noc."
"Tobě taky," popřeje mi, zakuklí se do spacáku a vypne svůj mobil, který si stejně jako já nechal dobít v recepci kempu, čímž vnitřek stanu utone ve tmě. Není úplná, kousek od našeho ležení svítí lampa a stanová plachta propouští částečně její světlo k nám dovnitř.
Asi po pěti minutách ticha se náhle Jakub zvedne na lokti a nakloní se nade mne. "Jak jsi to myslela?"
"Cože?" zeptám se ne zrovna moudře.
"Že už Zuzaně nezávidíš," zopakuje. "Ty jsi záviděla?"
"Ne," odvětím a nadávám si, protože to nezní přesvědčivě!
Jakub neřekne nic, současně se ale neodvalí zpátky na své místo. Nevidím mu do obličeje, nepoznám, co si myslí. Po době, která mi přijde nekonečná, se zase spořádaně uloží. "Jane?"
"No...?"
"Závist je hnusná vlastnost," prohodí se smíchem. "Pěkně se vyspi."
Pááání! Jsou ti kluci všichni takoví nedůvtipní ťuhýci, anebo to dělají schválně v rámci vygradování napětí?! Pokud schválně, klobouk dolů, daří se jim to opravdu skvěle. Alespoň Jakub je v tom mistr!!!
Prý pěkně se vyspi...
Dělá si ze mě legraci, nebo mě provokuje a systematicky deptá?!
No, jak jsem ho za těch pár dní poznala, nejspíš všechno dohromady.
Jestli se z nás dvou někdo pěkně vyspí, já to rozhodně nebudu.
Ten, kdo se řítí bezhlavě do pořádného průšvihu, se ani pořádně vyspat nemůže, i kdyby ležel v prachových peřinách, natož když se válí jako bezdomovec málem na holé zemi.

XIII. Středa, 4. července

Den, do kterého se probudím, je příjemně teplý, pošmourný! a ospalý, takže zase klidně zavřu oči a překulím se na druhý bok. Jakub stejně ještě spí, proč vstávat jako první... Navíc si moje

těžce zkoušené tělo zvyklo na nepohodlí, takže už mi ani nepřijde, že se válím málem na holé zemi!
Nakonec vstanu jako poslední v jedenáct hodin! Ostatní si určitě také přispali, protože teprve sedí u ohýnku s čajem či kávou, přesto se stanu terčem jejich vtípků právě já.
"Dováděli jste celou noc, že se nemůžeš probrat?" baví se Honza. Jakub se na mě usměje. Nevykřikuje "ahoj, kotě" ani mě nejde v roli Sebastiana líbat na tvář, přesto mě ten krátký měkký úsměv potěší mnohem víc. Jelikož hned vedle něho sedí Tereza a se zájmem čeká, co odpovím, nemohu ji zklamat: "To víš, my mladí jsme stále při chuti."
Všichni se pobaveně zasmějí, pochopí mou narážku, Terka se ušklíbne. Kamarádky se z nás opravdu nestanou, to vím!
Terezka je však zkušená bojovnice, ostatně, sama mě na svoje vlastnosti upozorňovala, takže si příležitost k odplatě najde co nevidět. Přesněji řečeno v restauraci, kde se poté, co sbalíme stany a odhlásíme se z kempu, stavíme před dlouhou cestou do Bakova na jídle. K obědu si poručí zeleninový salát, to prý kvůli linii. Samozřejmě je štíhlá jako tyčka, můra jedna! Podívá se s opovržením na moje těstoviny s olivami a sýrovou omáčkou a zahlásí: "Po těstovinách roste zadek."
Nejradši bych jí barevné nudle kydla mezi oči!
Kazim, který si je objednal také, netuší o naší soukromé válce, proto se smíchem poznamená: "No bože, já se s tím vyrovnám. Třeba budu sexy."
Všichni se dobře baví, já ne.
"Sexy prdeláč, jo?" vychutnává si mě Terezka.
Kazim, který je z kluků nejhubenější, opravdu nemusí mít strach! Také nemá, protože si na doražení objedná zmrzlinový pohár se šlehačkou. Vypadá opravdu krásně, Nina, Jakub, Iveta i Honza se po něm okamžitě opičí. S chutí bych si dala také, ale nemohu - ne kvůli nadbytečným kaloriím, ale kvůli té kačeně, která by si nenechala ujít další řeči.
"Vážně nechceš?" nabízí mi Jakub ochotně.
"Jsem úplně plná, ty těstoviny byly syté," zalžu.
"Můžu ochutnat?" vtírá se Těrka a on jí to dovolí, jak jinak. Dlouhou lžičkou si nabere trochu zmrzliny zespodu poháru, snaží se vylovit ještě jahodu, ale překáží jí v tom dílek pomeranče, jímž je pohár ozdobený, takže nakonec má šlehačku napatlanou po celé pravé tváři málem až k uchu. "Vzala jsem ti víc, než jsem chtěla. Chceš tu šlehačku vrátit?" navrhne a nastaví tvář!!
Jakub se nenechá pobízet dvakrát, nakloní se přes stůl a jazykem z ní dobrotu slízne!! Jedním tahem se mu to nepodaří, musí nadvakrát, natřikrát... Nechápu, čemu se ostatní smějí, krucinál! Copak je to tak vtipné?!
"Máš heboučkej hbitej jazýček," provokuje ho Těrka.
"Taky s ním umím dělat věci!" pochlubí se pobaveně Jakub a u stolu to vypadá, jak kdyby vybuchla bomba.
"Například?" provokuje Vanda.
"Například lízat zmrzlinu, a tak různě."
Ne, nezávidím Zuzce. Ani náhodou! Nechtěla bych kluka, který se líbí všem, a co hůř, není vůči ostatním imunní!!
V autě mi strčí jedno sluchátko svého diskmana, a tak celou cestu až do Bakova poslouchám Red Hot Chili Peppers, pecky jako Otherside, Dani California, Californication, Snow a podobně, a protože opět cestujeme s Honzou a Ivetou, zatímco Terinku s Ninou a Vandou veze Kazim, je to ten nejpříjemnější způsob, jaký mě mohl potkat! Ve fordíku je sice málo místa, ale to vlastně není na škodu, mohu se pro větší pohodlí opřít o Jakubovo rameno. Málem je mi líto, že to uteče tak rychle. Taky by nemusel jet Honza jak hasič! Ale vlastně musel, vždyť on hasičem skutečně je.
V Bakově zastavíme na sídlišti Severní, aby Kazim vysadil ségru a my ostatní se domluvili, co podnikneme dál. To, že pokračujeme na Kozí hrádek, je tutovka.

"Do kdy tam budete?" vyzvídá Terka. "O víkendu bych se za vámi přijela podívat..."
"To nemusíš. Tak dlouho tam rozhodně nebudeme," ujistím ji škodolibě. Ještě ta by mi chyběla!! Zbavím se jí opravdu velice ráda, kokety.
"Když už jsme tady, skočila bych si domů," navrhnu. "Jen na otočku... Pro nějaké oblečení. Počítala jsem s turnajem do neděle, netušila jsem, že se to tak protáhne. Sice jsem si vzala něco navíc, naštěstí, ale i to dochází..."
"Podle té krosny bych řekl, že máš hadrů na měsíc," baví se Kazim. "Baby jsou všechny stejný, fakt."
Jakub si mě vezme stranou: "Ty už nepřijdeš, co?"
Překvapeně se na něho podívám. Svůj úkol splnil, navzdory pár nervákům jsme to spolu vydrželi bez prozrazení, dokonce si naši divadelní hru s názvem Náhradní princ protáhli od neděle do středy, momentálně je ta pravá chvíle celou akci skončit, jenže... Jenže mně se končit nechce! "Přijdu."
Honza mě zaveze na Riegrovu třídu, do Panské ulice ho pro jistotu nenaviguji. Jakub se nabídne: "Doprovodím tě."
"Radši ne," odmítnu. "Babička kouká z okna, chápeš."
To, že nechci, aby nás viděla Zuzana, zatajím. Stejně se v esemesce znovu ptala, kdy dorazíme domů... A já mlžila! Nakonec, vždyť to skutečně nevím! Horší je, že si vůči připadám dost podle, když se snažím získat navíc aspoň jeden jediný den! Sama nad sebou zavrtím hlavou. Jako by to nebylo jedno...! Den sem, den tam, beztak se nic nezmění!
S krosnou na zádech se plížím ulicí jako Indián na válečné stezce, využívám kolemjdoucích chodců i krytí za auty zaparkovanými podél chodníku. Až do domu to jde hladce, u dveří se opřu o tlačítko zvonku. Jestli je Zuzka nebo kdokoli z její rodiny doma a zrovna vyjde...!
"Copak hoří?" hudrá babička při odemykání, načež se zlobí: "Nono, ty divochu, povalíš mě!"
Procpu se kolem ní a zabouchnu. "Skoro, babi. Děsně spěchám, víš... Jo, ahoj!" Abych ji naladila, dám jí pusu.
O hůlčičce za mnou ťapká až do pokoje. "Kam spěcháš?"
"Ještě jedeme na Kozí hrádek, víš..." zamumlám, vyházu špinavé oblečení, rychle je odnesu do proutěného koše v koupelně a skloním se k zásuvce se spodním prádlem.
"Kdy?" nechápe babička. "Vždyť jsi právě přijela, ne?"
"Ano, ale zase odjíždím. Tohle je mezipřistání, víš?" vysvětlím rychle, vyberu něco prádla, přidám džínovou minisukni, kterou normálně nenosím, tričko, co jsem si koupila onehdy přes Internet a neměla ho kromě zkoušení ani jednou na sobě, protože jejich velikost byla o číslo menší než si normálně kupuji, a po asi dvouminutovém váhání se převleču z bermud a trika do režných šatů na knoflíky. Jindy by mi vadilo, že jsou nepříjemně vypasované přes prsa a taky mají rozparky až nahoru... Dnes není jindy!
"Copak ti to lajdání nestačilo?" kroutí babička hlavou.
"Právě že ne," ujistím ji. "Tak... Snad mám všechno. Pozdravuj mamku, jo? Do víkendu jsem určitě zpátky. Ahoj!"
"Už jsem se málem radovala, že jsi dostala rozum!" volá za mnou a jistě nechápe, proč si přikládám prst k ústům.
"Nedostala, babi!" křiknu tlumeně z prvního odpočívadla. Spíš naopak. Přijde mi, že jsem ho totálně ztratila!!!
Jakub čeká na rohu ulice a pro zkrácení dlouhé chvíle pokuřuje. Jakmile mne spatří v nezvyklém oblečení, sjede mne očima od hlavy až k patě a postup dvakrát zopakuje.
"Bez komentáře!" nařídím mu, maskujíc svou nejistotu.
"OK," prohodí s úsměvem, zahodí cigaretu a pomůže mi s báglem k autu. Jsem mu opravdu vděčná, že změnu mého image nijak víc nerozpitvává!

Kazim, který se svou posádkou dorazí do tábořiště těsně pod hradem, odkud je to na Kozí hrádek podstatně blíž než z Mokré louky či Žabáku, o hodinu později než my, Vandě trvala výměna osobních věcí mnohem déle, je sdílnější.
"No ne," udělá obdivně. "Teda, Jani, sekne ti to."
Jelikož zjistím, že Terezka s nimi nepřijela, spadne mi ze srdce pořádný balvan! Usměji se na Kazima: "Díky."
Pááání, jsem to vůbec já?! Místo abych ho něčím setřela, věřím mu, že lichotku myslí vážně, a ještě mě to potěší! Tím víc, že mě pochválil před Jakubem. Ten se mi pochlebovat nesnaží, naštěstí ani v roli Sebastiana. Oba si moc dobře pamatujeme věty, kterými se předvedl před odjezdem na turnaj před Zuzanou!
Tábořiště pod hradem nezaručuje žádný komfort, jde o klasickou trampskou základnu s nepostradatelnou hospůdkou, sprchy jsou pouze se studenou vodou a toalety také nic moc, ale zase tu je úplně jiná atmosféra než v kempech na opačné straně rybníka. Chybí masňácké stany s verandami, nikde nestraší žádné karavany, na louce pod lesem jsou rozeseté jen malé čundrácké přístřešky a tím pádem je tu mnohem větší koncentrace mladých lidí. Což má svoje plus.
Než si Kazim s Vandou a také Nina postaví stan, Jakub se kamsi vytratí. Nejprve myslím, že si jednoduše odskočil, ale když to trvá půl hodiny, začne mi to vrtat hlavou, a když hodinu, starají se i ostatní.
"Kde je Sebastian?" ozve se jako první Nina, jak jinak.
"Nevím," přiznám neochotně. Jeho absence je podezřelá! Vlastně jsem se ho vůbec nezeptala, proč musí být bezpodmínečně nutně ve středu odpoledne na Kozím hrádku! Nejspíš
proto, že jsem v tom tušila nějakou holku. A nejspíš tušila správně, jinak si neumím jeho zmizení vysvětlit.
"Chtěli jsme jít přece na hrad, ne?" připomene Honza.
"On ti neřekl, kam jde?" nechápe Iveta.
"Dřív nám zavřou," vyhrožuje Vanda. "Zavolej mu."
"Však se objeví," prohlásím naoko ledabyle.
"To je dobrej nápad," připojí se Nina. "Brnkni mu."
Trhnu odmítavě rameny.
"Jestli nechceš vypadat jako stíhačka," vyloží si mou neochotu Kazim, "zavolám mu já."
"O to nejde," pohodím hlavou.
"A o co?" nechápou.
Copak mohu přiznat, že nemám jeho telefonní číslo?! To, co mám v mobilu uložené pod jménem Sebastian, je vymyšlené! "Ještě počkáme. Dnes je svátek, na hradě je otevřeno déle... Co ty, Nino, nepřijede Martin, když už mají po pohřbu?"
"Vidíš, to by mohl," chytí se toho Vanda. "Aspoň přijde na jiný myšlenky, chudák. Zavolej mu a pozvi ho sem."
Nina kývne, vyloví mobil a zhruba čtvrt hodiny si povídá se svým klukem. Je příliš daleko na to, abychom jí rozuměli, nicméně podle jejího výrazu je víc než jasné, že nejde o nic veselého. V den pohřbu není divu!
Ukončí telefonát ve chvíli, kdy se konečně objeví Jakub.
"No kdes byl?!" vytknu mu poněkud rozpolceně. Jsem ráda, že přišel, nepraskla neznalost jeho telefonního čísla, nicméně ve mně hlodá, kde a 5 kým strávil půldruhé hodiny!
"Chyběl jsem snad někomu?" zazubí se.
"Všem," ujistím ho. "Jsi nepostradatelnej."
"To já vím dávno," zasměje se pobaveně.
"Pohyb, ať se stihneme podívat na hrad," pobízí nás Iveta. "Podle plakátu, co visí na dámských záchodcích, jsou po oba dny na hradě středověký trhy či co."
"Já vím," kývne Jakub nevzrušeně. "Vezmu vás tam zadara."

"Jak to?"
"Mám tam kámošku," vysvětlí jednoduše. V tu ránu je mi jasné, kde byl tak dlouho!!! Chvíli trvá, než pozapínáme stany a cennější věci zamkneme do aut, načež mě napadne, že odskočit si na toaletu před cestou do kopce, jako to udělaly Nina s Vandou, není vůbec špatný nápad. Jakub se ke mněl přidá s tím, že ostatní mají zatím jít na hrad, prý je lehce doženeme. Snažím se tedy nezdržovat ani o vteřinu déle, nežli je nutné, přesto k trhlině v časovém plánu dojde. V trávě kousek před toaletami objevím ztracený mobil!
"Podívej, co jsem našla," ukážu ho Jakubovi. Jde o jeden z nejčastějších typů Nokie, žádné extra moderní dělo, ale takej žádná šunka. "Co s ním uděláme? Dáme ho do recepce?"
"Musí patřit někomu z tábořiště, neměl by být problém ho zjistit. Zkus vytočit poslední volaný číslo," poradí mi.
Stisknu klávesu a na displeji se mi objeví číslo na operátora. Zkusím tedy to předchozí - také operátor.
"Ten člověk je posedlej voláním operátorovi, mrkni," ukážu Jakubovi výpis hovorů. "Z pěti čísel volal čtyřikrát operátorovi. A žádné krátké hovory, poslední trval čtrnáct minut třicet pět sekund."
"Nějakej cvok," usoudí. "A to páté číslo?"
"Máma," přečtu z displeje, načež ho rovnou vytočím. V duchu si připravuji řeč, bude dost těžké vysvětlit něčí matcej že mám v rukou telefon jejího syna či dcery, ovšem to, co mě čeká, je bomba přímo atomová!
"Konečně se ozveš, Ninuš," oznámí mi ženský hlas.
Ninuš?! Ninu znám jen jednu! "Paní Vernerová...?"
"U telefonu," potvrdí mi znepokojeně. "Kdo volá?"
"Tady Jana Málková," vysvětlím.
"A kde je Nina, Jano? Stalo se jí něco?!" vyděsí se.
"Nene, nic se neděje," upokojím ji rychle. "Nevěděla jsem že je to Ninin mobil... Tak už to vím. Na shledanou."
Jakub se dobře baví. "Málem jsi jí zavařila průser!" "Nechtěně," pokrčím rameny. "Nina může být ráda, že jsem šla na záchod těsně po ní, jinak o mobil přišla. Takže taková záhada, čí je mobil, to zase není. Co ale je záhada, to je to, proč tak často volá operátorovi...?!"
"Dokonce častěji než Martinovi," doplní Jakub s mrknutím.
V tu chvíli mě to trkne! Ona mu nevolá častěji, nýbrž místo Martinovi!! I když to ode mě není hezké, prolustruji výpis volaných a přijatých čísel a ani v jednom případě za posledních deset dní nenajdu jediný hovor Martinovi nebo od Martina. Starší historii si mobil nepamatuje. Objevím volání mámě, hovor od Vandy, jednou i svoje číslo... Jenže to byl ještě školní rok! Podívám se užasle Jakubovi do očí.
"Víš, co nechápu?" usměje se. "Proč jsou pěkný holky jako ty a Nina, prolhaný do morku kostí! Nejsi totiž jediná, kdo si vymyslel kluka! Akorát ty jsi to dotáhla do detailů a k dokonalosti, ona jen do výmluv... Nejspíš poslouchala operátorovy vtipy a nabídku služeb a jiný kecy, než by přiznala, že žádnej Martin neexistuje. Stejně jako Sebastian Foltýn alias pan Dokonalý."
"To tvrdíš ty, že jsem si Sebastiana vymyslela!" "A není to snad pravda?" opáčí nevzrušeně. "Proč lžeš?" Zčervenám. I kdybych zapírala sebevíc, nepřesvědčím ho. "No, jenže... To nebyla lež v pravém smyslu." "A co tedy?" podiví se s úšklebkem. "Nutnost," vzdychnu.,,Nevíš, jak to mezi holkama chodí." "Blbost," nevěří mi. "Sice holkám moc nerozumím, to je fakt, ale přijde mi jako totální kravina vymýšlet si kluka jen proto, aby holky záviděly. Jste střelené. Ty i Nina."
"Nina s Martinem opravdu chodila," prohodím zamyšleně. "Jednou jsem ho viděla, moc hezkej kluk. Někdy vloni... Asi nechtěla přiznat, že ji poslal k vodě."
"Však to říkám, praštěný pavlačí," baví se.

Partu dostihneme až u cíle, ochomýtají se poblíž vstupní brány a netrpělivě na nás mávají.
"Jste si snad rozdali jedno číslo, ne?" tipuje Vanda.
"Dvě," zazubí se na ni Jakub a jde do pokladny vyjednat vstup pro sedm VIP osob.
"Něco jsem cestou našla," podám Nině mobil.
"Jé!" zaraduje se a nelogicky zašmátrá po kapsách džínových šortek. "Díky, jsi hodná. Musel mi vypadnout."
"Abys nepropásla hovor od Martina," rýpnu si.
Nina po mně střelí pohledem, vylekaným, řekla bych, ale nevyjádří se k tomu. To už na nás Jakub mávne z nádvoří, kde živě debatuje se světlovlasou a dost hezkou holkou, oblečenou v dobových šatech s vypasovaným živůtkem a rozšířenou sukní, záhy nám ji představí jako svou kamarádku Romanu. Vyděsím se: teď ho osloví Jakube a veškerá snaha předešlých dní přijde vniveč!!
"Vítejte na Kozím hrádku," usměje se na nás zeširoka. "Račte vstoupit, ať si užijete středověkých trhů s ukázkami řemesel různých cechů - mistrů kovářů, hrnčířů, pekařů, cukrářů i košíkářů."
"Vážně nemusíme platit?" informuje se Iveta.
"Nebudeš z toho mít průšvih?" váhá také Kazim.
"Mám to dobré u vedení hradu," mrkne na něj Romana. "Sebastianovi přátelé jsou i moji přátelé."
"Romčina babička je kastelánka," vysvětlí Jakub, čímž je všechno jasné a už bez skrupulí se na prvním nádvoří vmísíme mezi ostatní návštěvníky. To, že Jakuba nazvala Sebastianem, je sice dobré, ale to, že se k sobě tak mají a strávil s ní půldruhé hodiny, mě dost deptá. Provádět nás naštěstí nemůže, musí se vrátit do pokladny.
Přitočím se k Jakubovi. "Měla jsem málem infarkt..."
"Neboj, zpracoval jsem ji předem," uklidní mne pobaveně.
"Odkud se s ní znáš?" zeptám se rádoby nenápadně.
"Spolužačka z fakulty," vysvětlí.
"Jenom spolužačka...?"
"Sice by nebylo marný mít holku s hradem," zasměje se, "ale jo, jenom spolužačka. Navíc zadaná. Proč se ptáš?"
"Jen tak," pokrčím rameny. Koneckonců, mám k tomu dobrý důvod - nepožádala mě snad Zuzka, abych na něj dohlédla?!
Projít všechna tři nádvoří a prohlédnout si zboží, které trhovci nabízejí, by zabralo mnohem více času, než kolik nám zbývá do zavírací hodiny. A že je na co se dívat! Výrobky cukrářů a pekařů přímo zvou k zakousnutí, všechny ty vypečené preclíky a ručně malovaná perníková srdce či turecký med štípaný sekerou na špalku! Kejklíři na vnitřním nádvoří nemají vůbec chybu, jsou šikovní a zruční, přesto nás nejvíc zaujme ražení starých mincí přímo na místě i sousední mistr kovářský oblečený jen v nohavicích a černé kožené zástěře, svaly se mu lesknou potem, když se ohání kladivem. Ve stánku jsou pak na prodej různé ručně tepané ozdoby navlečené na kožených šňůrkách.
"Já si vezmu toho hada," rozhodne se Jakub, zaplatí a k mému úžasu mi rovnou uváže šňůrku s hadem kolem krku a ještě ho pečlivě urovná v kulatém výstřihu mých šatů. Jsem z toho v pořádném šoku!
"Ty jo," podotkne Nina. "Sebastian je gentleman.
"Už jsem jí dlouho nekoupil růži," pokrčí rameny. "Nebyla příležitost, tak to chci vynahradit."
"Díky," špitnu rozhozené. Vím, že hada koupil Sebastian, ne Jakub, ale i tak, málem mě to dojme!
Vanda, která nejdřív nenápadně, potom i nápadně naznačovala Kazimovi, jaký přívěsek se líbí nejvíc jí, vyjde naprázdno, protože Kazim řekne pouze: "Hm, pěknej." A zase poodejde k mincím.

"Vždyť je to jen železo," prohodí tedy na adresu našich nových ozdob. "Bude vám špinit krk." Radost z dárků nám tím zkazit nemůže, mluví z ní závist!
U stánku babky kořenářky, jak si tipneme malý stánek s drobnými plátěnými pytlíčky plných vonných i léčivých bylinek, jsem podruhé jako u vytržení a přestože se mi ostatní smějí, neodolám a koupím si škapulíř, který údajně obsahuje byliny trhané při úplňku, co mají přičarovat lásku. Návod je jednoduchý, prý stačí nosit škapulíř na srdci a na noc ho strčit pod polštář toho, po jehož lásce toužíme.
"Takhle se vydělává," baví se Honza.
"Prosím tě," diví se mi Vanda, "ty si přece nemusíš přičarovat lásku, ne? Máš jí snad málo?"
"Lásky není nikdy dost," ujistím ji a neubráním se, abych po očku nemrkla na Jakuba, zda se mi také směje.
"Tmářství," poznamená pobaveně.
"Však jsme právě ve středověku, ne?" usoudím.
Aby zdání přesunu v čase bylo dokonalé, zabereme lavici u dubového stolu v občerstvení přímo na nádvoří a objednáme si každý po malém džbánku medoviny. V té době už skončí klasické otevírací hodiny, návštěvníci se pomalu trousí z hradu a zatímco trhovci sklízejí neprodané zboží, které vystaví zase zítra, dobře se u medoviny bavíme. Brzy za námi přijde Romana a vyzvídá, kde všude jsme byli a kam máme ještě namířeno, ona je prý tady uvázaná po celý červenec.
"My se zítra konečně vydáme do Jeseníků," rozhodne Honza za sebe a Ivetu. "Za čtyři dny ještě něco stihneme."
Kazim prohlásí, že neví, co podnikne v nejbližších dnech, přestože se Vanda snaží dostat z něj něco určitějšího, krčí rameny a opakuje "uvidíme". Nechci být špatným prorokem, ale řekla bych, že jeho zájem o krásku naší třídy vychladl.
"Co ty, Nino? Dorazí Martin zítra, nebo ne? Volalas mu, tak co ti řekl?" zeptá se Vanda své nejlepší kamarádky.
"Volala," odvětí, ale na mě se nepodívá. "Nemůže přijet. Rodinný důvody... a tak různě."
"To máš blbý," uzná Vanda. Netuší, jak blízko je pravdy!
"A ty, Sebastiane?" odvrátí Nina pozornost od sebe.
"Já to mám úplně jasný," pousměje se Jakub. "Program na celý prázdniny. Hodně našlapanej, žádná nuda."
Píchne mě kdesi pod klíční kostí. Sice nevysvětlí, co konkrétního tím myslí, ale já si tam leccos dosadím. Jednak mluvil onehdy o nějaké brigádě, které se upsal na celé prázdniny, a kromě toho se mu tam musí vejít také Zuzka...
"Jani? Brigádničíš až v srpnu, už jsi vymyslela, co podnikneš v červenci?" zajímá se Kazim.
"Asi takhle: nuda, nuda, šeď, šeď," přiznám se.
Všichni se pobaveně zasmějí, Kazim namítne: "Ale to je škoda, takhle zabíjet prázdniny, ne?"
"Máš snad lepší nápad?" vzdychnu. "Já ne."
"Ani se mi nechce domů," vyleje si srdíčko Nina. "Bylo to moc fajn. Na turnaji, i ten zbytek..."
Mluví mi z duše. Také se mi najednou strašně moc nechce končit!
"Proč v minulém čase?" podiví se Romana. "Tak zůstaňte. Nejen dnes na vystoupení šermířů, ale celkově. Na hradě se chystá program i na víkend."
"Budou tu šermíři?" zajímám se živě.
"Ty to nevíš?" zasměje se Romana zeširoka.
"Plakát s programem jsem sice viděla, ale nepročítala ho celý," vysvětlím. "Šermířská vystoupení se mi strašně líbí."
"Mě taky," pospíší si Nina. "Pravá romantika."
"Tak to si užijete," slíbí nám Romana. "No nic, já musím jít, povinnost volá... Na vystoupení Zlatého kordu taky platit nebudete, jste čestnými hosty, ale radila bych vám přesunout se za

chvíli na nádvoří a zabrat místa, protože až sem pustíme lidi... Není to na místenky, kdo si kam sedne, tam si sedne. Sebastiane?"
Jakub dopije svůj džbánek, nakloní se ke mně, lípne mi pusu na tvář a omluví se: "Za chvíli jsem zpátky, kotě."
Ta holka by mi byla sympatická, kdyby nechala Jakuba na pokoji! Neviděli se tak dlouho, že si nestihli všechno vypovídat během odpoledne, či co?
Nejspíš ne. Nevím, co si Jakub představuje pod pojmem chvíle, nicméně to, že se nestačí vrátit do začátku představení, tak to mě tedy pořádně rozladí! Čekáme na něho nejdřív u občerstvení, pak se přesuneme na druhé nádvoří a posedáme si do první řady, přičemž mu s Ninou držíme mezi sebou místečko.
Prý jenom spolužačka, pch! Navíc zadaná! Pchpch! Ze stálého otáčení k východu z nádvoří mě bolí za krkem a lidi sedící za mnou jsou asi ze mě nadšení, když se před nimi stále vrtím. Pak osvětlovači zapnou reflektory namířené na prostranství kolem původní pětadvacet metrů hluboké studny zakryté ozdobnou mříží, aby se jim tam nekouleli příliš zvědaví návštěvníci a milovníci historie, nádvořím se rozlije středověká hudba a jakýsi týpek v historickém kostýmu všechny přivítá na představení s názvem Potulný mnich v podání souboru historického šermu Zlatý kord a popřeje nám pěkný zážitek a dobrou zábavu.
Na uchráněné místo si Jakub už nesedne. Během představení by se nemohl prodírat řadami plnými lidí až k nám, musí šerm zhlédnout někde z povzdálí. Jeho chyba!
Pokud se tedy vůbec stihne od své spolužačky odpoutat...! Naposledy se nenápadně otočím - a zahlédnu Romanu opřenou o hradby u východu z nádvoří. Jakuba nikde poblíž ani opodál nevidím. Hm, s kým tedy je? Objevila se tu snad další rádoby spolužačka?!
Obrátím pozornost na představení. Stojí za to, nejde jen o bezduché třískání mečů o meče, nýbrž divadelní hru, která vypráví příběh mladého vladyky Bořka, jemuž unesou jeho lásku a on seji v převlečení za toulavého mnicha snaží vysvobodit, přičemž při svém putování získá postupně přátele, dva šlechtice, se kterými nejdříve také bojuje, než zjistí, že mají všichni stejného nepřítele. Ten druhý, šlechtic v bílé nařasené košili, přes kterou má ohnivě červenou koženou vestu na zavazování na prsou, černé kožené kalhoty, červený plášť s pérem, se ohání mečem opravdu zdatně a s mnichem do sebe řežou, jen meče zvoní a jiskry létají, nicméně to není ten pravý důvod mé v údivu dokořán otevřené pusy!! "Sebastian!" vyhrkne Nina rozčileně. "Co tam dělá?!" "Šermuje," odvětím vytočeně, protože se na nic jiného nevzmohu. A že mu to fakt jde! S mnichem se posléze také spřátelí, představí se jako svobodný pán Orlík z Orlího hrádku a ve chvíli, kdy napětí trochu povolí, jedná se o vydechnutí před finálním soubojem dobra se zlem ve jménu lásky, mnich i jeho dva přátelé doputovali k hradu loupeživého rytíře a chystají se poté, co se probojovali přes obranu hradu, vyzvat samotného únosce a jeho dva kumpány, to aby byly síly spravedlivě rozložené, mě Nina s Vandou zahrnují lavinou otázek, na které neumím odpovědět!
Závěrečné klání je jedna velká akce! Na rozdíl od jiných diváků ale nemám dilema, kterou bojující dvojici sledovat. Nestačím žasnout, jak je Jakub mrštný, jde mu to skvěle, odhodí plášť i klobouk a prostovlasý bojuje se svým protivníkem na zemi, na nízkých hradbách i ozdobné mříži od studny. V historickém oblečení, s několikadenním strništěm a rozcuchem do očí mu to sluší! Když se mu podaří vyrazit svému soupeři meč a ten se chopí dřevce, Jakub uchopí také dřevěný ohlazený a poměrně dlouhý kůl. Dvě holky v první řadě úplně vpravo, těsně před studnou, mu fandí tak hlasitě, že si jich nemůže nevšimnout. Otráveně si je změřím, takové dvě pipky! Obě dlouhovlasé blondýnky v topech a šortkách, jedna má za uchem kopretinu. Náhle ji vytáhne z vlasů a když se na ni Jakub podívá, hodí mu ji! Obratně ji chytí prsty v kožených rukavicích a protože už na něj opět soupeř útočí, dá ji mezi zuby a bojuje dál. Holky tím evidentně nadchne!

Nakonec svého protivníka porazí, a protože druhý mnichův přítel v té chvíli jinému podlehne, musí vyřídit ještě toho. Mnich zatím udolá loupeživého rytíře a krásná princezna je vysvobozena.
"Skupina historického šermu Zlatý kord vám děkuje za pozornost a loučí se s vámi!" huláká nejspíš šéf celé té party nadšenců a málem ho není pro aplaus, který svým vystoupením sklízejí, slyšet.
Jakub sebere z prachu nádvoří svůj plášť i klobouk a aniž by si těch dvou slepic všímal, přistoupí před nás, vysekne mi hlubokou šlechtickou poklonu až k zemi a podá mi kopretinu. Samozřejmě mu za to lidé také zatleskají, možná si myslí, že to ještě patří k vystoupení! Zaskočí mě to, okamžitě se stanu středem pozornosti, což není zrovna můj styl, ale sama s úžasem zjistím, že mi to najednou nevadil! S obrovskou radostí přijmu květinu a neodpustím si hodit oko k blondýnkám, co na to říkají. Tváří se dost nepřejícně!
Jakub se vrátí zpátky do řady klanících se šermířů a chvíli poté zmizí společně s nimi kdesi ve vnitřních prostorách hradu.
"Proč jsi nám neřekla, že Sebastian šermuje?!" sesypou se na mě holky a i kluci vypadají, že je to také zajímá.
"To bylo překvápko," opáčím rozpačitě.
"Tváříš se, že i pro tebe," zazubí se Kazim pobaveně.
"Tys to nevěděla?" žasne Iveta.
"Samozřejmě věděla," zalžu.
"Nechápu, proč ses nepochlubila," namítne Vanda. "Vždycky jsi nám o něm říkala úplně všechno."
"Nešermuje dlouho, zapomněla jsem," vymlouvám se.
Nikam nespěcháme, čekáme, než se Jakub převleče a přijde za námi, což je zhruba po čtvrt hodině. Holky ho vítají jako hrdinu, který se vrací domů z vítězného tažení!
"Sebastiane, to bylo skvělý!" rozplývá se Nina.
"Dost dobrý," pochválí ho také Honza.
"Jak dlouho to děláš?" zajímá se Kazim.
"Pokud nepočítám šermování s plastovým světelným mečem, když jsem si jako malej hrál na rytíře Jedi ze Star Wars, tak od čtrnácti," přizná se a je vidět, že ho chvála těší.
"Od čtrnácti?" řehtá se Honza, načež se mě zeptá: "To se ti zdá málo, Jano? Prý nešermuješ dlouho..."
Trhnu rameny. "Nemusím vám snad o svém klukovi říkat úplně všechno, ne? Za chvíli budete chtít vědět, jakou barvu mají jeho oblíbený trenýrky!"
"Správně," pochválí mě Jakub pobaveně.
Všimnu si bloncky, kterou zdobila ještě nedávno kopretina. Postává i s kamarádkou nedaleko, a když se Jakub podívá jejich směrem, mávne na něho. "Pane rytíři z Orlího hrádku?"
"Moment," omluví se mi a nakráčí k holkám, aby si s nimi chvíli povídal. Pijou mi pořádně krev!! Všichni tři se něčemu smějí, Jakub cosi vysvětluje, holky ho přesvědčují a vypadají napjatě, načež vzápětí zklamaně: to když zavrtí hlavou, jako že ne, smůla, rozloučí se s nimi a vrátí se k nám. Respektive - ke mně, což je na tom to nejlepší, protože mě obejme kolem ramen! Připadám si jako vítěz a chvíli se opájím myšlenkou, že je můj kluk Jakub, a ne Sebastian... Sny jsou tak hezké!
S Romanou, které se společně s kastelánkou, svou babičkou, na první pohled velice energickou a schopnou paní, povede konečně vystrnadit všechny návštěvníky, i ty opozdilé, se setkáme u hradní brány.
"Super," pochválí Sebastiana i ona. Na rozdíl od mých spolužaček je ale spravedlivější, protože přizná zásluhy celé skupině! "Jste fakt dobří. Lepší než loňští šermíři, co tu vystoupovali s programem Bílá paní. To jsem ráda, uf."
"Proč?" nechápu, co ji na tom osobně angažuje! Jakub...?!

"No, Zlatej kord jsem dohodila babičce právě já, ona chtěla vzít stejnou skupinu, měla s nimi zkušenosti a věděla, co od nich může čekat. Já jsem ji přesvědčila, aby měla Lupeno... ehm, Sebastianova parta práci. Budou u nás vystupovat třikrát týdně celé prázdniny, ve středu, v pátek a v sobotu. Dnešní i zítřejší představení je navíc, kvůli svátkům," vysvětlí mi polopaticky.
Zastydím se. Proč ve všem vidím zálusk na Jakuba?!
"Sehnali jste ještě jinej džob?" otáže se ho.
"Napevno máme Pernštejn o nedělích," kývne. "Plus takový ty příležitostný akce, je toho skoro až moc, celý prázdniny plný. Nebudu mít čas si užívat, jezdit za holkama..."
"Vždyť si užíváš při šermování," podotkne Kazim. Na Jakubovi bylo přímo vidět, jak ho jeho koníček baví a těší!
"Prosím tě, tak budou jezdit za tebou sem," mávne Romana pobaveně rukou. "Známe svoje lidi."
Neubráním se povzdechu. Holky nenechávají ležet kluky ladem, natož tak pěkné kluky! S Jakubem bych nemohla mít jistotu ani na opuštěném ostrově...
Pak už se s Romanou rozloučíme a vydáme se na cestu do kempu v podhradí. Není to nijak daleko a z kopce sejdeme rozhodně svižněji než naopak. Jakub alias Sebastian mě vede za ruku, abych nezakopla o kámen či kořen stromu, a já si jeho teplé dlaně, kterou svírá moje prsty, vyloženě užívám. Držel mě takhle už mockrát, přesto mám dojem, že dnes je to nějaké jiné... Tedy, já to vnímám jinak! On rozhodně ne, povídá si s Kazimem a Honzou o mečích, kordech a rapírech, Jakub se vyzná, přesně vysvětlí rozdíly v jednotlivých, ty jejich jsou zhotovené speciálně na zakázku, a vůbec jde o takové věci, které víc zajímají kluky než holky. Však se jim do toho nemícháme.
Hygiena v ledové sprše není ani tak příjemná jako rychlá, namočit, namydlit, opláchnout, vypadnout. Kdybych se takhle svižně sprchovala doma, babička by mi nemusela mlátit holí na dveře koupelny s výkřiky, ať šetřím vodou. Jakubovi to trvá déle, nebo se spíš někde zapovídal, ve stanu jsem první a svítím si baterkou, kterou jsem si tentokrát doma nezapomněla. Oblečena ve spacím tričku a kalhotkách, noci jsou tak teplé, že jsem teplákovku dávno odhodila, zachumlaná do pasu ve spacáku, si prohlížím nejen kovovou ozdobu, kterou jsem dostala od Jakuba, ale i škapulíř. S plátěným váčkem u nosu přemýšlím, které bylinky mi tahle vůně připomíná, ale samozřejmě na to nepřijdu. Kromě toho se zachvěje celý stan, jak se Jakub dere vchodem dovnitř, takže škapulíř bleskově schovám, aby si neklepal na hlavu a neměl narážky na tmářství a pověry a čarodějnictví a kdesi cosi! Jelikož si na své karimatce sedím, šoupnu váček pod tu jeho a spořádaně se uložím, ať má víc místa na převléknutí.
"S tím šermem...," povídám, "mohl ses zmínit předem. Koukala jsem na to dost vyjeveně, všichni poznali, že nemám o tvém koníčku páru."
"Nemohl," namítne. "Ztratilo by to kouzlo překvapení."
"Což o to, překvapit se ti povedlo, a ne jednou... Jinak, to představení bylo fakt super. Nevěřila bych, že tě někdy pochválím, ale... vážně umíš."
"Takže si mám pochvaly cenit, jo?" směje se a zasune se do spacáku, aby si lehl na břicho a podložil bradu dlaněmi.
"Si piš. Musí to být dobrá mucholapka na holky, že? Všechny při pohledu na pána z Orlího hrádku slintaly..."
"Všechny?" chytí mě za slovo.
"Skoro všechny," opravím se.
Tmavě modré oči mají v chatrném osvětlení černou barvu a vypadají jako hluboké jámy. Cítím, jak se do nich propadám, když mě svým pohledem hypnotizuje. "Ty ne, Jane?"
"O mě přece vůbec nejde...," hlesnu tiše.
"To jsi na omylu," ujistí mě, přiblíží se ještě víc a s upřeným pohledem, kdy ani jednou nemrkne, nekonečně pomalu zlehýnka nachýlí hlavu a ještě pomaleji se dotkne svými rty

mých. Kdybych si sáhla na drát vysokého napětí, nemohlo by to se mnou zamávat víc! Dotkne se mě podruhé, jemně políbí dolní ret, přičemž se mi stále dívá do očí. Jazykem vnikne nepatrnou skulinkou do mých úst, kde mu vyjde vstříc můj jazyk. Polibek trvá jen chvíli.
"Nemusíš... Nemusíš se přemáhat," vydechnu a nadávám si za to, jak moc jsem roztřesená! Jestli to na mně pozná, propadnu se hanbou!! "Holky tě nevidí..."
"Tím líp," pousměje se a políbí mě podruhé. Tenhle polibek je mnohem delší, krásnější a také erotičtější, rezonuje v celém mém těle a nutí srdce vyvádět jako splašený pták uzavřený v malé kleci. Nevím, jak dlouho se líbáme, ztratím pojem o čase, jsem totálně mimo!
Aniž bychom si řekli jediné slovo, stáhne se na svou polovinu stanu, uloží se na karimatce a zhasne baterku. Jsem tomu jen ráda, protože ani tak prostý výkon bych nejspíš nezvládla, jak moc by se mi chvěly ruce! Stan utone ve tmě a napětí, které ještě před chvílí bylo přímo hmatatelné, se pomalu vytrácí. Jakub vzápětí usne.
Já ne! Civím do tmy a při každé vzpomínce na předešlé polibky (což je nepřetržitě) mě úplně šimrá v břiše. Když jsem četla o motýlcích v břiše, brala jsem to za knižní výrazivo, obrat spisovatele, kterým popisuje něco neexistujícího. Teprve teď vím, jak moc jsem se pletla!!!

XIV. Čtvrtek, 5. července
Zuzana se tváří velice, velice smutně. "Věřila jsem ti. Chtěla jsem ti píchnout, a ty mi uděláš tohle! Věděla jsem, že jsou holky mrchy, ale že i ty..."
"Zuzko, pochop," kroutím se. "Nějak se to zamotalo..."
"To je podraz, Jano. Od nejlepší kamarádky bych ho ale nikdy nečekala!"
"Vysvětlím ti -"
"Nenamáhej se. Už tě nechci ani vidět!"
Natáhnu ruku, abych ji zadržela, a s trhnutím se probudím. Ve stanu je nepříjemné dusno, není divu, když do něj pere zvenčí horké dopolední slunce! Jsem zpocená jako myš a upřímně řečeno, možná za kapky na mém čele nemůže jen těžký vydýchaný vzduch! Svědomí je taky pěkný akumulátor! Tenhle sen nebyl zdaleka tak příjemný jako ten minulý, jsem velmi ráda, že jsem se z něj probudila. Po Jakubovi není ani památky a z mobilu zjistím, že jsem opět zaspala. Tedy, památky tu jsou, džíny se válí na jedné a bermudy na druhé straně, zpod svého spacáku vytáhnu jeho mikinu, zvalchovanou jako od sežvýkání stádem krav. Skřítek pořádníček rozhodně není jeho idolem!
Otevřu stan dokořán, abych vyvětrala dusné horko. Venku je to o něco lepší, i když vymetená obloha a zlatý kotouč takřka kolmo nad hlavou slibují další perný den. Ostatní stany jsou zavřené a tiché, z čehož soudím, že prázdné. Nevím, kam mohli všichni odejít, ani po tom nepátrám, radši si odskočím pod sprchu a tentokrát mi studená voda nevadí. Pak se rychle nalíčím, jen tak nenápadně, zvýrazním řasy a tenoučkou linkou tvar očí, a převleču se do krátké sukně a upnutého trička. Byť to není můj styl, byla by škoda nepředvést opálené nohy a také... Zuzka mi to pořád říkala: když to máš, tak to ukaž! Možná jsem byla hloupá. Proč mít mindráky? Není lepší otočit to a z mindráků udělat přednost?! Z věku, kdy se mi kluci posmívali kvůli příliš! vyvinuté postavě, jsem už přece jenom vyrostla. A kluci, v jejichž blízkosti se pohybuji, také.
Zuzana... Jakmile si na ni vzpomenu, vybaví se mi sen. Proč mám výčitky svědomí? Náhradní princ svědomitě zastával svou roli, nic víc!!! Alespoň z jeho strany o nic nejde.
Uchopím mobil, abych kamarádce napsala, a vida, telepatie funguje. V době, kdy jsem byla ve sprše, mi přišla nejen zpráva od Zuzany, ale také se mi snažila dovolat mamka. Té dám přednost a vytočím ji zpátky. "Ahoj, mami. Co je?"
"Co je?!" užasne s nehraným údivem. "Ty jsi dobrá! Týden pryč, to je. Nechtěla bys taky skončit a přijet?"

"Týden je pryč," souhlasím, "ale já už jsem byla doma včera, takže není v jednom kuse a tím pádem se nepočítá."
"Já vím," podotkne, "říkala babička. Strávila jsi doma asi tak pětadvacet minut."
"Víc," hádám se. "Minimálně pětatřicet."
"Nezamlouvej to," prokoukne mne. "Kdy dorazíš?"
"Prázdniny trvají dva měsíce a teprve začaly, tak -"
"Noto snad ne!"
"Ne, dva měsíce určitě ne," uchichtnu se. "Nevystačily by mi peníze... Leda bys mi poslala další...?"
"Jano!"
"To byl vtip," ujistím ji. "Ale vážně, mami, v téhle chvíli netuším, jestli přijedu dnes nebo zítra... Uvidím."
"Co uvidíš?" nechápe.
"No... To právě nevím," přiznám se. "Podle programu a taky určitých lidí... Mami, do víkendu se vrátím určitě."
"Jen aby," varuje mne. "Myslím si, že by ti to napoprvé mohlo stačit. Neříkám, že nemůžeš příště někam vyrazit, ale chtělo by to přestávky. Zuzka se na tebe včera ptala."
"Já jí napíšu," slíbím. "Mami? Mám tě ráda."
Slyším, jak na druhém konci zalape po dechu. "Co tam vyvádíš, že jsi tak na měkko?"
"Ty jsi hrozná," zasměji se.
"No dobrá," připustí nevhodnost otázky. "Já tebe taky. Měj se hezky a mysli na to, že ještě radši tě budu mít doma."
Rozloučím se s mámou a přečtu si Zuzaninu esemesku.
V podstatě totéž, o čem jsme mluvily s mamkou!
JAK TO JDE? PEKNE JSTE SI TO PROTÁHLI, KDO BY TO BYL ŘEKL:) CHYBÍŠ Ml TU, NEMAM S KYM NORMÁLNÍM POKECAT, 1N-LÍNY ZAHALÍ... CO KONEC AKCE, STÁLE V NEDOHLEDNU?
Zuzko, kdybys věděla...! Pochopitelně jí svoje pocity se zatměním mysli nepopisuji, ač je to moje nejlepší kamarádka, nejsem si jistá, zda by mi rozuměla a ocenila mou upřímnost!
JE TO DELSI, NEZ JSEM CEKALA :-) A NAKONEC NE TAK HROZNE, JAK JSEM CEKALA :-)) NEVÍM, KDY SE VRATIM, PODLE OSTATNÍCH.
Intrikánka a diplomatka hadr!
Parta dorazí asi deset minut poté. Všichni jsou v plavkách a mokří do posledního vlásku, takže je hned jasné, kde byli a co tam prováděli. A že si to pořádně užili, o tom nepochybuji, Ninuška svítí jako měsíček!
"Ty jednou prospíš soudnej den," směje se mi Honza.
"Prosím tě, to jste zase celou noc tak řádili, že jsi z toho mrtvá až do oběda?" rýpne si Vanda.
Vyhledám očima Jakuba a trochu nejistě se na něho usměji. Nejen strašidelný les vypadá za denního světla a slunečního jasu jinak! Kdyby mě při vzpomínkách stále nepíchalo ve slabinách, byla bych schopná uvěřit, že se mi to jenom zdálo! Jakub se tváří úplně normálně, usměje se na mě a odpoví Vandě: "Sex je zdravej, to nevíš? Doporučí ti ho šest z pěti sexuologů. Udržuje kondici, zvyšuje adrenalin, zlepšuje srdeční oběh, roztahuje cévy, přináší uspokojení..."
"O výměně genetických informací nemluvě," baví se Iveta.
"Samozřejmě. A taky je to způsob komunikace mezi lidmi," souhlasí Jakub pobaveně. "Láska i nemoci přenáší," doplní Nina. "Kromě toho je sex koníček," ujistí ji. "Můj určitě." "Jsi vážně takovej erotoman, jak nám Jana líčila," prohodí Vanda, ale neusmívá se u toho.
"Mně to vyhovuje. Zato z vašeho stanu jsem už dlouho neslyšel jisté zvuky svědčící o výměně genetického materiálu. .. Co to? Není chuť, nebo inspirace?" Vanda pohodí hlavou. "Všeho moc škodí." Kazim s úsměvem pokrčí rameny. "Možná chybí obojí." Honza zvedne hlavu od

balení stanu. "To nechápu." Iveta zakroutí očima. "Promluvil další erotoman." "Ještě řekni, že se ti to nelíbí," baví se Honza, sroluje svůj i Ivetin spacák, hodí je do kufru fordu spolu se složeným stanem a oběma bágly a prohlásí: "No nic, bando. Bylo nám s vámi prima, ale je třeba změnit lokál a podívat se taky někam jinam, nebo to do konce dovolené nestihnu."
Poslední, co v sedmi podnikneme, je společný oběd ve výletní restauraci Na Molu vedle tábořiště. Objednáme si všichni smažák, protože výběr jídel je tak probraný, že takřka nic jiného se ani objednat nedá. A to si ještě holky stěžují, že je nějaký tuhý a bez chuti, zatímco klukům přijde normální, kdežto holky jsou moc zmlsané. "No Jano, řekni!" dožaduje se Iveta mého spojenectví. "Tuhej...?" zeptám se překvapeně. "Já nevím." "Jak, nevíš?" nechápe Nina. "Vždyť máš skoro dojedeno!"
"Tak jsem si nevšimla, no," pokrčím rameny, čímž je rozesměji. Tím spíš, když Kazim zavtipkuje: "Jana ráda tuhý?"
Pohodím hlavou a zachytím Jakubův pohled. Ztěžka vzdychnu. Ten, kdo považuje sex za koníček vhodný pro udržování dobré kondice, je prostě úplně jinde!! Snad jsi nedoufala, ty naivní husičko, že se po včerejším polibku bude chovat jinak?!
"Janě uletěly včely," poznamená Honza všímavě.
"Dejte mi svátek," požádám je.
"Hele," ztiší Vanda hlas. "Ten kluk u sousedního stolu... Ty ho znáš, Jano? Pořád na tebe kouká, všimla sis?"
"Ta by si nevšimla, ani kdyby kolem přejel bagr," řehtá se Iveta. "Vstala levou nohou."
Nechápavě se podívám směrem, který Vanda naznačuje. Co to plácá za nesmysly? Nikoho tu neznám, jak bych taky mohla! Nicméně při pohledu na kluka s blond melírem se zarazím. Je mi povědomý, někde jsem ho už viděla, ale kde...?
"Má dobře namakaný bicepsy," všimne si Nina. Klukovi se pod tílkem rýsují zřetelné svaly, je vidět, že se svému tělu hodně věnuje, jako kdyby se živil jeho ukazováním...
"Jo!" vyhrknu v náhlém poznání, bohužel v době, kdy zrovna piji malinovou limonádu, tudíž mi zaskočí a já si poprskám nové tričko. "To je ten striptér z Lidie?"
"Cože?" nerozumí Kazim.
"No, byla jsem na striptýzu," přiznám se. "Pánským."
"Ani ses nepochlubila," podotkne Jakub.
Znovu se podívám k sousednímu stolu a kluk, který se v tu chvíli také otočí, se na mě usměje. "Je to on."
"Prosím tě," nevěří mi Vanda. "Proč by si striptér pamatoval zrovna tebe? Víš, kolik na něj chodí ženských?"
"Protože ty všechny ostatní na něj koukaly obdivně," uchichtnu se při vzpomínce. "Na to je zvyklej. Já ne, proto si mě zapamatoval."
"Copak, nebyla jsi uchvácená?" směje se Kazim.
"Právě naopak," pokrčím rameny, "já mu ho pohanila."
Jakubovi zaskočí kola, div se při tom neutopí.
"Vy jste se hledali, až jste se našli," vzdychne Iveta a otírá si poprskanou paži ubrouskem.
"Taky myslím," zazubí se na mě Jakub.
"Pohanila?" vyzvídá Vanda. "Měl to tak hrozný?"
"Vůbec ne," zasměji se. "Jenže já nemám ráda lidi, kteří se vytahujou, tak jsem ho trochu zchladila."
"Vytahujou!" řehtá se Kazim. "Ne že bych se ho zastával, ale byla to jeho práce, Jani."
"Taky jsem byl na striptýzu," vzpomene si Jakub. "Na dámským, samozřejmě. S Matějem, kámošem, jsme šli do klubu! najedno a bylo nám divný, že po nás chtějí vstup... Holky to tam rozjížděly u tyče a striptérky se činily, chodily mezi hosty, sedaly jim na klín a tak. Ta jedna si vyhlídla Matěje a pořád po něm lezla... Myslela si, že mu to dělá dobře, jenže netušila, že nosí ledvinku takhle vpředu. Já jsem nemohl, slečna se činila a Matěj v klidu, no a když pak

spokojeně seskočila, zvedl triko, vytáhl z ledvinky mobil a zavolal si...Všichni kolem padali ze židlí. Skoro mi bylo té slečny líto. Snažila se, chudinka."
Zatímco se parta skvěle baví, zaběhnu si na toalety smýt skvrny od malinovky. To mi moje sexy tričko dlouho čisté nevydrželo...! Podaří se mi ho celé zmáčet, ale tři narůžovělá kola bez účinného prášku stejně neodstraním.
U východu z toalet postává striptér. Nejdřív si myslím, že si jde také odskočit, vzápětí mi dojde, že na mě čeká!
"Ahoj," řekne mi totiž a přidá úsměv.
"No... nazdar," odvětím nejistě. Nevypadá naštvaně, možná mi mou nelichotivou poznámku odpustil! Jelikož nevím, co říct, zablekotám první věc, která mě napadne: "Vy tu máte vystoupení?"
"Tady?!" zhrozí se a očima přelétne výletní restauraci z hrubých kůlů na způsob srubu a s posezením pod širým nebem. "Ne, proboha! Jsem na výletě, mám prázdniny."
"Prázdniny...?" užasnu.
"No jasně," potvrdí. "Tam tím... si jenom přivydělávám na školu, jinak studuju. Každej má nějakou brigádu, ne?"
"Aha, promiň," usměji se omluvně.
"V poho," vezme mě na milost. "Jsi tu s kámošema?"
Jakub, který se objeví v mém zorném úhlu, nejspíš zaslechl poslední otázku, protože místo aby pokračoval dál na toaletu, přistoupí ke mně, obejme mě kolem ramen a odpoví za mne: "Ne, je tu se svým klukem. Ještě nějakej dotaz?"
Striptér zvedne omluvně ruce a vycouvá: "Sorry, to je jiná. Netušil jsem. Se mějte, páčko."
Po jeho odchodu se podívám zblízka Jakubovi do očí. "Nemáš svou roli hrát jenom před holkama?"
"Musím tě hlídat," vysvětlí.
"Proč?" nechápu.
"Pěkná holka se musí pořád hlídat."
"Jenže..." Nadechnu se: "Jenže já nejsem pěkná."
"To si jen myslíš," usměje se.
"Nemyslím. Cituji tebe. Navíc mám velkej zadek. Sám jsi to řekl, vzpomínáš? Stěžoval sis Zuzaně a vyčítal jsi jí, proč ti nedohodila nějakou hezčí!"
Mávne rukou. "Ne všechno, co člověk vypustí z pusy, myslí smrtelně vážně, Jane. Ne všechno, co řekne, je pravda. O tom snad víš svoje, ne?"
"Taky jsem lhala," připustím, "ale v jiné souvislosti! Přece jsem ti vysvětlovala, že já musím. Tys nemusel. Byl jsi jen upřímný a řekl jsi svůj názor."
"Kde je psáno, že moje názory musí být vždycky správný? Že se nemůžu splést? Víš co," pokrčí rameny, "jsou holky, který se klukům zalíbí okamžitě a na první pohled. No a pak jsou holky, u kterých to přijde později, na druhej... třetí pohled. A vůbec, každej občas říká blbosti. Určitě i ty."
Nevím, čím na tohle argumentovat, a on ani na žádnou další debatu nečeká, vrátíme se spolu k partě. Vůbec na záchod nepotřeboval, šel mě hledat. Nepustí mě ani u stolu, nechal ruku na mém rameni a pro sklenici s kolou se natahuje tou druhou, i když to má nepohodlné. Striptér, jehož jméno jsem se nestačila dozvědět, zaplatí a spolu se svým kámošem se zvedne. U nízkého plůtku ohraničujícího prostranství MolaX se po mně otočí a na dálku se na mě usměje. Potěší mě to! Nenápadně se na něho přátelsky zakřením.
Tedy rádoby nenápadně. Jakub si toho všimne a nakopne mě pod stolem, jen poskočím!
"Už se zase pošťuchujete?" vzdychne Kazim, kterému drcnu do ruky s pivem, až se lehce pobryndá.
"To my pořád," baví se Jakub. Má pravdu, přesto je tu jeden podstatný rozdíl - vyměnili jsme si role!!!

Po pozdním obědě se s námi Honza s Ivetou rozloučí definitivně. V pěti chvíli posedíme Na Molu, kde je nejen dostatek tekutin, ale i chládek, od hladiny rybníka příjemně profukuje, načež se vydáme nahoru na hrad, abychom znovu společně zhlédli Potulného mnicha při podvečerním představení. A večeři nejspíš do třetice, jelikož Zlatý kord čeká ještě jedno noční.
Hm, tak to si myslím, že společně, realita je však jiná. Drsná a drsnější.
Romana tentokrát v pokladně nesedí, vypomáhá v občerstvení na nádvoří, kde je frmol ještě větší než včera. Náš příchod| bere jako vysvobození, konečně se může zastavit.
"Ahoj, lidi," vydechne si. "Vydržte malý moment, tamhle u toho stolu se co chvíli uvolní... Trhy už končí a až se začnou lidi přesouvat na třetí nádvoří kvůli šermu, bude tu hned trochu klid. Jo, tohle je Prokop."
Jakub nelhal, když o ní tvrdil, že je zadaná! Její kluk je docela zajímavý typ se sympatickým úsměvem. Se seznámením žádné cavyky nedělá, řekne nám "čau" a hned se dá do hovoru, jak kdybychom se všichni dohromady znali pár let.
"Vypadá jako Sawyer," pošeptá mi Vanda vzrušeně.
"Kdože?"
Nině to pálí rychleji: "Ten z Lost."
Vskutku, určitá podoba s hercem ze seriálového hitu, kterému jsme s holkama víceméně propadly, tu rozhodně je.
Lavice se záhy uvolní, rychle si na ni posedáme, než o volná místa projeví někdo další. Kazim s Jakubem ještě ani nestihnou zjistit, co si kdo dá, aby došli vyřídit objednávky, když se v občerstvení objeví dva kluci. No, spíš muži, oba zhruba pětadvacetiletí. Tyhle tváře zařadit umím - šéf skupiny historického šermu s hlavním hrdinou, vladykou Bořkem. Oba jsou ještě v civilu, poznám je hned. Jakub je spatří a pokusí se vzít roha druhou stranou, jenže Nina, ta kachna, na něj upozorní: "Sebastiane, prosím tě, vezmi mi kolu light, jo? Díky moc."
Vládyka přejede ostřížím zrakem naši společnost a drcne do svého kamaráda. "Nemusíš mít strach, že Lupen nepřijde včas. On už tady je! A ve společnosti krásných dívek, to se podívejme... Takový soukromničení!"
"Ty jsi zapomněl na heslo mušketýrů?" baví se šéf a rovnou se nacpe na lavici k Vandě a Nině. Holky v příchozích poznají šermíře a ochotně je mezi sebe pustí.
"Vy přece nejste mušketýři," namítne Vanda koketně.
"Ne, v české kotlině se dělíme jinak," zasměje se. "Bereme všechno a odměňujeme se královsky."
"Královský dělení, to znám," zasměje se Prokop. "Královsky se ti odměním: zavřu tě, až zčernáš..."
"Jo, správně," smějí se šermíři. "A přesně to se stane Lupenovi, hrát si na vlastním písečku, fuj, to jsi kámoš?"
"Lupenoví?" nechápe Vanda. "Kdo je Lupen?"
Událostmi posledních dní jsem zaslepena natolik, že mi teprve nyní dojde celá ta hrůza!!! Proto chtěl Jakub utéct!
"Lupen je Lupen," ukáže na Jakuba potulný mnich.
"Proč Lupen?" diví se Nina. "To je přezdívka?"
"Kde jsi k ní přišel, prosím tě?" otáže se Jakuba Vanda.
"No..." Jakub na mě udělá obličej. Jak se může v takové chvíli bavit?! Horečně přemítám, kudy z té šlamastiky ven, jenže mě vůbec nic nenapadá! "Z příjmení."
"Foltýn a Lupen?" žasne Nina. "Nějak to nepasuje, ne?"
"Jakej Foltýn?" vloží se do hovoru šéf skupiny.
"Foltýn ne," usměje se Jakub. "Ono je něco drobátko jinak. Nejmenuju se Foltýn, ale Lupínek."
Vývoj situace sleduji v polovičních mrákotách. To ne!!!

"Sebastian Lupínek?!" zarecituje Vanda. "Co to je za blbost?"
"To není blbost, ale pěst na oko," řehtá se Kazim.
"Co to všichni blábolíte?" nechápe vladyka Bořek. "Jakej Sebastian? Mluvíte o Jakubovi?"
Srdce mi buší jako zvon. Podívám se na Jakuba a on s mírným úsměvem pokrčí rameny. Vše prozrazeno. Je to v háji!
"Jak se vlastně jmenuješ?" zeptá se ho Nina přímo.
"Jakub Lupínek," odpoví. "Jméno sice trhlý, ale moje."
U stolu zavládne na okamžik ticho. Ti dva šermíři nechápou, Romana, Jakub a Kazim se baví, Prokop se neorientuje a holkám to pomalu dochází celé.
"Koukám," podotkne jedovatě Vanda, "že toho, co je jinak, není něco, nýbrž všechno! Někdo si z nás hnusně vystřelil!"
"Jano...?" dožaduje se Nina vysvětlení.
Trhnu hlavou, nějak nevím, co na to říct.
"Tys nám sprostě lhala do očí!" obviní mne Vanda, načež se otočí na Jakuba: "A ty taky! Prý Sebastian Foltýn!"
"Já nelhal," zasměje se Jakub. "Já se bavil."
"Tím hůř!" prskne Vanda zrudlá rozčilením.
"Sebastian nemohl jet kvůli státnicím," zkusím vystřelit poslední náboj., Jakub to vzal za něj. Kvůli vám, abyste neměly řeči, protože byste mi nevěřily, že nemůže jet."
"To tedy nevěřily!" ujistí mě Vanda. "Protože žádnej neexistuje! A nikdy neexistoval! Myslela jsem si to už dávno, ale pak, když jsi ho přivedla... Takhle nás vodit za nos! Jsi lhářka, je mi z tebe špatně!"
"Třeba to není jednoznačně moje vina," namítnu tiše. "Udělala jsem to hlavně kvůli tobě. Nutíš lidi lhát..."
"Abys mě nerozbrečela!" odsekne pohrdavě. "Nakonec já můžu za to, že jsi prolhaná! A jaký lidi o kom mluvíš? Tady jde pouze o tebe, milá zlatá!"
Hodím očima po Nině, ovšem ta prudce uhne a zírá zarputile do popelníku plného špačků, jako by z toho chtěla vyčíst proroctví. Hm, tudy cesta nevede. Nepřizná se.
"To je jedno," odvětím sklesle. Bonzovat nebudu!
"Nino, balíme!" rozhodne Vanda za sebe i kamarádku. "S touhle prolhanou osobou nechci mít nic společnýho. Jedeme domů už dnes. Jo, Janičko, stan je Niny, takže ten bereme s sebou. Ale vy dva sedmilháři si jistě poradíte..."
Zvedne se z lavice a Nina ji jako slepá ovce následuje.
A je nejhůř. Z minuty na minutu jsem bezdomovec.
"Vando, nedramatizuj," snaží se ji Kazim zkrotit.
"Já dramatizuju? Já?! Jedeme. A to hned!"
"Poslyšte, přátelé," vmísí se do hovoru potulný mnich. "Sice netuším, o co vlastně jde, nerozumím tomu ani zbla, ale není mnoho povyku pro nic?"
"Moje řeč," potvrdí Jakub a stále vypadá pobaveně!
"Vando, no tak, byla to recese," zkusí ji zastavit také Romana. "Nezůstanete ani na představení?"
"Povedená recese," doplní Kazim.
"Recese, které si někdo dělá na můj účet, za povedené nepovažuji," ujistí ho. "Na představení nezůstaneme, nemám nejmenší zájem se na toho prolhance dívat... Jdeme."
Protože Vanda s hlavou hrdě vztyčenou a Nina s pohledem upřeným k zemi zamíří k hradní bráně, Kazim se zvedne také, i když neochotně. "No, konec dobrej, všechno dobrý, ne?"
Podívám se na Jakuba s pocitem smutku. Kupodivu mi nejde o ty dvě, u kterých jsem si to rozlila a ony se mnou až do maturity nepromluví, určitě se postarají, aby se všichni ve třídě a možná ve škole dozvěděli o mé ubohosti, kdy si musím kluka vymyslet, abych nějakého měla! To, co mě naplňuje nekonečným smutkem a rezignací, je pocit, že právě něco

definitivně skončilo. Odjedu domů a můj život poběží dál po vyběhaných kolejích, jediné vzrušení mi přinese virtuální sex s Aladinem, případně mi bude chtít Muhammad líbat chodníky, ale nic z toho, co se stalo během zážitky nabitého a emočně laděného týdne, už nebude pravda!!! Vyblednou i vzpomínky, motýli v břiše přestanou třepat křidélky... "A je to," pousměje se. "Ani to nebolelo, ne?!" Mám na to jiný názor: bolí to úplně strašně!!! "Kam jdeš?" zareaguje, jakmile se zvednu z lavice. "Neslyšels?" pokrčím rameny. "Musím si vzít svoje věci, určitě mi je vyháže ze stanu... A pak jít na autobus. Jestli tedy vůbec něco pojede, když je svátek..."
"Můžeme tě vzít po nočním představení s sebou do Račic," nabídne mi šéf šermířů. "Jsme tu s karavanem."
"Ne, díky, to je na druhou stranu," odmítnu nabídku.
"Takhle navečer nepojede nic," ujistí mě Romana, nicméně okamžitě navrhne náhradní řešení: "Ale proč bys jezdila dnes? Můžeš přespat u mě na hradě. Babičce to vadit nebude. Zítra určitě něco pojede, přinejhorším by ses do Bakova svezla s Edou, pojede odpoledne nakupovat zásoby."
"Jo, to bude fajn, díky," poděkuji s úlevou. Představa, kterak trávím noc v autobusové zastávce, zatímco Jakub odjede se svou partou karavanem domů do Račic, mě zrovna ve vytržení neuváděla! "Skočím si pro ty věci."
"A kam jdeš ty?" zarazí Jakuba šéf šermířské party. "Za chvíli začínáme, máme nejvyšší čas sejít převléct."
"Taky tam mám pár věcí," namítne.
"Přinesu ti je," nabídnu se a Prokop s Romanou se ke mně přidají, prý mě doprovodí a pomohou mi, jen co odbaví diváky, kteří už se celí nedočkaví a nažhavení na šermířské představení tísní u brány.
Tenhle nápad je víc než dobrý, pomohu jim odtrhávat části vstupenek a poté, co třetí nádvoří zalije středověká hudba, se ve třech vydáme dolů do tábořiště. Romaně to celé přijde jako podařený vtip, ovšem Vanda, kterou zastihneme, jak vztekle nakládá bágly do Kazimova pežotu, se nebaví vůbec. Přesně podle očekávání nám holky vyházely všechny naše věci ze stanu na jednu hromadu, ještě štěstí, že jsme dorazili dřív, než oni stihli všechny tři stany složit a sbalit, jinak by odjeli a leckdo by si mohl v hromádce najít to, co by se mu hodilo.
Kazim není ani uražený, ani naštvaný. "Náhodou, byla to dobrá švanda," oznámí mi.
"Tebe se nedotklo, že jsme si z vás vystřelili?"
"Ne. Kromě toho jsem to věděl."
"Cože?!" vyhrknu nechápavě. "Jak jsi mohl vědět? Odkud?! On ti Sebastian... Tedy, Jakub... Něco řekl?"
Zavrtí záporně hlavou, načež vysvětlí: "Vzpomínáš na tu noc pod širákem kousek od Housky? Hádali jste se dost nahlas, divím se, že jste neprobudili i ostatní."
Vzpomínám. Takže nás slyšel! "Proč jsi nic neřekl...?"
"Komu? Jim?" ukáže gestem za sebe, kde holky končí s balením a usedají do vozu. "Nechtěl jsem to kazit."
"Tak... díky," usměji se na něho.
"Není zač," pokrčí rameny. "Máš pěkný tričko."
Ze zvyku napnu elastickou látku do prstů a rádoby nenápadně ji oddálím od těla. Kazim to sice řekl šalamounsky, nicméně neprohádala bych, kdybych se vsadila, že mluvil spíš o tom pod tričkem! "Díky..."
"Rádo se stalo," baví se. "Dáš mi svůj telefon?"
"Proč?"
"Proč ne?" opáčí s úsměvem.
"To je fakt," zasměji se a rychle si vyměníme čísla. To už Vanda poněkolikáté netrpělivě stiskne klakson, jak moc touží být pryč od té nebetyčné lhářky. "Měj se, Kazime."

"Ty taky, kotě," popřeje mi.
S Romanou si klekneme k hromadě, která vypadá jak po vylodění Avarů. Svoje svršky i různé drobnosti cpu do krosny, Jakubovy házu Romaně, která mu je skládá do batohu. Prokop pak popadne mou těžkou krosnu, zatímco my s Romanou se podělíme o spacáky, karimatky a Jakubův batůžek, takže stoupání do vrchu není zdaleka tak náročné, jak jsem se obávala. A ještě se u toho docela bavíme, Prokopa zajímají podrobnosti a nechápe, že to neprasklo dřív.
"Působili jste oba věrohodně, to je fakt," přizná nám body těsně před hradní bránou, kam s funěním vyšlapeme. "Nikdy bych nevěřil, že si jen hrajete na lásku. Zamilovaný pohledy a úsměvy, jo, jsi dobrá herečka. A on dobrej herec."
"Jakub je skutečně lupínek," zasměje se Romana. "Jemu to jeho příjmení sedí, naprosto ho vystihuje. Pěknej lupen! Lituju všechny holky, které se do něj zamilují."
Její poslední sdělení mi radost neudělá a dost dobře nechápu, proč jsem po něm poněkud skleslá. Vždyť to přece vím sama, Romana mi to nemusí vykládat! Nejsem hloupá.
Ve chvíli, kdy Jakuba uvidím, už je po představení, ale stále ještě oblečený v historickém šatu, nejspíš nemá cenu se převlékat, za chvíli jim začne druhé, uvědomím si, jak moc jsem hloupá. Stačí, aby se na mě z dálky usmál a já se celá zatetelím, přestože si mohu stokrát říkat, že jsem praštěná a tisíckrát si za to nadávat, stejně při pohledu do tmavě modrých očí tajů a veškerá předsevzetí jsou pryč!
Svoje věci si hodím do chodby soukromého bytu paní kastelánky, který je hned za pokladnou ve vstupních a zmodernizovaných prostorách hradu, Jakubovu bagáž složíme pod stůl v pokladně, aby si je odtud mohl vzít, než pojede se svou šermířskou partou domů do Račic.
Jakub mě odvede trochu stranou. "Je mi líto, Jane."
Píchne mě pod klíční kostí. "Co je ti líto...?!"
"No, že to prasklo," usměje se. "Nesplnil jsem úkol."
Snažím se, abych na sobě nedala znát úlevu! V první chvíli jsem myslela, že mluví o něčem úplně jiném!
"Splnil jsi ho," oponuji mu. "Dokonce víc než jsi měl v popisu práce... Místo do neděle si všichni mysleli až do dneška, že jsi Sebastian. Tedy kromě Kazima, ten nás na Housce slyšel, řekl mi to."
"Fakt?" zazubí se. "Kazim je třída, ani nemukl."
"Vzalo to rychlý konec," pousměji se smutně.
"Nečekaně rychlej," doplní se smíchem.
"Nebýt šermířů, nic by se neprozradilo..."
"Budeš mít s holkama peklo," prorokuje mi.
"To není až tak důležité," mávnu rukou.
"Měl jsem dojem, že právě to je pro tebe nejdůležitější na světě. Proto jsi to dělala, ne?"
Trhnu hlavou. Původně ano, jenže situace se změnila!
"To neřeš. No... Máš po brigádě, už si nemusíš na nic hrát, nic předstírat..."
"Prima," přikývne spokojeně. "Byl to fajn kšeft, klidně bych ho vzal zase."
"To věřím!" opáčím a oba se tomu zasmějeme. Z mé strany jde o poněkud nucené veselí. Závist je hnusná vlastnost, to řekl správně, ale... Beztak Zuzaně závidím. Strašně moc!
Nemohu nevidět, jak se po nás kolemjdoucí otáčejí. Hlavně tedy holky. Jakub budí pozornost normálně, natož ve stylovém koženém oblečku s nařaseným pláštěm a v šlechtickém klobouku. Na tvářích dívek čtu jasnou otázku - kde přišla taková obyčejná buchta k tak krásnému klukovi...?
Pak je odvolán na třetí nádvoří, nějaké problémy s osvětlením či co, musí odběhnout a já se připojím k Romaně a Prokopovi, abych jim pomohla se vstupenkami na poslední představení dnešního dne. Seznámím se při tom s kastelánkou, která je stejně energická, jak vypadá, nicméně přátelská a sympatická. Nijak jí nevadí, že u nich přespím.

"Když se nebudeš bát, není problém," odmávne moje díky za poskytnutí přístřeší. "Jako každý starý hrad, je i ten náš opředený bájemi a hlavně plný všelijakých zvuků."
"Po tomhle trampu mám natrénováno," ujistím ji.
"Potom je to v pořádku," zasměje se a zase běží za svými povinnostmi.
Těsně před začátkem nočního vystoupení udělám mamce i Zuzaně radost svou esemeskou, kterou napíšu jednou a odešlu na obě čísla: AHOJ, JSEM NA KOZÍM HRÁDKU, ZÍTRA PŘIJEDU.
KONEČNÉ! PŘIPRAVÍM NĚCO DOBRÉHO K JÍDLU, zareaguje mamka. Ach jo, kdybys věděla, že jídlo je to poslední...!
Zuzčina zpráva je stručněji, nicméně obsahuje otázku: SUPER! TAKŽE VSE OK?
VÍCEMÉNĚ, odvětím ještě stručněji. Nechce se mi nic vysvětlovat, vlastně si nejsem vůbec jistá, co všechno Zuzce řeknu a co ne, natož po krátkých textových zprávách!
Momentálně se hrozně těším na vystoupení historického šermu. Včerejší představení jsem sledovala napůl v šoku a rušily mě u toho holky svými dotěrnými otázkami, odpolední vystoupení jsem prošvihla, tím víc se chystám, jak si vychutnám to noční. A pro mě poslední, bohužel! S Romanou a Prokopem si sedneme co nejblíže zakryté studny, kde je Jakubův největší operační prostor, a pak už se necháme pohltit romantickou atmosférou dávných časů, kdy čest byla považována za samozřejmost a muži byli ochotní kvůli lásce položit své životy.
Příběh potulného mnicha je pěkný sám o sobě, ovšem od chvíle, kdy se na scéně objeví svobodný pán z Orlího hrádku, prožívám ho mnohem intenzivněji. Jakub o nás ví, všiml si hned na začátku a krátký úsměv, který do hry nepatří a věnuje ho právě mně, mě udělá šťastnější, než kdybych právě vyhrála ve sportce! Při závěrečném finále se obecenstvo dostává do varu, vsadím se, že všechny dívky i ženy, které tu jsou, fandí právě Orlíkovi a panu Bořkovi - a zdaleka ne jen proto, že jde o kladné postavy příběhu! Šermíři podávají výkon duší i tělem, nešetří se, jiskry a později třísky z dřevců jen létají. Ve chvíli, kdy by měl podle scénáře Orlík porazit svého protivníka a jít na pomoc panu Bořkovi, třetí z hrdinů je již mrtev, sklouzne Jakubovi noha v písku, jímž je nádvoří pokryto, nevychytá výpad svého soka a dostane dřevcem přes pravou paži těsně nad vyztuženou rukavicí, až mu vypadne z ruky zbraň. Jelikož Jakubovi visím pohledem v tváři, neujde mi bolestivá grimasa.
"Koupil slušnou pecku," podotkne Prokop.
Šermíři mají nejspíš nacvičené i různé varianty případných krizových situací, všimnu si, jak Jakub nenápadně zavrtí hlavou a chytí se za ruku, tudíž jeho sok přiskočí blíž a ubohého Orlíka dorazí - propíchne ho dřevcem. Tedy naoko, jelikož jsem blizoučko, je mi jasné, že mu klacek zapíchne mezi levou paži a tělo. Ubohý Orlík zůstane mrtev v prachu nádvoří. Příběh i s touto změnou jede dál podle předurčené linie, pouze s tím rozdílem, že pan Bořek musí zdolat své protivníky zcela sám. Což ale pochopitelně zvládne a svou lásku, princeznu v krásných šatech, vysvobodí. Obecenstvo nadšeně jásá, tleská a pár lidí dokonce píská, jak se jim to líbilo. Jelikož tu jsou jiní lidé než včera či odpoledne, nikdo netuší, že došlo k improvizaci a jistým úpravám ve scénáři!

Mrtví vyskáčí na nohy a děkují se obecenstvu. Jakub také, ale zraněnou pravičku si nenápadně drží levou rukou za zády.
Jakmile se začnou diváci rozcházet a šermíři se stáhnou do zákulisí, tedy za ochoz vnitřního hradu, spolu s Romanou a Prokopem vystartujeme a letíme za Jakubem. Právě ukazuje zranění ostatním - vyhrne nařasený rukáv a na paži při samém konci rukavice se mu začíná rýsovat rudý otok.
"Nemáš to zlomené?" stará se Romana.
"Ne," odpoví jí za něj šéf skupiny, který Jakubovi ruku drsně ohmatá. "Naštěstí je to jen naraženina. Komteso, nenašlo by se na hradě trochu ledu? Potřebuje si to okamžitě začít ledovat, jinak nebude moct zítra šermovat. Což by byl dost malér, překopávat celou hru..."

"Určitě něco najdeme," slíbí Romana.
Jakubovi kamarádi ho poplácají po ramenou, čímž mu vyjádří svou solidaritu. Díky zranění se nemusí účastnit úklidu aparatury a rekvizit, pomůže jim za něj Prokop, a místo toho se vydá se mnou a Romčou do obytné části hradu. Romana ho usadí v pokladně a běží sehnat studený obklad.
"Bolí to... ?" zeptám se soucitně, protože rudé jelito vypadá dost strašidelně.
"V pohodě," usměje se. "Takových bebínek už při šermu bylo! Ani je nepočítám. Jednou jsem měl zlomenej palec a kdysi, to jsem teprve začínal, dva prsty."
"Máš pěkně nebezpečnej koníček," uznám.
"To víš, když se kácí les, lítají třísky," zasměje se.
"I kosti, koukám," podotknu a oba se zasmějeme.
To už je zpátky Romana s ručníkem a mraženým špenátovým protlakem. "Zchladíme to. Zítra budeš ruku potřebovat..."
"Zítra?" zasměje se Jakub. "Já ji potřebuju pořád, je to moje oblíbená ruka, dělám s ní spoustu různých činností..."
"Třeba?" zazubí se Romana.
"Třeba... esemeskuju," vysvětlí se smíchem.
"Věřím, že i jiný oblíbený činnosti," baví se Romana. "Hm, ten ručník to moc nedrží, dojdu pro šátek, počkej."
Znovu zůstaneme sami v úzké klenuté místnůstce s metr širokými zdmi. Teprve nyní si všimnu, že rádio, které jsme při prodeji lístků na šermířské vystoupení s Romanou poslouchaly, dosud slabě hraje, zapomněly jsme ho vypnout. Dokud jsme mluvili, neuvědomovala jsem si to, ovšem v tichu, které nastane, zní i tohle skoro šeptání hlasitě.
Já se tě ptám na nevinnosti mezi dívkama, jsi téměř panna, já samou láskou uvěřím, brutálně sama, celý noci sedím u dveří...
Pohlédnu Jakubovi do očí a zase rychle uhnu. Proč se tak dívá?! A hlavně, proč nic neříká??
Já se tě ptám na sladkosti mezi kapkama, jsi téměř panna, já samou láskou uhořím, totálně sama, celý noci hladem živořím...
Hlavu mám úplně vymetenou, nenapadá mě jediné téma, o kterém bych mohla začít mluvit! Upřímně řečno, ono by se sem, do téhle chvíle, ani žádné nehodilo.
Nepomilovaná moje milá duše - nymfa hoří vášní, kolem její krásné hlavy ve snu letí anděl prostopášný...
Konečně Jakub s mírným úsměvem prohodí: "To je o tobě."
"Cože...?" šeptnu rozpačitě.
Já se tě ptám, umírám, přijď mi na pomoc, jsi téměř panna, já se v tý touze utopím, tak nebuď sama...
"Slyšíš, ne?" pokrčí rameny, tentokrát už bez úsměvu. "Jsi asi panna a mě z tý touhy odvezou..."
I tenhle verš patří do jedné z mých nejoblíbenějších písniček od Wanastowek, přesto nevím, jak to vlastně myslí! Nadechnu se, abych se zeptala, ale to už se ke mně nachýlí a jak má ve zvyku, s očima ponořenýma do mých, kdepak zavírání víček jako to bývá ve filmech, mě políbí. Políbíme se. Uvědomím si, že jsem na to čekala celý večer, ne, celé odpoledne... Celý týden!!! Když se konečně dočkám, vložím do polibku celou svou touhu. Ani z Jakubovy strany nejde o žádný polibek naoko á la Sebastian!
Kdyby na chodbě nezadupaly kroky a vzápětí se neotevřely dveře, líbali bychom se mnohem déle, takhle od sebe odskočíme a zatímco si Jakub urovnává prosakující obvaz, špenát začíná tát, tvářím se, že si musím přitáhnout suchý zip na svých sandálech.
"Hledají tě kluci," oznámí kastelánka Jakubovi, načež mě hned zaměstná: "Jano, prosím tě, můžeš?"

Nejde o to, jestli mohu, bohužel musím. Vystřelím z pokladny a od dveří věnuji Jakubovi lítostivý pohled. Nestihneme se ani rozloučit!! Romanina babička mě odvede do pokoje, kde mi naloží do náruče deku, polštář a čisté ložní povlečení, načež mě zavede do Romaniny komůrky, zatímco její lůžkoviny popadne do náruče a odnese kamsi vedle. Do háje, lepší chvíli si vybrat nemohla!!!
Než si připravím postel a vrátím se do chodby pro svoje zavazadla, pokladna je už zamčená a Jakub se šermíři v trapu.
"Pojď si vzít něco k jídlu," pozve mne Romana ke stolu, kde s Prokopem hodují na zeleninovosýrové míse. Ačkoli jsem jedla naposledy smažený sýr Na Molu, nemám na jídlo pomyšlení! Tu a tam si uzobnu, načež mi Romana ukáže, kde je koupelna, a popřeje mi sladké sny.
"Kdybys slyšela klepání, nevšímej si toho. Je to jenom Eliška, naše hradní strašidlo. Před několika staletími ji zazdili zaživa na neznámé místo tady na hradě, takže pořád bloudí, jak se snaží dostat ven," vysvětlí mi.
"Vážně...?"
"Jasně," usměje se. "Ale je hodná, neboj, neubližuje. Nešťastná holka, co doplatila na svou lásku, zamilovala se do nepravého... Odborníci by třeba řekli, že praská staré dřevo a tak, ale myslím, že věřit na pohádky je hezčí."
S díky se zavřu v koupelně, páni, skutečná vana a teplá voda, takový přepych po tolika dnech sprch různé úrovně, případně nocování na prasáka, jak tomu říkal Jakub! Dřív by mi přišlo nemožné spát pod širákem a bez vany, jenže na čundru je to zkrátka jiné. Všechno je jiné! Vyměnila bych veškeré pohodlí pěny i mýdla s vůní mandarinek a skořice za druhou noc v lomu Velká Amerika, možná i s Hagenem za zády, jen kdybych tam mohla být s Jakubem...
Ve spacím tričku a spodních kalhotkách se v pokojíku postavím k oknu. Nikdy jsem nespala na hradě, natož v pokoji s výhledem na zubaté ostří hradeb a siluetu velké věže, která působí... no, minimálně strašidelně. Zvláště když je celá scenerie romanticky osvícena měsícem. Nakukuje mi úzkým oknem do komůrky, není třeba ani rozsvěcovat. Pootevřu okno, abych si dovnitř pustila vlahý noční vzdoušek, co voní noční rosou, a vůni borového lesa s něčím neidentifikovatelným... Že by takhle voněla touha?
Vlezu si do čisté postele a s očima dokořán otevřenýma poslouchám nejrůznější zvuky, které mě obklopují. Ticho je totiž jen zdánlivé! Skutečně stále cosi praská a sténá, lupe a křupe, vzdychá a lomozí, zvenčí občas dolétne blafnutí velkého psa...
Po zaťukání, které se ozve od bytelných dubových dveří, vylétnu do sedu a srdce se mi rozbuší. Eliška má páru!!
S vykulenýma očima sleduji, jak se klika dveří posouvá směrem dolů a skulina mezi nimi a veřejemi se zvětšuje...
"Spíš?" ozve se z ní Romanin hlas.
"Ne-e," zajíknu se. Ta mi dala...!
Tiše se zasměje. "To je dobře."
Otvor mezi dveřmi se zvětší ještě víc a do pokoje proklouzne silueta vyšší a ramenatější, než aby to mohla být Romana. Jestliže mi předtím srdce tlouklo jako o závod, momentálně sprintuje kamsi do vrchu!!! "Co... tu děláš?!"
"Zapomnělas mi dát telefon," vysvětlí Jakub šeptem důvod své návštěvy, čímž Romanu pobaví.
"Kdo chce kam, pomozme mu tam," prohlásí. "Nicméně, prosím vás o dvě věci. Jednak nechoďte sami po hradě, natož se ani neopovažujte vylézt na nádvoří, hlídá tam Devil, babiččin vlčák, a bere svou funkci opravdu vážně, a to druhé - snažte se být jako myšky. Babička nemusí vědět všechno. Není puritán, ale i přemíra informací může být na škodu, že. Až budeš odcházet, Lupínku, vezmi to oknem po hradbách, ale varuju tě, opovaž se splést a

skočit na vnitřní stranu nádvoří! Měla bych průšvih a ty mnohem větší úraz než naraženou pacičku. Tak... ahojte."
Určitě úmyslně použila slovo lupínkul Dovedu si živě představit, co mi tím chtěla říci, jenže... Rozjetý vlak nezastavíš a záchranná brzdy je příliš daleko!
Jakmile se za ní zavřou dveře, Jakub se nezdržuje povídáním či snad vysvětlováním, přisedne si ke mně na postel a bez průtahů mě políbí. Ten polibek je horký, nenasytný a vzrušující, nekonečně dlouhý... Nezůstane jen u jednoho, líbáme se jako o život, jak kdyby měl v příštích minutách nastat konec světa a my se mohli spasit právě polibky! Pod bavlněným tričkem nemám podprsenku, jeho ruce bloudí po něm i pod ním a na nahé kůži mě studí mokrý obvaz, který má stále na pravičce, podle velikosti už jen šátek. A já se nebráním! Když mi přetáhne tričko přes hlavu, obranným gestem si přikryji ňadra pažemi. Jakub mě chytí za zápěstí a ruce mi odtáhne. Nejdřív skoro násilím, pak, když si na nahotu zvyknu, mi dlaně sevřené ve svých a držené podél těla pustí - a já je nechám dole, nezakryji se! Chvíli se na mě mlčky dívá, hltá očima mou siluetu pocukrovanou měsíčním svitem. Pak rozepne knoflík po knoflíku u své letní košili, shodí ji ze sebe, stejně jako se zbaví bermud a boxerek s ďáblíkem na nohavici. Předvede mi svoje tělo bez ostychu. Taky se nemá za co stydět! Snažím se mu nedívat na zbytnělý penis, jenže oči mi tam samy kloužou jako přitahované magnetem a zírám na něj celou dobu, co ze mě stáhne titěrné spodní kalhotky. Klečíme proti sobě na posteli, oba dokonale nazí, vzrušení a roztoužení. Pak se Jakub nachýlí, aby mě mohl polaskat na prsech, což působí asi jako výstřel ze startovní pistole. Jeden druhého se vzájemně dotýkáme rukama i jazykem, líbáme se a mazlíme v kleče, vsedě i vleže. Ač bych tomu ještě před pár dny vůbec nevěřila, jsem si jistá, že se mu moje tělo líbí, přitahuje ho a vzrušuje, nemůže se ho nabažit. Poté, když už je mazlením vydrážděný na maximum a raději se ode mne odtáhne, abych se ho nemohla dotýkat a on se trošku zchladil, vytáhne z kapsy pohozených bermud prezervativ, během pár vteřin si ho zkušeným grifem nasadí a s pohledem ponořeným do mých očí do mě silou pronikne. Jsem dlouhým mazlením vzrušená natolik, že se nám spojení podaří na první pokus. Zabolí to jen v tu první chvíli, pak mnou prostoupí zvláštní horký pocit plný báječného vědomí, že jsme si nejbližší, jak to vůbec je možné. Milujeme se pomalu, něžně a dlouho, Jakub si to užívá, protahuje, jak je to jde, přestává a zase znovu mě líbá. V okamžiku, kdy je toho i na něj moc, zrychlí pohyby a záhy se na mě zhroutí v křeči vyvrcholení.
Pak použitý prezervativ položí přes můj sandál u postele a přilehne si ke mně, aby mě hladil prsty na ňadrech. Za celou dobu nepromluvil ani jeden z nás, ticho kromě tradičných zvuků nočního hradu rušilo jen náš přerývaný dech a tlumenné steny. Jako myšky jsme se sice nechovali, přesto věřím, že nás Romana, natož snad její babička, neslyšely.
Ležím vedle něho, dotýkám se ho co největší plochou těla, poslouchám tlukot jeho srdce, stále pravidelnější a pravidelnější, až se ustálí na hladině klidu. Zvednu ruku, on ji v stříbrném měsíčním světle zahlédne, proplete si svoje prsty s mými, druhou rukou mě obejme kolem ramen, takže ležím na jeho paži, a v tiché pohodě vedle sebe odpočíváme po náročném výkonu. Nevím, jak dlouho. Nejspíš hodně, sleduji oknem hvězdy na červencové obloze a hlavou mi víří zmatené myšlenky. Nemělo se to stát, to je jedna z nich, ty další jsou ale mnohem veselejší a tančí v radostném reji, protože jsem přes všechny obavy šťastná. Snažím se totiž v tuhle chvíli nepřipouštět budoucnost, vychutnávat přítomnost, uložit si nádherné okamžiky, kdy jsme spolu, do hlubokých brázd dlouhodobé paměti. Nedokážu usnout ani na minutu! Jakub určitě dávno spí, soudím tak z jeho oddechování, já spát nemohu. A ani nechci! Vždyť bych se připravila o tenhle báječný pocit!
Nečekané zaťukání zbystří moje smysly a Jakuba probudí. To už obzor růžoví v ranních červáncích, nebude trvat dlouho a přijde nový den. Den, kterého se bojím a přála bych si, aby radši nenastal.
"Romana... ?" vyhrkne ochraptělým hlasem, vyhrabe se prese mne z lůžka, nahotu zakryje dávno suchým šátkem, který mu spadl z pravé paže, a potichu otevře dveře, aby nechápavě

zíral do tmavé prázdné chodby. Klepání se ozve znovu, ovšem nepřichází od dveří, jak jsme si oba nejprve mysleli, nýbrž ze zdi více vlevo, kde není žádné okno ani dveře.
"To je Eliška," pousměji se.
"Jaká Eliška?"
"Ta zazděná, přece," vysvětlím. "Copak ty, historik a odborník na pověsti, tuhle neznáš?"
"A jo, já zapomněl...," zasměje se pobaveně, odhodí ručník a vleze si zpátky za mnou do postele.
"Měl bys jít, bude ráno," vzdychnu si. Nechci ho pustit! Za pár hodin odjedu domů a všechno skončí!!
"To bych měl," souhlasí. "Jenže... Víš, historie je super, ale přítomnost je někdy ještě hezčí, zvlášť když má tvoje oblé tvary..."
Jeho laskání mých prsů mi navodí husí kůži vzrušení. "Chceš říct moje velké tvary?"
"Chci říct tvoje sexy tvary," pousměje se a znovu mě polaská, jen se prohnu. "Nechápu, proč je maskuješ těmi volnými hadry, když ti to tričko a mini tak děsně seklo... Máš pěkný nohy, vypracovaný sportem, opálený, a prsa... Víš, kolik žen si je nechává za těžký prachy uměle zvětšovat? Ty je máš velký a krásný od přírody, tak je neschovávej..."
"Všechno mám velký," opáčím. "Nohy sedmičky a zadek -"
"Zadek přesně takovej, aby se k tobě hodil," ujistí mě. "Prostě sexy. Víc o tom nediskutuj."
"Ale říkals..." Laskání nabírá síly. "Ach... Jakube..."
"No...?"
"Už nic!" vydechnu a sama mu nasadím kondom.
Druhé milování je ještě mockrát lepší!!!
Škoda jen, že hned po něm odpadnu únavou, vysílením i silnými prožitky, a usnu jako špalek.

XV. Pátek, 6. července
Když se proberu, místo měsíce mi do okna praží slunce. V posteli jsem sama. Ani nečekám, že by tu v tuhle denní dobu Jakub bezstarostně vyspával! O jeho noční přítomnosti však stopy najdu: dva použité prezervativy, zarudlou skvrnu lásky na svém levém prsu a na zrcadle vedle dveří Romaninou rtěnkou, co leží spolu s kartáčem s několika namotanými světlými vlasy na poličce hned pod ním, načmáraný vzkaz tiskacími písmeny: DÍKY, JANE, NEMĚLO TO CHYBU:-)
Tohle sdělení mě nadchne tak, že si ho vyfotím fotoaparátkem zabudovaným v mobilu, abych si ho formou MMS-ky schovala na věčné časy. Skoro se mi ho nechce smazat Romčinými odličovacími papírky! No, spíš rozmazat, protože rtěnka je z odolného materiálu a nemohu ji jen tak dostat dolů. Další papírky použiji na zabalení obou kondomů. Ten první je trochu od krve. Vyděsím se - co když jsem Romaně ušpinila čisté prostěradlo?! Jak bych takový malér vysvětlila její babičce?! Uf, prostěradlo je sice notně zvalchované, zmačkané a zmuchlané do jednoho rohu, ale čisté! Naštěstí jsem krvácela minimálně, spíš symbolicky.
Zabalené kondomy nemám kam vyhodit, nezbyde mi než si je odnést s sebou. Zachumlám tedy celou tu kouli do svého ručníku, stejně už je nepoužitelný, utírám se do, něj týden.
Rychle se nalíčím, zpod polštáře vytáhnu škapulíř - opravdu fungoval!, zmačkanou postel alespoň řádně ustelu, aby to nevypadalo tak hloupě, a s těžkým povzdechem se naposledy zadívám na lůžko - můj odrazový můstek k nebeským výšinám! Noc na hradě předčila veškerá očekávání!
A ještě mám na Jakuba vzpomínky: kromě toho, že jsem ho plná, jeho úsměv, oči, vlasy, tvář, ruce, polibky, doteky... to všechno mi z hlavy odeženou veškeré další myšlenky, na nic jiného mi tam ani nezbyde místo, stále ho v sobě cítím. Vůbec nevadí, že jsem celá rozbolavělá!
V plátěných šatech se vydám rovnou do pokladny, kde zastihnu nejen Romanu s Prokopem, ale i kastelánku.

"Dobré ráno," pozdravím rozpačitě.
"Ráno? Vždyť je poledne, ty Šípková Růženko," přivítá mě Romčina babička. "Už jsem posílala Romanu, aby se podívala, jestli žiješ."
"Žiju," potvrdím duchaplně a na vysvětlenou dodám: "Po týdnu nocování na zemi ve stanu se mi spalo strašně krásně. Bylo to náročné, jak -"
"To si dovedu představit," uchichtne se Romana pobaveně.
Zrudnu, což přijde Prokopovi k smíchu ještě víc.
"Nevíš, Romano, kdy jede nějaký autobus?" změním téma.
"Chceš odjet už dnes?" podiví se Prokop.
"No... Ani ne, ale musím se taky ukázat doma."
"Poslyš, Jano," prohlédne si mě kastelánka od hlavy po paty a já zčervenám znovu. Copak je na mě vidět, že jsem v noci prošla rituálem poznání a zasvěcení?! "Kdybys chtěla brigádu, něco bych tu pro tebe našla, sami to nezvládáme."
"Vážně?!" Jeden šok za druhým! Trochu zvadnu. "Já ale nevím... Podle toho, jak to dopadne... A taky co mamka..."
"Rozmysli se brzy. Buď tyhle první dva týdny, anebo poslední dva týdny v červenci," oznámí mi kastelánka. "Ale musela bys vstávat dřív."
Romana s Prokopem se zasmějí, nejistě se k nim přidám. Nebylo to myšlené jako výtka, spíš vtip, přesto se stydím.
"Mrknu se ti na spoje na Internet," nabídne mi Romana a než jí naskočí stránky informačního dopravního systému, zazvoní mi v kapse mobil. Píchne mě hluboko ve slabinách. Jakub!! Určitě volá Jakub a -
Na displeji se však skví jiné jméno. Jsem pako, nevím, proč plaším, vždyť Jakub moje číslo nezná! Zklamání se však neubráním, možná je i z mého hlasu slyšet. "Ahoj, mami."
"Kde to vázne? Jsi na cestě?"
"Skoro," odvětím. "Zrovna hledám spojení..."
"Nemusíš," oznámí mi. "Čekám tě na parkovišti pod hradem, víš, kde to je?"
"Samozřejmě," odfrknu. Znám to tu mnohem lépe!
"Výborně. Tak to nezdržuj, přichvátni si."
Ukončím hovor a omluvně se usměji na Romanu. Kruci, jak jí naznačit, že s ní potřebuji mluvit mezi čtyřma očima?!
"Máma pro mě přijela, cestování autobusem jsem v tomhle horku ušetřená. Tak... díky za všechno.
"Nebudeme se loučit," navrhne mi její babička. "Doufám totiž, že se brzy uvidíme, Jano."
"Dám vědět. Děkuji za nabídku," usměji se na ni.
"Měj se," popřeje mi Prokop.
"Vyprovodím tě," zvedne se Romana a mně spadne kámen ze srdce, tím spíš, když mi hned za bránou oznámí: "Lupen ti vzkazuje, že se sejdete večer tady."
"Jo?!" pookřeji. Chce se sejít!! A já se bála... "Musím jet domů, takže večer těžko... Romčo, máš jeho číslo?"
"Vy jste si ho nestihli vyměnit? Za celou noc?!"
"Nějak k tomu nedošlo," přiznám zahanbeně.
"No jo, některý noci jsou náročný. Ale zklamu tě, já na něj číslo nemám. Těsně před prázdninami mi někdo štípl mobil, čert ho vem, byl starej, ale přišla jsem o kontakty a ještě si je nestihla všechny doplnit."
"Aha," udělám zklamaně. "Tak nic."
"Však víš, kde ho třikrát týdně najdeš," poradí mi. "A když budete potřebovat, komůrku vám zase klidně půjčím."
"Díky," usměji se na ni. "Mám nápad - napíšu ti svoje číslo a ty ho dáš večer Jakubovi, jo?"

"Jasně, žádnej problém." Romana se vrátí k okénku pokladny a požádá Prokopa, aby jí podal propisku a kousek papírku, na který načmárám devět číslic a podám jí ho.
"Měj se, Jano," rozloučí se. "Hodně štěstí."
Celou cestu na parkoviště nad tím přáním přemýšlím. Proč hodně štěstí? Co tím myslela? Hodně štěstí ve vztahu s Jakubem? Včera přece říkala, že lituje každou, která...
"Jano?!"
Málem se mi povedlo mámu přehlédnout. No jistě, v tmavomodré oktávce jsem ji nečekala, to dá rozum.
"Ahoj," pozdravím ji a s menším zpožděním i její doprovod: "Dobrý den."
"Jano, pan Bláha byl tak laskav a dovezl mě sem," vysvětluje mamka rychle, nejspíš abych se chovala slušně, když mu vlastně mám být vděčná!
"Nazdar," usměje se na mě. "Zavazadla si dej do kufru -" Jelikož je v té chvíli hodím na zadní sedadlo vozu a posadím se k nim, dodá: "Anebo tam."
Zvrátím hlavu dozadu, abych se naposledy pokochala pohledem na panoráma Kozího hrádku probleskující mezi stromy. Opouštím to tu s nostalgií a smutkem!
"Mami, co kdybych měla teď v červenci brigádu na hradě? Kastelánka mi to nabídla, prodávala bych vstupenky."
"Vždyť už jednu brigádu máš, ne?"
"To jo, ale v srpnu," namítnu. "A tahle by byla rozhodně zajímavější..."
"Chceš strávit pracovně celé prázdniny?" podivuje se.
Hlavně chci být v Jakubově blízkosti! V slabém ševelení rádia poznám slova písničky Touha a požádám pana Bláhu: "Mohl byste to maličko osolit?"
"Jano!" okřikne mě mamka a zvedne oči v sloup.
"Proč ne," usměje se její šéf a vyhoví mi.
Je to něco jak dech, jak přání na křídlech...
Je to jak třpyt, úžasnej měsíční svit...
Nic není tak velkej cíl, aby ses nepokusil...
Páni, proč se mi chce brečet?! Jsem úplně vypatlaná! Až do Bakova ze mě máma nedostane kloudné slovo, natož abych snad konverzovala i s tím jejím dědkem! Zaveze nás před dům, bez dalších slov vytahám zavazadla a ještě nejsem ani za vraty domu, když zaslechnu mámu, jak ho zve nahoru.
"To se nehodí, Jáni," odmítne. "Chodit do rodiny je moc... osobní, zavazující... Někdo by nás mohl vidět."
Máma něco namítne, bohužel jí nerozumím, slyším až jeho: "Nebudeme se hádat, že ne? Mám pro tebe překvapení, Jani. Na příští víkend jsem objednal pobyt v penzionu Pohoda v Olomouci... Ještě si myslíš, že si na tebe neudělám čas?"
Víc se dole nezdržuji, aniž bych na mamku čekala, vyjdu do třetího patra a hned za dveřmi narazím na babičku. "No konečně, ty tuláku!"
"Co si stěžuješ? Měla jsi tu aspoň pořád krásně uklizeno a ticho, neřvala ti tu žádná hudba..."
"To je pravda," potvrdí. "Ale bylo tu bez tebe smutno."
Obejmu ji. I když má pořád nějaké námitky, mám ji ráda. Ještě si ani nevybalím, a už kolem pochoduje o hůlčičce a prohání mne: "Nemůžeš nechávat otevřené dveře, je tu průvan! Co ty věci? Snad si nejprve vybalíš, než se půjdeš sprchovat, ne? Dej si spacák vyschnout na balkon..."
Babi hudruje a já si dělám vše po svém, navážeme přesně tam, kde jsme skončily před týdnem, mým odjezdem se nic nezměnilo. Vlastně by mi to chybělo, byla by tu hrozná nuda! Nejprve se osprchuji, pak naházu špinavé věci do prádelního koše v koupelně, což znamená všechny, tudíž je vybalování hotové raz dva, a odnesu provětrat spacák.
Zpoza zábradlí vykoukne Zuzčina hlava. "Jé, ahoj! Slyším štrachání a super, jsi to ty!"
"Ahoj, Zuzi," pozdravím ji nejistě.

"Chybělas mi, ani nevíš, jak moc," svěří se mi. "Škoda že musím odnést mámě jídlo do práce! Honem, jak to dopadlo?"
"Jo, dobrý," dostanu ze sebe. Zuzana s ním sice chodit nezačala, ale přesto... Půjčila mi kluka, o kterého má sama zájem, a já její důvěru zneužila! Jenže, copak jsem to udělala schválně?! Vždyť jsem do něho totálně cvakla!
"Vypadáš dobře," všimne si. "Taková nějaká jiná... Já nevím, rozzářená? Svítíš jak sluníčko! Taky jsi nádherně opálená. Hele, ty jsi tam zhubla, že? Jsi nějak hezčí."
"No," pousměji se.
"Pokecáme později," slíbí mi. "Důkladně. Dnes mám po týdnu první volno, tak toho využijeme."
"Jaké to je v Galaxii," projevím zájem, aby jí nebyla moje málomluvnost podezřelá.
"Mnohem zajímavější než vloni za kasou v supermarketu," zasměje se. "Už proto, že chodím až odpoledne, ráno se vyspím. Spousta zajímavých lidí... Jen za včerejšek jsem dostala tři pozvánky na rande, haha."
"A přijala jsi je...?"
"Ne!" zhrozí se, co si to o ní vůbec myslím. "Přece mě znáš, ne? A pak, vždyť jsem napůl zadaná. Já běžím, nebo se mamka oběda nedočká, než ho tatík ukuchtil a než já jí ho donesu, bude čas k večeři... Tak zatím!"
S úlevou jí řeknu čau. Na rozdíl od ní se na důkladný pokec netěším ani náhodou! A ke všemu mi straší v hlavě její slova napůl zadaná. Ta půlka je Jakub.
Můj Jakub. No, můj asi není a nejspíš nikdy nebude, což je na tom to nejsmutnější... Ale aspoň chvíli bych si to chtěla myslet! Ještě nedávno jsem jí sama domlouvala, ať do vztahu s Jakubem jde, i když je to nejistá záležitost! Kdo mohl tušit, že se můj názor tak moc změní?!
Po zbytek odpoledne do mě nic není. Bloumám se po bytě jak bludná duše, o turnaji a čundru řeknu pouze tolik, že to bylo moc fajn, do podrobností nezacházím a mamka je trochu uražená, bere to jako nevděk. Když mi ho dovolila a musela si kvůli tomu vyslechnout od babičky spoustu kritiky na adresu její výchovy, nejsem schopna si s ní ani o tom popovídat! Uznávám, že má pravdu, jenže...
Copak o tom mohu mluvit?! Ani s mámou, ani se Zuzanou!
Pouštím si Landovou Touhu na střídačku s Pannou od Wanastowek a chce se mi brečet a smát a zoufat a jásat! City, které mnou zmítají, jsou tak protichůdné, až mi je ze sebe samé úzko. Tohle nemůže dobře dopadnout. Nemůže, tvrdí moje pesimistické já, zatímco optimistické nesměle namítá: Proč by nemohlo? Občas se stane zázrak. Kolikrát jsme s Katkou ze třídy potkaly krásného kluka s obyčejnou holkou a ještě se tomu divily, jak je to možné, že takové tuctovky mají štěstí? Proč bych tou tuctovkou nemohla být já?! Protože jsi tlustá a moc obyčejná a máš velkej zadek, uzemní mne pesimistické já. Jakub si jen užil, jediné, co se mu na tobě líbilo, byla velká ňadra...
Abych se z toho nezbláznila, zapnu si Internet. Mail od Rošti, ve kterém mě nabádá, ať se mu ozvu, jen co budu moci, že musíme zopakovat nepovedené setkání, mě rozesmutní. Další ztracený případ. Také se mu nikdy nepovede to, po čem opravdu touží! Na ICQ je z mých známých připojený online pouze Aladin.
ALADIN: Tak co, kote, rozdáme si to? :-) Představ si setmele kupe, ve kterém sedis sama a listuješ pornocasopisem. V tom se otevrou dveře a přijde průvodci. Ten průvodci jsem ja. Podivas se na me smyslnýma očima a ja si uvědomím, ze mamě třicet minut času do dalsi stanice. Nabídneš mi, abych se posadil vedle tebe, a polozis mi ruku na poklopec...
PERSIAN: Promiň, dnes nikam nejedu. Ahoj.
Raději ani nečekám na jeho reakci, odpojím se a vypnu komp. To, co bych dělala v představách s Aladinem, jsem vyzkoušela s Jakubem a v reálu to bylo mockrát krásnější! Nestojím o virtuální sex. Chci skutečnou lásku, vztah se vším všudy, chci milovat, být milovaná a chci se milovat... Třeba i ve vlaku! Jenže s Jakubem a doopravdy a ne s někým,

kdo se schovává za vymyšlenou přezdívku a já ani vlastně netuším, kolik mu je ve skutečnosti let. Onehdy říkal třicet, ale kdo ví, nějaký úchylák, co si kompenzuje sny a touhy, které mu v reálu chybí!
Do pokoje vstoupí mamka. Už její výraz mě vyleká, natož když za sebou zavře pečlivě dveře, zesílí můj přehrávač, aby nás babička neslyšela, a s rukama v bok mi přísně oznámí: "Chceš říct, co jsem našla v tvém špinavém prádle?!"
Do pytle, tak obrovskou botu by neudělal ani obr Valibuk Zahanbeně se poškrábu ve vlasech. "Ne. Já to vím."
"Můžeš mi ty použité kondomy nějak vysvětlit?"
Trhnu rameny. "Je na tom něco k vysvětlování?"
"Máš pravdu, není," odsekne. "To, že jsi hloupá káča, z toho čiší na první pohled! Obelhala jsi mě, Jano."
"V čem?"
"Ještě se ptej!" rozzlobí se úplně. "To bylo holedbání, jaká jsi chytrá, že o tebe nemusím mít strach, nikdy bys neudělala podobnou hloupost, jako já před lety, protože jsi mnohem rozumnější... Říkalas mi, že ti můžu věřit!"
"Je to jinak," namítnu tiše.
"Co je jinak? To nejsou tvoje kondomy... ?"
Mohla bych říct, že mi je do batohu strčila Vanda, kupříkladu, a mamka by mi možná uvěřila, ale... Nechci lhát. "Jsou moje," zklamu její naděje.
"No tak vidíš! Další praštěná naivka, která nalítne prvnímu klukovi, který projeví zájem!" "To říká ta pravá," nadhodím.
"Mně do toho netahej! Mluvíme o tobě!" připomene mi. "Jenže, mami, Jakub nebyl první, kdo projevil zájem, to za prvé. Vyspat jsem se mohla už předtím s jiným, ale to jsem nechtěla. S Jakubem jsem se nevyspala, nýbrž milovala... A za druhé, neudělala jsem stejnou chybu jako ty. Na rozdíl od tebe jsme totiž použili ochranu, byli jsme zodpovědnější než ty a Radek. Babičkou tě neudělám, jako jsi ty udělala svou matku, toho se neboj. A že k tomu došlo... No, došlo. Takřka v osmnácti to zase není taková událost. Nebyl to úlet, ale láska, víš..."
Přestože se snažím udržet emoce na uzdě, do očí mi vhrknou slzy. Tím spíš, že displej mobilu nehlásí žádnou příchozí zprávu. Podle hodin už musí být na Kozím hrádku!! Mamka ubere plyn. "A je to aspoň láska na chození?" Kousnu se do rtu. "Nevím..."
"Jak, nevíš?" vyletí nanovo. "Jestli je to nějaký hajzlík, který tě zneužil -"
"Mami!" přeruším ji, protože tohle opravdu poslouchat nechci. "Prosím tě, jak mi můžeš radit zrovna ty? Podívej se na sebe! Celej život jen ustupuješ. Babičce, šéfovi... Mimochodem, ten tě zneužívá nejvíc. Vždyť je ženatej a nechce se rozvádět... Opravdu si myslíš, že kvůli svým dospělým dětem? Nechce jít s tebou ani nahoru, aby to nebylo zavazující, pch! A když si na tebe udělá čas, tak tě odveze do penzionu, kde vás nikdo nezná a kde strávíte dva dny v posteli, načež se opět budete v práci tvářit, jako by nic. Až si srovnáš vlastní život, pak můžeš přijít s radou."
Povede se mi ji přivést do těžkých rozpaků. Nikdy jsme spolu takhle upřímně nemluvily, dřív jsem maximálně naznačovala, nicméně když už jsem to nakousla, dopovím všechno, co mám na srdci: "Proč neuděláš něco jen pro sebe? Proč pořád bereš ohledy na ostatní? Na babičku, na mě, na lidi, Tomáše, jeho děti... Proč se nesebereš a neodjedeš někam na dovču? Vždyť jsi žádnou neměla kolik let, buď jsi doma, nebo v práci, dovolenou si necháváš proplatit..."
"S kým bych asi tak jela? Tomáš by nechtěl," namítne.
"Sama! Nebo s kamarádkou! Nebo se mnou!"
"Ty bys chtěla jet někam s mámou? V osmnácti?"
"Jo. A ráda!"
Obě se na chvíli odmlčíme. "Možná máš... v něčem... pravdu. Jenže ono je to složitější..."

"Vždycky je to složitější," ujistím ji. "Mně je tvůj šéf sice nesympatickej, ale pokud s ním chceš být, přežiju ho. Mám tě ráda, jenže nechci zůstat navždy doma s tebou a s babičkou, jako to máš ty. I kdybych nenašla partnera... Tak budu žít jinde. Není to nevděk, jen chci mít svůj život. Nechci, abys jednou zůstala sama, protože jsi na mě brala ohledy a nikdy si nikoho nenašla... A jestli Tomáš není ten pravej, tak se na něj vybodni! Nejsi žádnej zoufalec, aby sis nenašla někoho jinýho."
"Proč vlastně ty řešíš můj život?" uvědomí si, že jsme podstatně uhnuly od tématu. "Mluvíme o tobě!"
"Protože ty si ho sama vyřešit neumíš," podotknu s úsměvem a mamka se po mně naoko ožene.
"Jsi zamilovaná, Jano?" zeptá se po chvíli mlčení.
Přikývnu. "Strašně."
"Moc bych ti přála, aby ses nezklamala," vzdychne.
"To bych si přála taky," pousměji se smutně. Znovu mrknu na mobil. Podvečerní představení už muselo skončit - a nic! "Ale nejspíš je to jen přání..."
Večer i část noci strávím na balkoně s mobilem v ruce, hlasitost příchozích zpráv nastavenou málem na maximum, vibrace zapnuté... Všechno zbytečně! Co chvíli kontroluji stav signálu, třeba má zrovna operátor poruchu...
Nemá. Mobil je tichý, displej stále černý.
Stejně tmavý jako Zuzčino okno.
Nevím, kde se může Zuzka potloukat tak dlouho do noci, ale je mi to vlastně jedno. Mluvit jsem s ní beztak nechtěla...
A pak, také nejsem doma. Tedy, fyzicky ano, nicméně na válendě leží pouze moje tělo, v myšlenkách se v bytě nezdržuji ani maličko! Bloudím setmělou cestičkou nahoru k hradu, starodávné lampy jsou dávno vypnuté, v tichu rušeném jen šuměním větví v korunách borovic vystoupí z letní tmy temná silueta strážního hradu... Vidím sebe projít bránou, na prvním nádvoří vklouznout do dveří s cedulkou SOUKROMÝ BYT, po špičkách se proplížím chodbou a znovu se ocitnu v komůrce s výhledem na velkou věž... Je sice vysoká bůhví kolik metrů, ale do nebe se dostanu jinudy - po schodech z touhy a lásky! Jakub už na mě čeká. Nahý, žádostivý a žádoucí. Za tu noc se s ním stihnu milovat nepočítaněkrát. Znovu a znovu a stále nemáme dost...
Bohužel jen v představách!!!

XVI. Sobota, 7. července
Moje vlastní postel, kterou jsem vždycky považovala za nejlepší místo na téhle planetě, mě totálně zklame. Záhořovo lože hadr! První polovinu noci strávím hlídáním mobilu, druhou se mlátím ze strany na stranu. Upadám do krátkých snů a zase se z nich probouzím, abych zjistila, zda na mobilu nepřibyla zpráva. Nepřibyla.
Neobjevím ji ani ráno, ani za celé dopoledne!! Jsem z toho dost přešlá, včerejší šťastný výraz v nenávratnu, mým tělem se pomalu rozlézá deprese jako zhoubná nemoc.
Zuzana, která mě přijde přes balkon navštívit v půl dvanácté, se nestačí mé proměně divit.
"Tebe něco bolí?" užasne. "Včera jsi jen kvetla..."
"Je mi těžko," přiznám se.
"Od žaludku?" hádá mylně. "Co jsi večeřela? Přijela jsi po týdenním půstu domů, babička ti připravila hody a teď je ti z toho zle, co?"
Pokrčím neurčitě rameny. Jídlo i babička v tom jsou nevinně! Raději změním téma: "Kam jsi včera nesla mamce oběd, když jsi nebyla doma ještě ani o půlnoci?"
"Kdyby o půlnoci," zasměje se. "Celou noc."
"Fakt? A kudy jsi trajdala?"

"To bys nevěřila," směje se. "Byla jsem na Kozím hrádku."
Mám dojem, že mi někdo zastavil přívod kyslíku. Změna tématu se mi tedy krutě nepovedla!
"Na Kozím hrádku...?" zopakuji ztuha. "Jak to?"
"Na pohotovosti byl jeden známej z Galaxie, přivezl tam ségru s horečkou," vysvětlí. "Než ji mamka vyšetřila, povídali jsme si a ukázalo se, že je z Nížan. Napadlo mě udělat si výlet na Kozí hrádek, je hned vedle, a Petr mě hodil pod hrad. Musela jsem tam počkat až do večera, protože jsem nevěděla, od kdy šermíři vystupují, a nechtěla jsem to Jakubovi psát předem. Prostě překvápko, chápeš?"
"Chápu," hlesnu. "Kdy ti o své brigádě řekl...?"
Mávne rukou. "Právě že už dávno, proto jsem si pamatovala akorát to, že vystupují v pátek a v sobotu."
Takže ji tam nepozval on, vydedukuji si z její odpovědi.
"A kde jsi byla celou noc...? Na Kozím hrádku???"
"Ne, tam ne, šílíš? Kde bych tam spala?" zasměje se. "Jakub neměl nejdřív vůbec čas, problémy s technikou, pokecali jsme až později. Počkala jsem i na noční představení a jela s nimi do Račic. Přespala jsem u Jakuba, neměla jsem šanci dostat se v noci domů."
Jestliže jsem se před chvíli cítila těžká a zdrchaná, nyní jsem přímo umrtvená. Mám dojem, že nedokážu ani zvednout ruku, nenajdu k banálnímu úkonu tolik síly! Ačkoli mi to vrtá hlavou, neodvážím se zeptat, jestli s Jakubem spala! Spát u někoho je přece jen rozdíl než s někým!
"Skvěle šermuje," rozplývá se. "Dost mě tím překvapil."
"Co jeho ruka...?"
"Měl ji pořádně opuchlou, ale mečem mával jako barbar Conan," usměje se.
"A... říkal ti něco...?"
"Jo," kývne, čímž mi způsobí zvednutí tlaku do infarktových hodnot. "Povídal, že sice úkol splnil, ale stejně se to profláklo. Je smůla, že až na samém konci kvůli šermířům, co? Jinak prý to bylo prima."
"Hm," udělám pouze. Mluví o něčem jiném než já!
"Proto jsi tak smutná?" domnívá se bezelstně. "Že jsi to prohrála? Bylo to vymyšlené dobře, škoda že se k tomu nachomýtli šermíři, holky se nemusely nic dozvědět."
Kousnu se do rtu, jinak by mi vylítly slzy. "Máš pravdu. Jakub úkol splnil, ale já to projela úplně všechno..."
"Nic si z toho nedělej," těší mě. "Přes prázdniny holky pozapomenou a v září se tomu všechny zasmějete."
"Silně pochybuji," ujistím ji sevřeným hrdlem. "Já se tomu smát nebudu nikdy..."
"Ale jdi," poplácá mě povzbudivě po rameni. "No nic, letím, v jednu už zase musím stát za barem... Netrap se, Jáni. Kvůli holkám...! Prosím tě."
Po jejím odchodu hodím mobil otevřenými dveřmi do pokoje. Jestli se rozbije, žádná škoda! Už ho nebudu nikdy potřebovat! Pak si opřu hlavu o stěnu a zavřu oči, abych ty zatracené slzy udržela uvnitř. Stejně se mi to nepodaří, proklouznou pod víčky a kutálí se po tvářích.
Milá Zuzko, kvůli holkám bych se skutečně netrápila!! Už vím, proč mi včera a následně ani potom nenapsal. Měl místo mě Zuzanu. Odpoledne, večer i v noci... a navíc u sebe doma, ve svém pokoji a nejspíš i ve své posteli... Chtěl ji dostat už dávno, líbila se mu, lítal za ní jako pejsek... Byla bych pořádný bloud, kdybych si myslela, že si nevybral výhru za úkol, který mu zadala!!!
Mobil zazvoní v půl druhé a pět minut. Nejprve málem vysklím balkónové dveře, poté jen tak tak že nesrazím na zem celý počítač, jak drcnu nohou do stolu ve snaze dostat se k aparátu co nejrychleji! Kde je...??? Naštěstí jsem se jím strefila do skrumáže plyšáků nepořádně nacpaných v jedné polici, zvonění přichází tam odtud. Vyházím je všechny na zem, abych objevila mobílek mezi kočkou a velbloudem.

Pohled na displej mě uzemní. Nevolá mi neznámé číslo, které nemam uložené na SIM kartě, nýbrž Iveta. Chvíli váhám, zda hovor vůbec přijmout, ale protože má Ivča výdrž, zvednu to.
"Ahoj. Už jsi doma z čundru?"
"No čau! Nene, vracíme se až zítra, teď jsme zrovna v Červenohorském sedle... Volala mi Vanda," oznámí mi a k mému údivu mi nezačne spílat do lhářek, nýbrž se pobaveně řehtá: "Sebastian byl náhradní princ, jo? No to je gól! A my jsme ti to zblajzly i s navijákem... A nejen my, Honza taky nic nepoznal. Přitom mě to mělo dávno trknout! Našla jsem totiž ještě v tábořišti Na Žabáku takovej papírek, vypadl Sebastianovi z kapsy, kde bylo vypsaný jeho jméno a příjmení, datum narození, adresa, jména a povolání jeho rodičů, že je jedináček, jakou dělá školu... Nechápala jsem, proč to u sebe nosí! Dostala jsi nás, to se musí nechat."
I v mé trudné náladě mě potěší, že to bere s humorem.
"Jo, víš, co je nového?" vzpomene si. "Vanda se rozešla s Kazimem. Prý ho poslala k vodě, ale já si spíš myslím, že nechal on ji, zamilovanej rozhodně nebyl... Je to hrůza, tolik lidí kolem mě se rozchází, nikomu vztah nevydrží..."
"Nebo se zamilovává do nepravých," doplním.
"No, taky. To vyjde nastejno," souhlasí. "Aspoň že Nině s Martinem to klape, co?"
"Hra, to určitě," povzdechnu si. Ninino sladké tajemství si nechám pro sebe, vlastně ji chápu, dělá totéž, co já!
"Tak zatím," loučí se. "Pozdravuje tě Honza."
"Já jeho taky. Ahoj a užijte si to," popřeji jim. "Iveto? Děkuju."
"Za co?" podiví se. "Pár kaček kreditu sem, pár tam."
Kdepak kredit! Oceňuji její přístup, zavěsím s dobrým pocitem. Jeden člověk se se mnou bude v září bavit!
"Jano?"
Mamčino volání přilétnuvší z obývacího pokoje mě vyruší z rozjímání, jaké to bude v maturitním ročníku. A hlavně, co bude po něm... Podle Jakuba bych si měla pomalu vybrat, jenže jemu se to řekne, když má svůj cíl odmalička! Jakub,
Jakub, už zase ten bídák!!! Myslím na něho pořád, přestože se snažím, opravdu snažím vyhodit si ho z hlavy! Nejde to...
"Tak Jano? Neslyšíš?!"
S preventivně předem otráveným výrazem nakouknu do vedlejšího pokoje, kde mamka sedí na gauči s barevným časopisem v ruce, zatímco babička nespokojeně pochoduje od okna ke dveřím. Zlozvyk z celoživotního povolání, kdy chodila mezi lavicemi a kontrolovala žáčky.
"No?"
"Jen si to poslechni," nabádá mě babi k pozornosti.
"Jdi se sbalit, zítra odjíždíme," mrkne na mě mamka.
"Proč?" zareaguji podezíravě.
"Co proč?" nechápe mamka můj dotaz. "Správná a logická otázka měla znít kam, ne?"
"Kam odjíždíme?" zopakuji k babčině radosti celou větou.
"Sem," podá mi časopis a já nechápavě zírám na třípatrový hotýlek utopený v zeleni a pestrobarevných květech stojící v rozkvetlé zahradě, která přechází v písečnou pláž. Moře, jež ji omývá, hraje různými barvami modré, od té světlé u kraje po tmavě modrou, jako byly Jakubovy oči...
Rychle zamrkám. "Co se ti stalo?"
"Dovol?" ohradí se mamka. "Letíme na Krétu."
"Vidíš?" ukáže na mě babička. "I ta holka poznala, že ti muselo přeskočit. Samy dvě takovou dálku! Máš rozum, Jano?"
"Na Krétu?" začnu se v tom orientovat. "My dvě...?!"

"Babička nechtěla, přemlouvala jsem ji," pokrčí mamka rameny. "Zašla jsem do cestovky a koupila last minuté zájezd na Krétu. Jedenáct dní nebudeme vůbec nic dělat, jenom se válet na pláži a koupat, a večery propaříme.
Kdybych chtěla být hrubá, podpořím babiččin názor, že mámě z ničeho nic přeskočilo. Pak mi ale dojdou souvislosti. "Počkej, kdy že jedeme?"
"Zítra. Tedy zítra rychlíkem do Prahy, v noci na pondělí nám to letí z Ruzyně."
"Ale to přijdeš o ten víkend v penzionu Pohoda.
Mamka trhne rameny. "A tobě to vadí?"
"Mně rozhodně ne," ujistím ji.
"Mně také ne," potvrdí.
"Jaký penzion?" informuje se babi. "Přišla jsem o něco?"
"Ne, mami," usměje se na ni mamka. "O nic jsi nepřišla. A já také ne. Uděláme si dovču samy pro sebe. Rovnou jsem ji přes internet banking zaplatila, máme voucher, letenky nám dají v Ruzyni... Sbal si pár věcí a nepřeháněj to, musí se nám všechno vejít do jednoho kufru do dvaceti kil."
Konečně mi dojde, že to, o čem mluví, není žádná fikce. "Už zítra...?"
"Tobě se to snad nehodí?" všimne si mého okolkování. "Plánovala jsi něco jiného?"
Zavrtím hlavou. "Plány jsou jedna věc, realita druhá. Hodí se mi to, žádnej program nemám."
"Myslela jsem si to," přikývne. "Potřebujeme si vyčistit hlavu obě."
"To si zase užiji strachu," vzdychne babička. "Nejdřív tady týden trnu o Janu, teď si vyrazíte obě... Copak nesledujete zprávy? Kolik bývá každoročně leteckých neštěstí a všelijakých úrazů? Zrovna nedávno v televizi říkali, kolik procent zavazadel se z celkového množství dostane úplně jinam než jejich majitelé!"
Mamka v tom zase takový problém nevidí: "Tak si dáme plavky do příručního zavazadla, co budeme mít u sebe. Pro případ, kdybychom my přistály na Krétě a kufr na Kypru."
"Půjčím ti svou koupací čepici," nabídne se babička. "Mám ji ještě z lázní. Zrovna tuhle jsem ji viděla ve skříni.
"Díky, mami, to nebude třeba," odmítne máma diplomaticky.
"Tak si ji vezmi ty, Jano," strká mi příšernou gumovou čepici, jaké se nosily před třiceti lety, červenou a s vytlačenými květy.
"Ani náhodou!" zhrozím se. "Vypadala bych jako kondom!"
"Jano," krotí mě mamka, nicméně se té představě také směje. Nechám je debatovat nad všemi nebezpečími, která nás mohou ve světě potkat (a že jich je!) a vrátím se k sobě. Vlastně je to řešení. Únik. Třeba si během příštích jedenácti dní skutečně vyčistím hlavu a přijdu na jiné myšlenky, než kdybych seděla doma a brečela!
Sbaleno mám raz dva, tentokrát s sebou nepotřebuji mikinu ani teplákovku na spaní, natož botasky na sport či dres. Pár triček, minisukně, dvoje šaty a hotovo. Žádné bermudy, žádné plandáky. Dvoje plavky a něco prádla. Bašta.
Kdybych si s balením vyhrála, mohla jsem zabít více času! Takhle si jdu umýt a vyfoukat vlasy, aby mi vydržely pěkné po celou cestu, což je spíš jen zbožné přání, oholím veškeré chloupky na různých místech těla do hladká, udělám si manikúru a nehty natřu bezbarvým lakem... A stále zbývá tolik času! Nechce se mi číst, nechce se mi chatovat ani brouzdat po Internetu, nechce se mi nic. A to mi ještě v červnu babička vytýkala, že jsem na netu závislá! Jo, lidi se mění... No, ale mailovou schránku Dr. Freuda bych zrušit mohla, respektive měla! Je třeba vymazat Sebastiana Foltýna z povrchu zemského, jinak se z toho nikdy nedostanu!
Ve své poště nic zajímavého neobjevím, nakouknu do ní spíš ze zvyku, pak zadám DR.FREUD@SEZNAM.CZ, abych zjistila, jak se schránka ruší. Nejspíš to bude někde uvnitř v nastavení... Máte novou zprávu, hlásí mi poštovní klient, sotva schránku otevřu. Novou zprávu? Kdo by Sebastianovi psal, když ne já?? Při pohledu na adresu odesílatele příchozího

mailu se mi rozbuší srdce mockrát rychleji. Adresu SIR.SHREK@SEZNAM.CZmá jeden jediný člověk!
Rychle dopis rozkliknu a čtu: Ahoj, Jane! Neznám Tvůj mejl, ale předpokládám, že si vybíráš i Sebastianovu schránku :-) Aspoň teda doufám, protože ta blbka Romana ztratila papírek s Tvým číslem. Nezabila bys ji? :-) Napíšu Ti svůj mobil, to bude jistější. Zavolej nebo napiš, hlavně brzy. Čekám. Jakub
BTW: Kastelánka Ti prý nabízela brigádu, - kdy nastoupíš? Je to tu fajn, ale s Tebou by to bylo určitě ještě lepší:-)
Pročítám si těch několik řádků stále dokola. Za chvíli je znám zpaměti, nicméně moudrá z nich nejsem! Pokud obsahují skrytá poselství, neobjevím je. Jsou tu jistá pozitiva: Romana mu moje číslo nedala - znamená to, že by se byl jinak ozval?! Ptá se na brigádu, jako by mě tam chtěl mít! Na konec mailu připsal číslo svého mobílku a chce, abych mu zavolala nebo napsala. Brzy. Což je prima! Jenže... Nelze opomíjet i negativa: ani slůvkem se nezmínil o Zuzaně, přestože podle času, kdy mail psal, tedy dnes v poledne, už bylo po Zuzčině návštěvě. A také... ačkoli jde o mail pozitivní, do milostného má na kilometry daleko!
Sedím přilepená u monitoru skoro dvě hodiny, v nichž stejně k žádnému řešení nedospěji. Vůbec nevím, co mám dělat! Jestli mu zavolat, napsat esemesku nebo poslat mail?! Ale co bych mu psala nebo říkala? Začít dotazem, zda se vyspal se Zuzanou a jak na tom s ní je, by nebylo to pravé ořechové, to jasně cítím, ačkoli jde o nejpalčivější otázku na světě! Tedy pro mě, samozřejmě.
Nakonec počítač vypnu, aniž bych mu odpověděla mailem, za chvíli beztak pojede na Kozí hrádek a četl by ho nejdřív zítra, kdy budu na cestě do Prahy. S mobilem v ruce se usadím na balkoně, abych několikrát začala psát SMS zprávu - a zase ji smazala. Žádná slova se mi nezdají výstižná! Zatelefonovat také není ono, člověk nevidí druhému do očí, nepozná, jak se tváří... Za zády mi zpívá Robert Kodym naši písničku Panna stále dokola, jak jsem si to naprogramovala. Co mu poslat kousek textu písničky? Pochopil by to...?
Za balkónovou přepážkou se náhle vynoří blonďatá hlava. Skoro se leknu, Zuzka je v práci, nečekám ji - a Libora už teprve! "Ahoj..."
"Nazdar, Jančo," usměje se na mě. "Hledal jsem u ségry anglicko-českej slovník a slyším hudbu... Jak žiješ?" "Jak se dá," odvětím vyhýbavě.
"Říkala mi ségra, že jsem mohl suplovat za nějakýho imaginárního kluka," zazubí se.
"Zuzana je drbna!" ulevím si rozpačitě. Nechápu, proč mu o tom vykládala, když věděla, že se nemůže zúčastnit!
"Náhodou," usměje se a opálená tvář mu k blond vlasům moc sluší. "Fakt mě štve, že jsem to prošvihl. Mohla být dobrá sranda. Škoda žes to nenaplánovala až na tenhle týden, šel bych do toho hned."
"Jak bys mohl?" opáčím. "Natálka by tě nepustila." "Ono se to zvrtlo," pokrčí rameny. "Zvrtlo?" opakuji nechápavě. "Počkej, neměl jsi být v rodině? Jak to, že už jsi doma?"
"V tom je právě ten zvrtnutej kotník," zasměje se. "V rodině... Nestraš! Dejme tomu, že si nejsme souzeni." "Vy jste se rozešli?" užasnu. "Taková big love, a konec?!" "Nějak se mi znelíbila představa, že by to takhle mělo být napořád," vysvětlí.
Tohle léto je opravdu plné rozchodů... Iveta měla pravdu. Rozchodů... i setkání.
"A co ty?" vyzvídá. "Krásnej podvečer a ty tu sedíš jak Dalibor ve své kobce. Ještě housličky do ruky a jsi jasná. Nechceš někam vypadnout?" "Jako kam?"
"Nevím, kamkoli," pokrčí rameny.
"V tomhle vedru chodit po rozpálených ulicích... Nic moc představa. Léto ve městě je ubíjející," namítnu.
"Tak vezmu auto a vyrazíme mimo město," napadne ho.
Mimo město... Kolem žaludku mě zašimrá.

"No, potřebovala bych někam zavézt," přiznám se. "Chtělo by se ti udělat si výlet na Kozí hrádek...?"
"Prima nápad," souhlasí. "Jsou tam šermíři, říkala ségra. Chceš vidět šermířský představení?"
"Spíš si potřebuji s někým promluvit."
"Jednoho z těch šermířů znám, Lupena," uvědomí si. "Mohl by nás dostat dovnitř zadarmo. Fajn, jedeme na výlet. Za pět minut dole u garáže."
"Deset," smlouvám.
"Sedm a ani o minutu víc," vyhrožuje mi. "Opovaž se být jako ségra! Řeknu sedm a ona přijde za dvacet a ještě mi vynadá, že na ni spěchám."
"Pokusím se," slíbím a raději rychle odběhnu. Potřebuji se trošku nalíčit, jestli něco opravdu nechci, tak vypadat jako utrápená smutná vdova. Jakub musí vidět, o co přichází! Kvůli němu si obleču maskáčovou minisukni s šedobíločernými skvrnami, je mi volnější v pase, vážně jsem na čundru zhubla, což není divu, s jídlem to bylo slabší, mamčino bílé elastické tričko bez rukávů a na nohy letní páskové boty.
"Jdu ven s Liborem," oznámím mamce, která bere chystání na dovolenou mnohem zodpovědněji, i babičce, co jí mluví do každého kousku oblečení.
"S Liborem?" podiví se. "Ale ale ale... Copak?"
"Vůbec nic," trhnu rameny. To, co jsem si přála posledních pár let, se najednou splnilo... A já z toho vůbec nemám tu správnou radost! "Kamarádíme odmalička, žádný alealeale na tom není."
"A co moje tričko?" uvědomí si.
"Sluší mi, ne?"
"No... Ano, sluší," dá mi za pravdu. "Konečně jsi oblečená jako slečna a ne uválenej vandrák."
"Jako lehká slečna," oponuje babi. "Jsi v něm moc vyzývavá. Prosvítá ti přes něj podprsenka. Každý chlap se po tobě otočí, víš, jací to jsou neřádi! Jde jim jen o jedno."
"No jo, babi," pousměji se. "A o tom to je."
"Hlavně ať jsi brzy doma," upozorní mne mamka. "Všechno je třeba sbalit a připravit, nasmažit řízky na cestu..."
"Mami, proboha!" krotím ji. "Nepočítej s tím, že si v letadle vybalím řízek s chlebem! Zítra si koupíme do vlaku bagetu a nějakou sušenku, nic víc není třeba."
Její ani babiččiny námitky už neslyším, beru schody po dvou. Libor čeká za volantem automobilu svého táty a jakmile si k němu přisednu a připnu si bezpečnostní pás, s povzdechem mi oznámí: "Devatenáct minut."
"Super," libuji si.
"Co super?! Taková doba a ona řekne super!"
"Super," zopakuji s úsměvem. "Jsem o minutu lepší než Zuzka. A nenadávám ti, sleduješ?"
"To jsi fakt hodná," ocení pobaveně. "Aspoň už se zase usmíváš. Skoro jsem se bál, co s tebou je, na takový vážný obličeje u tebe nejsem zvyklej."
"Lidi se mění," namítnu.
"Ne," přemlouvá mě. "Nezměň se, Jančo. To by byla škoda."
Usměji se na něho. I když platonické zamilování do jeho osoby pominulo, mám ho ráda. Jako fajn staršího bráchu! A je to určitě lepší, protože bratrská láska není ani sezónní, ani podmíněná různým okolním vlivům.
Celou cestu na Kozí hrádek se bavíme a nutno říct, že docela vesele! Na parkovišti pod hradem najdeme jen tak tak volné místo, nejsme zdaleka sami, kdo si nechce nechat ujít večerní vystoupení. Stíháme ho akorát, než vyběhneme strmý svah k hradu a projdeme hradní bránou, z třetího nádvoří k nám dolétne středověká hudba.
Z pokladny vykoukne Romana. "Jano? Ahoj!"

Počkám, než oběhne prodejní pult, vyjde dveřmi a pečlivě pokladnu zamkne. "Ahoj, Romano. To je Libor, kámoš. Romana, po kastelánce druhá nejdůležitější osoba na Kozím hrádku."
"No to zrovna," směje se a podá si s Liborem ruku. "Jestli chcete vidět Potulného mnicha, tak fofrem na třetí nádvoří, program právě začíná." Všimne si, jak Libor začne lovit z kapsy peněženku, tudíž ho zarazí: "Zvu vás."
"Neříkala jsem to?" otočím se na Libora. "Druhá nejvyšší osoba."
Společně proběhneme obě nádvoří, abychom se na třetím procpali davem a vylezli si na nízké hradby. Libor je zcela zaujatý programem, tudíž Romana strčí hlavu k mé. "Asi mě roztrhneš, ale já ten papírek s tvým číslem někde ztratila."
"Nevadí," ujistím ji.
"Jo, nevadí," zasměje se. "Lupen mi kvůli tomu vynadal dneska už potřetí!"
"V pořádku, vážně," pousměji se. "Napsal mi mail."
"Tak fajn... Ale..." Poškrábe se ve vlasech.
Vidím na ní, že má něco důležitého na srdci: "Hm?"
"Hele, nevím, jestli ti to říct, ale... Myslím, že bys to měla vědět. Včera tady za ním byla -"
"Já vím," přeruším ji. "To byla kámoška."
"Kámoška... ?" zeptá se pochybovačně.
"Moje kámoška," upřesním. "Jak ji bere on, to nevím."
"Aha," kývne. "A co ta brigáda, rozmyslela ses?"
"Až do dvacátého července budu mimo republiku," svěřím se. "Jedině na posledních deset dní.
"To by bylo ideální," souhlasí. "Do té doby tu bude se mnou Prokop, babi ho zaměstnala, haha. Prý proč bychom měli randit zadarmo, máme u toho oba něco dělat a ještě za to dostaneme zaplatit... Babi je expert. Takže po dvacátém?"
"No... Ráda bych, ale nejsem si jistá, jak to dopadne. Záleží to na víc faktorech, víš."
Ten hlavní faktor v červené kožené kazajce a červeném plášti právě přijde na scénu a v roli Orlíka z Orlího hrádku svede s mnichem boj vyrovnaný natolik, že se raději spřátelí, než by stáli na opačných stranách dobra a zla. Jakmile ho spatřím, adrenalin mi zaklokotá v žilách a cítím, jak mnou prostupuje žár touhy. S tímhle klukem, který mrštně balancuje po mříži studny, jsem se předevčírem milovala! Vzpomínky na intimní chvíle nevybledly, jen byly násilně potlačeny, udupány jako doutnající plamínky kamsi do hlubin podvědomí, ovšem teď se rozhoří novou silou.
Orlík sklízí aplaus, jak jinak. Holky ho přímo baští!
"Jsou vážně dobří," obrátí se ke mně Libor. "Kdo by to do nich řekl! Lupen je ten s tím dřevcem, v červeným..."
"Já vím," řeknu tónem, který ho nakopne.
"Počkej - tys přijela za ním?"
"Jakub vzal roli virtuálního kamaráda za tebe."
"Zrovna on? No, to mu sedí," zasměje se. "Ale on chodí se ségrou, nebo ne? Nějak se přestávám orientovat."
"Z toho si nic nedělej, já v tom taky nemám jasno a je otázka, jestli Jakub jo."
V té chvíli si nás Orlík všimne, přestože sedíme daleko od pódia. Zídka je totiž na rozdíl od hlediště osvětlená, romantiku příběhu dokreslují nasvícené hradby a věže hradu. Nejprve nás jen tak přelétne očima, pak se pohledem vrátí zpátky - a i když trvá jen zlomek sekundy, vypálí mi do zorniček krátery lasery svých očí. Okamžik nepozornosti mu přinese ránu dřevcem přes rameno, do které zavčas nenastrčí svou zbraň. Naštěstí není zdaleka tak prudká, jako byla ta přes ruku, takže se jen prohne a učiní zpětný výpad. Když se to tak vezme, pár bych mu jich ráda přidala!!

Zlatý kord sklidí zasloužený aplaus, zadýchaní a zpocení šermíři se děkují a při hlubokých úklonách zametají svými klobouky prach nádvoří. Jakmile je po všem, Jakub se procpe publikem rovnou k nám.
"Ahoj, Jane, čau, Libore. Kde ses tu vzal?"
"Janča sem chtěla hodit, že přej máte nějaký vyřizování," vysvětlí Libor. "Počkám na vás na lavičce u brány."
Jakub kývne a Libor ve společnosti Romany, která na mě povzbudivě mrkne, odejde z třetího nádvoří.
"Vypadáš hodně dobře, Jane," usměje se a přestože je kolem stále ještě dost lidí, nakloní se a líbne mě na rty. "To tričko je rozkošný..."
Dotek rtů má paralyzující účinky, cítím se tak slabá...
"V první chvíli, jak jsem vás tu zahlídl, mi blesklo hlavou, že jsi přijela se Sebastianem," svěří se mi.
"Sebastian přece neexistuje, sám jsi to říkal," připomenu.
"No právě," zasměje se. "Proto jsem se lekl, že jo!"
"Lekl?" opakuji po něm. "Proč?"
Pobaveně pokrčí rameny. "Došel ti můj mejl?"
Mlčky kývnu.
"Čekal jsem, že zavoláš," přizná se.
"Já jsem čekala včera."
"Neměl jsem číslo, Romana ho někam zašantročila. Bezva, že jsi přijela. Zůstaneš na noc? Ten pokojíček na hradě nebyl k zahození," usměje se. "Anebo můžeme jet k nám."
Beze slov se mu podívám do očí.
"Děje se něco?" uvědomí si změnu tlaku.
"Já nevím."
"A kdo to má vědět?" zasměje se.
"Ty," převezu ho. "Proto jsem tady."
"O co jde?" zeptá se opatrně.
"Poslyš, kamaráde," nadechnu se. Nedá se chodit kolem horké kaše! Je třeba udělat si jasno. "Myslíš si, že je normální se s holkou vyspat a druhej den a hlavně noc strávit s její nejlepší kamarádkou?! Myslíš si snad, že jsou holky kus hadru, poslouží ti, ty si s ním utřeš boty a zahodíš ho?! Některý se tak možná chovají, takovej vztah jim vyhovuje nebo si ho nechají líbit, ale já ne!"
Otře si hřbetem kožené rukavice čelo, na kterém se mu po přestálé námaze a sportovním výkonu perlí drobounké kapičky potu, pramínky vlasů padajících do očí odhrne stranou. Sluší mu to a já si uvědomím, jak strašně moc ho miluji. Ať voní šamponem nebo je zbrocený potem, ať mu bradu zdobí několikadenní strniště neboje oholený krásně do hladká jako právě dnes, ať se usmívá nebo jeho oči připomínají oblohu před bouří...
"Zuzana tu byla," řekne posléze. "Netvrdím, že ne. Přijela sama od sebe, vzal jsem ji k nám domů, neměla kde být přes noc, ale já jsem s ní -"
"Nechci slyšet, jestli sis vybral výhru, nebo ne," přeruším ho rychle, protože kdyby řekl, že ano, bolest, kterou i tak cítím pod hrudním košem, by mi nejspíš zapříčinila infarkt. "Koneckonců sis ji zasloužil..."
"Jane, ale já -"
Nenechám ho domluvit. "Neříkej to. V tomhle si musíš udělat jasno ty, a hodně rychle. Úplný jasno. Až ho mít budeš, ozvi se mi. Tady máš moje číslo..."
Vytáhnu mobil a vyťukám devět číslic, které si od prvního přečtení v mailu pamatuji zpaměti, nemusím ani lovit v adresáři mobilu. Kapsa kožených kalhot zavibruje. Docela legrační spojení, mobil a historický kostým!
"Holky si kluky rozmazlily samy, natož ty hezký," připustím. "Jenže já jsem jiná, Jakube."

"Já vím, jsi skoro panna a mě už brzy odvezou," zacituje verš oblíbené písničky. Potěší mě, že si ho stále pamatuje!
Možná," pokrčím rameny. "Ale žádná chudinka, takže nebudu čekat věčně a už vůbec nic neberu polovičatě, jasný?"
"Lupene!" hulákají nespokojeně jeho kolegové šermíři. "Kde se zase flákáš?"
Pootočí se po nich, kromě šermířů a naší dvojice je nádvoří osvětlené teď už jen malými reflektory prázdné.
"Nebudu tě zdržovat. Ahoj," rozloučím se.
"OK," vezme na vědomí. "Musím jít... Zatím ahoj."
Modlím se, aby to zatím neznamenalo navždy!!!
"Jane?" zastaví mě po pár krocích.
Mlčky se k němu obrátím, on ke mně přijde a stejně mlčky políbí. Není to žádný vášnivý francouzák, ale zároveň ne líbnutí na rty na rozloučenou. Jak má ve zvyku, ochutnává moje rty a já mu všechny ty něžné doteky jazyku oplácím.
"Ten parchant je neuvěřitelnej!" baví se kolegové.
Pak se otočím a bez ohlížení, protože bych to prostě nezvládla, vymáznu z nádvoří. Libor čeká ve společnosti Romany a Prokopa, všichni tři se dobře baví, ale jakmile mne spatří, nechají toho a loučení nijak neprotahují. Z mého výrazu jim dojde, že nemám na žádnou konverzaci náladu.
Nezlepší se to ani v autě, schválně zírám do letní tmy za oknem vozu, ačkoli je to ode mě vůči mému osobnímu řidiči nefér, a mlčím jako zařezaná.
Teprve cestou po schodech do třetího patra mi poradí: "Poslyš, Jančo, jestli jsou v tom velký city, tak ho pošli rovnou k vodě. Totéž jsem říkal ségře a říkám to i tobě. Lupen je fajn jako kámoš, ale jako kluk na chození dost nespolehlivej. Přece jen ho znám o nějakej ten pátek déle. Nejsi takovej cvok, aby ses kvůli němu trápila, že ne?"
"Ne," ujistím ho, teď už pevně. Nenechám se trápit a zneužívat žádným klukem! Nikdy. Natolik se mám ráda!
"Super," usměje se.
"Díky za odvoz. Trochu jsem ten výlet zkazila, co?"
To představení za to stálo," namítne. "A vůbec, výlet můžeme někdy zopakovat, ne? Nemyslím zrovna na Kozí hrádek."
"Ráda," slíbím. "Ale nejdřív za dvanáct dní, až se vrátíme s mámou z Kréty."
"Užij si to na ostrově slunce," popřeje mi. "A bacha na kretény. Krásný sny, Jančo."
Nejsou krásné. Ani zdaleka!!!
Nepomilovaná moje milá duše - nymfa hoří vášní! Kolem její krásné hlavy ve snu letí anděl prostopášný...
Tohle léto je ve znamení rozchodů, ale...
Někomu to přece vyjít může, ne?!
Musí!
Tak proč bych tím někým nemohla být zrovna já?!?

XVII. Neděle, 8. července

Loučení s babičkou je docela dojemné, jednu po druhé nás obřadně obejme a místo svých obvyklých varování a zarmucujících historek ze života nám popřeje: "Pěkně si to tam užijte, děvčata. A zase se mi v pořádku vraťte, ať se tu mám s kým rozčilovat."
"Neboj, babi," slíbím za nás obě. "I nám by to chybělo." Pak už je čas odvléct zavazadla před dům, kde si nás má za pět minut vyzvednout objednaný taxík, který nás doveze na nádraží. Na chodbě se srazím se Zuzanou, právě spěchá do práce a je z našeho odjezdu zdrchaná ještě víc než babi.

"Neříkala jsi, že jedeš pryč!" vytkne mi, když mi pomáhá s kufrem. "Na jak dlouho?"
"Za jedenáct dní jsem zpátky," slíbím. "Mamka koupila dovču teprve včera, nevěděla jsem to předem. Seběhlo se to dost náhle, překvápko i pro mě."
Podívá se po mamce, co cupitá po schodech před námi, zda nás neposlouchá, a pro jistotu ztiší hlas: "Toho, co se seběhlo náhle a o čem jsi mi neřekla, je víc, co?"
Kousnu se do rtu. Věděla jsem, že tahle situace přijde, nicméně řešit ji teď, na schodech, když venku troubí taxík?! "Libor ti něco říkal...?"
"Brácha?" podiví se. "Ne, proč? Od včera jsem ho neviděla, když jsem před obědem vstala, už byl pryč. Nikdo mi nemusí nic říkat, abych nepoznala, že s tebou něco je. Od návratu z čundru nejsi ve své kůži. Něco se změnilo. U tebe... I u Jakuba..." "U Jakuba?!" vyhrknu napjatě. "Proč myslíš...?"
"Cítím u něj změnu," pokrčí rameny. "I on je jiný než před odjezdem na akci náhradní princ."
"Jano?" povykuje mamka od domovních dveří. "Kde jsi s tím kufrem?"
"Už jdeme," uklidním ji a podám dvacetikilové zavazadlo taxikáři, aby ho mohl naložit do kufru vozu.
"Ty ses do něj zamilovala, viď?" zeptá se Zuzka přímo.
Podívám sejí do očí. Nemůžu jí lhát. Ani nechci. Vždycky jsem si cenila toho, že spolu hrajeme na rovinu, bez falše.
Mlčky přikývnu.
"Myslela jsem si to," řekne tiše.
"Zuzano... Ať se stalo, co se stalo, jsi moje nejlepší kamarádka a vždycky budeš. Nerada bych, aby se na tomhle něco změnilo!"
Zuzka se usměje. "Máš pravdu. Kluci jsou parchanti, ale nás dvě nerozhází."
"Neřádi," opravím ji s pousmáním.
"Cože?"
"Babi používá slovo neřád."
"Správně. Neřádi nás nerozhází. Natož abychom se obě trápily kvůli jednomu klukovi!"
"Trápily?" chytím ji za slovo. "Já se trápit nenechám."
"Já teprve ne," ujistí mě.
"Jano! Pohni, prosím tě!" huláká mamka.
Obejmu Zuzku a ona obejme mě. "Užij si to u moře."
"Vždyť nám to ujede!" stresuje mamka. Samozřejmě zbytečně, na nádraží jsme s půlhodinovým předstihem, a to se ani nemusíme do rychlíku cpát, protože máme místenky, mamina je detailista jako každá správná účetní.
To, že myslí na všechno, je moc dobře, protože vlak je našlapaný k prasknutí a nás čeká dlouhá cesta do Prahy a ještě delší na Krétu. K moři se moc těším, natož na Krétu, kterou zatím znám jen z reklamních prospektů a z hodin dějepisu.
Bum. Už zase myslím na Jakuba. Připomíná mi ho všechno!
Dovča s mámou bude prima, natož teď, když spolu máme ten správný kamarádský vztah, navíc u moře... Škoda jen, že nic nemůže být úplně růžové! Odjet na dovolenou o deset dní dřív, užila bych si ji rozhodně mnohem bezstarostněji! Takhle mi to užívání budou kalit vzpomínky... A hlídání mobilu, co kdyby se náhodou Jakub rozmyslel správně...
V uličce před naším kupé se usídlila parta trampů, jeden z nich vytáhne kytaru a ve stísněných prostorách rozjede koncert písní vhodných k táboráku. Honza měl melodičtější hlas, uvědomím si, a i když nechci, okamžitě se mi vybaví chvíle, kdy jsme seděli u ohýnku s naší partou, Jakub mě držel kolem ramen a já se o něho opírala...
Když už nic jiného, jedno dopadlo dobře - se Zuzkou jsme se nerozhádaly. Což jsem strašně ráda! Uvědomím si, že už jí zase závidím. Chtěla bych být tak silná a rozumná jako ona!
Olíznu si rty, na kterých mě pálí Jakubův včerejší poslední polibek. Cítím ho přesně, vybavím si jeho chuť... Tak strašně nechci, aby byl poslední!!!

Do kupé vstoupí průvodčí. "Dobrý den, slečny, jízdenky, prosím..."
Podívám se na mamku a neubráním se úsměvu. Bez mrknutí oka podá tomu dobrému muži jízdenky a po mně hodí varovný pohled, nejspíš abych to nekazila. Nebudu. Když kamarádky, tak sobě rovné, a to bez ohledu na skutečný věk! Koneckonců, proč by nemohla být vlastní máma dobrou kamarádkou?
V batůžku přes jedno rameno, který jsem si vzala jako svoje příruční zavazadlo, mi pípne mobil. Horečně vyhrabu přístroj z báglu a rychle rozkliknu symbol obálky. Šance, že je to ta pravá esemeska, na kterou tolik čekám, je dost malá, může mi psát kdokoli, přesto v ni doufám z celého srdce. Hm, tak ne. Pravda, i tahle zpráva hodně překvapí a ještě víc potěší.
Jejího odesílatele bych nejspíš jmenovala na posledním místě, kdybych měla vyjmenovat, kdo by mi mohl psát, jelikož je jím Kazim.
JAK JE, KOTE? CO SEBASTIAN :-)? JSI S NIM, NEBO SAMA?
Okamžitě mu odepíši: PROC SE PTAS?
Ani on s odpovědí neotálí: PROTOZE JA SAM JSEM A JSEM SAM NERAD ;-)
Vida ho! To jsou věci...!
ZATIM JSEM SAMA, vyťukám a v duchu dodám: a nejspíš to tak i zůstane, bohužel!! MUZU TE O NECO POZADAT? NERIKEJ MI KOTE. DIK
Mobil mi zavrní v dlani dvakrát rychle po sobě, po doručence dojde další zpráva. Kazim má nejspíš chuť vést konverzaci po esemeskách, pousměji se pobaveně.
Po rozkliknutí obálky však ztratím dech při pohledu na jméno, které se mi zobrazí. JAKUB. Nejhezčí jméno na světě!
Otálím s přečtením. Dokud nevím, co obsahuje, mohu doufat, ale jakmile budu mít ortel černý na bílém, bude všem bláhovým nadějím definitivní konec! Mezitím mi mobil znovu zavrní v dlani, Kazim reaguje na moje přání a určitě mi ho splní, možná se vyptává, proč se mi to tak najednou znelíbilo... Beztak mu nebudu vyprávět, že kotě mi říkal jen Sebastian. A ten už je minulostí! Jakub mi říká Jane a přes svůj odpor k anglickým výrazům mám dojem, že je to nejhezčí oslovení, jaké jsem kdy slyšela! Kromě toho měl Jakub pravdu, kotě zní tak nějak... podezřele.
S nadechnutím otevřu zprávu. Hop nebo trop...!
JE TO JAK ZAR, PORADNÉ VELIKEJ DAR. TOUHA JE ZIT, ZŮSTAT A NEODEJIT.
Zírám na dvojverší z mé oblíbené písničky jako u vytržení. Nic víc k tomu nepřipsal!!! Odpověď musím najít přímo v těch několika slovech. Mám na to příštích jedenáct dní! Pevně sevřu v dlani železný přívěsek ve tvaru hada, který je pro mě cennější než pytel diamantů, detektor kovu bude nejspíš při prohlídce před vstupem do letadla pískat jako šílený, ale já ho nesundám, a znovu si olíznu rty. Vzpomínka na včerejší polibek je rázem ještě žhavější. Třeba nebyl poslední!
Chci věřit na pohádky. Jako každá holka, která se zamiluje do toho nepravého. Ubohou Elišku z Kozího hrádku to také postihlo a těžce za to zaplatila, zazdili ji. Nejspíš na to také doplatím, ale... Risknu to. Stojí to za to!
"Musíš si pořád hrát s tím mobilem?" zlobí se mamka.
"Musím, mami," usměji se na ni. Vždyť je toho tolik, co potřebuji vyřídit! Přečíst si Kazimovu esemesku a odepsat mu, že jsem sice momentálně sama, ale možná nebudu. Záleží na tom, co bude za jedenáct dní! Jestli ta touha zůstat a neodejít nevyprchá... Anebo jestli bude ještě větší!
A hlavně musím napsat Jakubovi.
Princi Jakubovi!!! Přídavné jméno náhradní se škrtá.
Ať se ukáže dřív než za jedenáct dní, jestli jsem jinotaj ukrytý ve verších dešifrovala správně!

Lenka Lanczová

NÁHRADNÍ PRINC
Vydal Mgr. Jiří Černý - Vydavatelství Víkend, 2007
Redaktor Jaroslav Kašpar
Obálka Studio VVG
Sazbu zhotovila Sazba MM, Vimperk
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
I. vydání
ISBN 978-80-7222-471-5 © Editor Vydavatelství Víkend
www.vydavatelstvivikend.cz